

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Trophy Husbands

Packaged
HUSBAND

New York Times and USA Today Bestselling Author

NOELLE ADAMS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Paketlenmiş Koca
Kupa Kocaları, Üçüncü Kitap
Noelle Adams

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Noelle Adams'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Aşık Olmaya Engel Olamıyorum

Söz ve Müzik: George David Weiss, Hugo Peretti ve Luigi Creatore

Telif Hakkı (c) 1961 Gladys Music

Telif Hakkı Yenilendi

Genişletilmiş ABD Yenileme ve İngiliz Geri Dönüşüm Bölgeleri Abilene Music LLC, HJP Music, Hugo Peretti Music ve Luigi Creatore Music'e Verildi

Steve Peter Music tarafından Genişletilmiş Yenileme sırasında Amerika Birleşik Devletleri'nde yönetilmiştir

Tüm Hakları Saklıdır İzinle Kullanılmıştır

Hal Leonard LLC'nin izniyle yeniden basılmıştır

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Packaged Husband](#)

[HakkındaOne](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Sonsöz](#)

[Noelle Adams Hakkında Living with Her Fake](#)

[Fiancé'den Alıntı](#)

Packaged Husband Hakkında

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN SONRA, Owen Masterson bana evlenme teklif etti.

Adamla daha önce hiç tanışmamıştım.

Tek istediğim onun imajını yeniden paketleyecek bir işti. Ailesinin mağazası için daha iyi tasarımcılarla ortaklık kurabilmek için havalı olma özelliğini artırması gerekiyordu. Ama onun yerine geçici ödül karısı olmamı istiyor.

Büyükbabamın kontrolü altından çıkmam gerekiyor ve bunu nasıl yapacağım gerçekten umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, geçici bir ödül karısı olmaktan çok hoşlanacağım.

Belki de sosyal becerileri olmamasına ve benden çok daha yaşlı olmasına rağmen onunla bir yıllığına evlenirim. Ama ona aşık olmayacağım.

Umarım.

Bir

Pazar, 10:43. Sevgili Bay

Masterson,

Kayınbiraderim Trevor Bentley, Masterson's Department Stores ile ortaklık kurmak üzere daha yüksek profilli tasarımcıları çekmek için imajınızı yeniden paketlemeniz gerektiğini söyledi. Ben bir ambalaj uzmanıyım ve kendinizi yeniden paketlemenize nasıl yardımcı olabileceğimi tartışmak isterim.

Trevor ayrıca geçici bir eşe ihtiyacınız olduğu konusunda şaka yaptığınızdan bahsetti. Eğer bunda bir gerçeklik payı varsa, bunu da tartışmaktan memnuniyet duyarım.

*Ben ekleme a ÖZGEÇMİŞ ile benim nitelikler
olarak a kişisel paketleyici. Sizden haber bekliyorum.*

Saygılarımla,

Chelsea Greyson

• • • •

Pazartesi, sabah 6:42.

Bu da kim? OM

• • • •

Pazartesi, sabah 9:36.

Benim adım Chelsea Greyson. Birkaç kez tanıştığınıza inandığım Pop Greyson'ın (Pop's Home Cooking'den) torunuyum.

vesilelerle. Kız kardeşim Melissa Greyson, Pop's'ta üst düzey yönetici olarak çalışıyor. Birkaç hafta önce Charleston'daki bir iş yemeğinde sizinle konuştuğunu söyledi. Trevor Bentley ile evli, anladığım kadarıyla kendisi sizin arkadaşınız. Trevor, Cuma akşamı Carl Jenson'ın evindeki yemekte size rastladığını söyledi. Mağazalarınıza daha iyi tasarımcıları çekebilmek için imajınızı yeniden düzenlemek konusunda yardıma ihtiyacınız olduğunu bana Trevor söyledi.

Bu e-postanın damdan düşer gibi geldiğinin farkındayım, ancak imajınızı değiştirme konusunda ciddiyseniz size yardımcı olabileceğime inanıyorum. Niteliklerimi içeren bir özgeçmişimi yeniden ekliyorum ve bu konuyu sizinle daha ayrıntılı görüşmek isterim.

Saygılarımla,

Chelsea Greyson

• • • •

Pazartesi, sabah 10:03.

Özgeçmişinize baktım. Hiç iş geçmişiniz yok. OM

• • • •

Pazartesi, 11:27.

Bir iş geçmişim olmadığının farkındayım, ancak bunun bu durumla ilgili olduğunu sanmıyorum. Benim uzmanlığım insanları neyin iyi göstereceğini ve nasıl şık ve ilgili görüneceklerini bilmek. Trevor'dan anladığım kadarıyla tam da ihtiyacınız olan şey bu. Size yardımcı olabileceğim alanların altını çizerek özgeçmişimi yeniden ekliyorum. Ayrıca, benim ve size sunabileceğim yardım hakkında daha fazla bilgiye ihtiyaç duymanız halinde iletişime geçebileceğiniz on referansın bir listesini de ekliyorum.

Size yardım edebilirim, Bay Masterson. Masterson'ın mağazalarını biliyorum ve hakkınızda yaptığım araştırmaya göre, daha iyi tasarımcıları çekmek istiyorsanız imajınızı değiştirmeniz gerektiğine katılıyorum. Beni dinlemeye istekliyseniz, bunu sizin için nasıl gerçekleştirebileceğimize dair birçok fikrim var.

Uygun olduğunuz bir zamanda sizinle görüşmeye

hazırım. Saygılarımla,

Chelsea Greyson

• • • •

Pazartesi, sabah 11:46.

Çarşamba öğleden sonra 3:30'da 30 dakika boşum. İstersen gel o zaman.

OM

• • • •

Pazartesi, 11:53.

Fırsat verdiğiniz için teşekkür ederim. Çarşamba günü saat 3:30'da ofisinizde görüşürüz. Sizinle olasılıkları tartışmak için sabırsızlanıyorum.

Saygılarımla,

Chelsea Greyson

• • • •

YİRMİ DÖRT YILDAN SONRA, "güzel olan" olmak eskimeye başlar.

Belki güzel bir iltifat olmalı ama her zaman değil. Bazen imalı bir hakarettir. Özellikle de tek etiket bu olduğunda.

insanlar size hiç başvuramaz.

Eğer üç sarışın kız kardeşten biriyseniz, insanlar sizi ve kız kardeşlerinizi birbirinden ayırabilsin diye bir şey olarak etiketleneceksiniz. En büyük kız kardeşim, Melissa, otoriter olandır. Aşırı becerikli olan. Denemeden bile işleri halleden. Ve ortanca kız kardeşim Sam, zeki olandır.

Geriye ben kalıyorum. Chelsea Greyson. Ailemin en küçüğü. Bebek. Şımarık prenses.

Güzel olan.

Kimse bana başka bir şey demeyi bilmiyor.

Kız kardeşlerimin ikisi de çekici, yani ben eşsiz bir güzelliğe sahip değilim. Ama ikisi de görünüşleri için fazla çaba sarf etmiyor. Ben şık giyinirim ve her zaman saçımı, makyajımı ve tırnaklarımı yaparım. Her zaman iyi görüneceğime güvenilebilir ve pek çok insan bunun ötesini görmeye çalışmaz.

Babam kesinlikle görmez.

Babam benim büyükbabam. Pop's Home Cooking adında başarılı bir bölgesel restoran zinciri kurdu ve tonlarca para kazandı. Ben sekiz yaşındayken anne ve babamız öldükten sonra kız kardeşlerimle beni o büyüttü.

Birbirimiz dışında sahip olduğumuz tek aile babam. Ama ben her zaman babam için "güzel olan"dan başka bir şey olmadım ve bundan sonra da olacağım.

Şu anda babamla haftalık öğle yemeğimizi yiyoruz ve bana sanki numaralarını nasıl yapacağını unutmuş minyatür bir kanişmişim gibi eğlenen hayal kırıklığı bakışını atıyor. Bu bakışa alışkınım. Sadece büyükbabamdan değil, her zaman görüyorum.

Babamın beyaz saçları ve ruh haline göre kıllanan uzun bir bıyığı vardı.

Şu anda kıllanmıyor çünkü bana şaşırmadı. Hayal kırıklığına uğradı ama buna alışkın.

"Deniyorum baba," diyorum gülümsememi güçlkle koruyarak. "Hiç iş deneyimim olmadığı için iş bulmak kolay değil. Daha önce hiç işim olmadı."

"Ne olmuş yani? Senin üniversite diploman var. Ve sen benim torunumsun."

Babamın bana kazançlı bir iş sağlaması gerektiğine inandığı şeyin ikinci nitelik olduğu çok açık. İyi bir üniversiteye gittim ve çok çalışmadan B aldım. Çoğu şey için yeterince zekiyim ama Sam kadar zeki değilim.

Babamı etkileyecek kadar zeki değilim.

Ama ben hayatta olduğum sürece Charleston, Batı Virginia'da kral muamelesi gördü ve itibarının sıcak ışıltısını bana da yansıtmaması gerektiğine inanıyor.

"Kesinlikle bir iş bulabilirim." Sabrımı kaybetmemeye çalışıyorum çünkü Pop'a kızmak onun iğrenç eğilimlerini daha da kötüleştiriyor. "Ama bu giriş seviyesindeki en düşük pozisyonlardan biri olur. Benim için sorun yok ama senin için yok. Hiç iş tecrübem olmadan kimse beni senin düşündüğün türden bir iş için işe almaz."

"Yapardım," diye homurdanıyor. "Neden benim için çalışmıyorsun?"

Melissa ve/veya Pop'un patron olduğu bir yerde çalışmak bana kâbus senaryosu gibi geliyor.

Yine de bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

"Pop's'ta çalışmak istemiyorum. Kişisel bir şey değil ama Melissa zaten orada çalışıyor. Farklı bir şey yapmak istiyorum."

"Peki ya Trevor? Belki o seni işe alır."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Kayınbiraderim Pop için çalışmak istemiyorum. Ayrıca, küçük bir kadrosu var ve onun için çalışan herkes birinci sınıf. Beni işe almak istemeyecektir."

Melissa'nın kocası Trevor'ın kendi pazarlama şirketi var. Sosyal çevremdeki başarılı insanlardan biri daha. Etrafım onlarla çevrili. Sam'in iki yıl hapiste kalan kocası Hunter bile Pop's'un finans departmanında hızla yükseliyor.

Benim dışımda herkes kariyerinde iyidir.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diyor babam, bıyıkları ilk kez titremeye başlıyor.

"Lütfen telefon etme baba. Kendi başıma bulacağım bir iş istiyorum.

Birini beni işe alması için zorladığınız bir iş değil."

"Ben-"

"Lütfen baba. Benim için tasarladığın bir işi kabul etmeyeceğim. Her neyse, yarın bir iş görüşmem var."

"Öyle mi? Kiminle? İş ne?"

Tereddüt ediyorum çünkü babamın bu öğleden sonra Owen Masterson'ı arayıp şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş olasılığını mahvetmesi isteyeceğim son şey. "Henüz söylememeyi tercih ederim."

"Neden söylemeyeceksin?"

"Baba, ben bir yetişkinim. Kendi işimi kendim arayabilirim."

Bıyıkları titriyor.

"Bu gerçekten iyi yapabileceğim bir şey. Sadece geçici bir sözleşme olacak ama başka fırsatlara da yol açabilir. Müsait olduğumda size anlatırım. Şu anda bunu başlattım ve görüşmeyi tamamen kendi başıma yaptım. Bunu kendi başıma yapmam benim için önemli."

Kaşlarını çatıyor. "Sen de kız kardeşlerin kadar inatçısın kızım." "Bunu biliyorum. Başka ne bekliyordun ki?"

Bunun konunun kapandığı anlamına gelmesini umuyorum.

Son birkaç aydır iş bulmaya çalışıyorum ve sanırım bu haftalık sorgulama babamın yardım etme şekli. Hayatım boyunca beni maddi olarak destekledi ve normalde bununla bir sorunum olmazdı. Ama babamın parası her zaman bir takım koşullarla gelir - beni destekliorsa hayatımı yönetmeye hakkı olduğuna inanır - ve son bir iki yıldır kız kardeşlerimin bu ipleri kestiğini gördüm.

Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum.

Ama bu daha önce hiç çalışmadığım bir işe girmek demek.

Evet, şımarık biriyim. Bunu inkar etmiyorum. Üniversiteden yeni mezun olmuş bir kıza çalışmak zorunda olmadığını, güzel bir dairesi, güzel kıyafetleri olduğunu ve büyükbabasının banka hesabıyla eğlenebileceğini söylersiniz. Ve kaç kızın bu anlaşılmaya hayır diyeceğini görmek isterim.

Ancak daha sonra ipler kendini göstermeye başlar.

Artık hayatımı yaşama vaktim geldi ve başlamak için elimden geleni yapıyorum. Ama bir iş bulana ya da geçimimi sağlayacak başka bir yol bulana kadar, babamın öğütlerine ve müdahalelerine katlanmak zorundayım.

Salatamdan bir zeytin ve bir parça beyaz peynir alıp ağzıma atarken, "İşe girmemi bu kadar desteklemeni beklemiyordum," diyorum. "Evlenmemi tercih edeceğini sanıyordum."

"Eh."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Eh? Evlilik kadınlar için en iyi şey değil mi? Bizi gerçekten tatmin edecek tek şey?"

Babamdan alıntı yapıyorum. Ben kendim inanmıyorum. Ama babam olabildiğince eski kafalıdır ve her zaman üç torununun bize bakacak ve bizi düzende tutacak sağlam erkeklere ihtiyacı olduğuna inanmıştır.

"Evet. Ama henüz hazır olduğumu sanmıyorum. Güzel bir aptal seçersin ve hayatın boyunca ona mahkum olursun. Önce biraz büyümene lazım. Bir iş senin için iyi olur."

Pek sinirli değilimdir. Ben iyi huylu bir insanım. Gülmeyi ve insanları anlamayı severim.

Ama birden o kadar sinirlendim ki elimi su bardağımın sapına sıkıştırdım.

Biraz şımarık olabilirim ama ben de yetişkin bir kadını. Evlenmek istersem evlenebilirim.

Büyümeme gerek yok. Zaten büyüdüm.

"Yani evlenmemi istemiyor musun?"

"Elbette biliyorum. Ama henüz değil. Bu yapabileceğin en kötü şey olur. Önce bir iş bul. Birkaç yıl çalış. Sonra sana eş olacak iyi, istikrarlı bir adam bulabilirsin."

Elim bardağımın sapını tehlikeli bir şekilde sıkıyor. Melissa ve Sam bana aykırı diyorlar. Belki de öyleyim.

Ama şu kadarının doğru olduğunu biliyorum.

Öğle yemeğinden iş bulmaya odaklanarak çıkmak yerine, koca bulmaya odaklanıyorum.

O öğleden sonra o kadar kızgın ve öfkeliyim ki en iyi arkadaşım Eva'yı acil bir alışveriş gezisi için çağırıyorum.

En sevdiğimiz üç mağazaya gidiyoruz, ancak iş görüşmem için mükemmel kıyafeti aramama rağmen hiçbir şey almıyorum.

Owen Masterson yarın. Ve iki saat sonra her zamankinden daha fazla üzgünüm.

"Aramaya devam etmek istersen bundan sonra Masterson'a bakabiliriz," diyor Eva. Bir kuaförde çalışan kısa boylu, kıvrımlı bir kızıl ve onu anaokulundan beri tanıyorum. "Belki onun mağazasından bir şey giymen hoşuna gider."

"Şaka yapıyor olmalısın. Masterson'ın taşıdığı tek şey eski insan kıyafetleri. Sanırım içeri girebilmek için bile altmışın üzerinde olmanız gerekiyor. Kendini yenilemek istiyorsa, yapacağı ilk şey mağazasından alışveriş yapmamak olmalı."

"O kadar da kötü değil. Artık daha iyi şeyler almaya başladılar."

Homurdanıyorum. "Sen öyle diyorsan öyledir. Ben pek kanıt görmedim. Zavallı adamın yardıma ihtiyacı olmasına şaşmamalı."

"Peki, yarınki mülakat kıyafeti konusunda ne yapmak istiyorsun? En az üç tane muhteşem elbise gördük ve üzerinizde mükemmel duruyorlar."

"Biliyorum. Ama hiçbiri tam olarak aradığım gibi değil."

"Aradığın elbiseyi ikimiz de biliyoruz. İki saat önce gördük. Geri dönüp alabiliriz."

"Çok pahalı."

Bunlar normalde ağızından çıkan kelimeler değil. Babam istediğim her şeyi satın alabilmeme yetecek kadar zengin ve onunla ilgili tek iyi şey, belirli alışverişleri asla eleştirmemesi. Ay sonunda kredi kartı faturası çok yüksek gelirse bana bir ders verir ve ben de ona göre ayarlamalar yaparım.

Eva beni iyi tanır. Bana bir bakış fırlattı. "Ne zamandan beri istediğin bir elbise çok pahalı oldu?"

"Artık öyle."

Kendisi için indirimli tasarımcı üstlerinin bulunduğu bir rafa göz atıyordu ama bana doğru döndü. "Neler oluyor Chelsea? Babamla öğle yemeğinde ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Yani, sadece normal şeyler. İyi bir iş bulamadığım için hayal kırıklığına uğradı ve benimle ilgili diğer her şeyde de hayal kırıklığına uğradı."

"O hep böyledir ve sen genellikle omuz silkebilirsin. Bugün daha kötü olan ne?"

"Bilmiyorum bile. Bir kocaya sahip olacak kadar bile büyümediğimi söyledi. Evlenmemiz için bize nasıl baskı yaptığını biliyorsun. Eğer bunu yapacak kadar iyi olmadığımı düşünüyorsa, o zaman ben ne olacağım? O sadece... kendimi kötü hissetmeme neden oldu."

Eva elindeki alışveriş çantasını yere bırakıp bana sarıldı. "Ona izin verme. Sen harika bir insansın ve seni tanıyan herkes bunu biliyor."

"Teşekkürler." Bir dakika sonra geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "Sırf ona inat olsun diye bir koca bulma isteği uyandırıyor bende."

"Oh lütfen. Kız kardeşlerini örnek almayacaksın, değil mi?"

"Bilmiyorum. Onlar için işe yaradı."

İki kız kardeşim de -babamın baskısı ve mantıksızlığı yüzünden- alışılmadık evlilikler yaptı ve ikisi de kocalarına aşık oldu.

Bu çok cazip.

İkisi de çok mutlu.

Gerçekten mutlu olduğumu sanmıyorum.

Hiçbir erkeğin bana Trevor'ın Melissa'ya ve Hunter'ın Sam'e baktığı gibi bakmadığından eminim.

Bu korkutucu. Yaşamak için böyle bir sevgiye sahip olmak. O derin, gözü kara hayranlık.

Bunu istiyorum. Tabii ki istiyorum.

Ama hangi erkek bana güzel olandan başka bir gözle bakabilir ki?

"Pekala," diyor Eva bir gülümseme seğirmesiyle. "Öyleyse Owen Masterson'a başlangıçta planladığın gibi evlenme teklif et."

Neredeyse boğuluyordum. "Sadece şaka yapıyordum." "Gerçekten öyle miydin?"

"Şey, belki tam olarak değil. Trevor geçici bir eşe ihtiyacı olan bir arkadaşı olduğunu söylediğinde, bu gerçek olamayacak kadar mükemmel göründü. Ben harika bir ödül eşi olmaz mıydım?"

Takılıyorum. Çoğunlukla.

"Kesinlikle yeterince güzelsin, erkeklerin egolarını beslemekte harikasin ve tanıdığım herkesten daha iyi havadan sudan konuşuyorsun. Ama sonunda bundan nefret edeceksin. Pop'u başka bir talepkâr yaşlı adamla takas edersin."

"Evet. Ben de buna karar verdim. Bu yüzden fikrimi değiştirdim ve onun yerine bir iş arıyorum. Bir erkeğin beni Pop'un yaptığı gibi kontrol etmesini istemiyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum."

"Yani yapmalısın. Dürüst olmak gerekirse, Owen Masterson'la onun geçici ödül karısı olman konusunda bir iş anlaşması yaparsan, bu bir ilişkiden çok bir iş gibi olur. Onun seni kontrol etmesinden ziyade adil bir takas olurdu. Bu fikir hâlâ hoşuma gidiyor."

"Hoşuna giderdi. Lisedeyken sırf eski sevgililerimizi kıskandırmak için Wilson'la çıkıyormuşum gibi yapmam da hoşuna gidiyordu. Ama burası artık okul değil. Ve dünyada kim bu nedenlerle bir evliliği kabul eder ki?"

"Trevor. Hunter."

"O iki durum da farklıydı. Bir kere ikisi de kız kardeşlerime yabancı değildi. Owen Masterson benim için bir yabancı."

"Evet ama son iki haftadır onu tanıyan herkesi aramadın mı? Herkes onun harika bir adam olduğunu söylüyor. Çekingen, çalışkan, biraz utangaç ve-"

"Budala. Birkaçı bu kelimeleri gerçekten kullandı."

"Bunun nesi yanlış? Bir erkeğin ödül karısı olmak istiyorsan tam da bunu aramalısın. Bir oyuncuya ya da bir pisliğe takılıp kalmak istemezsin."

"Owen'a hiç takılmayacağım. Sadece bir iş arıyorum. Bu adamın geçici ganimet karısı olmak beni babamın boyunduruğundan kurtarabilir ve tüm sorunlarımı çözebilir ama bunu düşünmek bile çok çılgınca. Belki Melissa ve Sam kadar cesur değilim ama kendimi ona evlenme teklif ederken hayal etmeye çalışıyorum ve yapamıyorum. Teklif edeceğim tek şey, kendini yeniden paketlemek ve daha iyi tasarımcıları çekebilmek için havalı faktörünü artırmak için üç aylık bir strateji."

"Oh, pekala. Bütün eğlencemi mahvet. Onu yeniden paketlemede iyi olacaksın. Ve eğer geçici bir ödül eşi olmaktan korkuyorsan, o zaman durum bu."

"Kahretsin, Eva. Bunu yapmam için beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Eva yüksek sesle gülüyor. "Genelde meydan okumalara hayır demezsin."

"Ben de buna hayır diyeceğim. Çaresiz olabilirim ama o kadar da çaresiz değilim. Evlendiğimde, onunla birlikte olmak istiyorum. Havasız, yaşlı biriyle evlenmek istemiyorum."

"O kadar yaşlı değil. Kırkını biraz geçti. Ve onu bir kez gördüğümde, fena görünmüyordu. Kendine has bir sevimliliği var. Sadece gerçekten düğmeleri ilikli. Seksi tasarımcıların neden ondan ve şirketinden pek etkilenmediğini anlayabiliyorum."

"Ona bu konuda yardımcı olabilirim. İyi olduğum tek şey bu."

"Sen pek çok şeyde iyisin Chelsea. Sadece onları keşfetmek için kendine hiç fırsat vermedin."

Ertesi gün, bir Çarşamba öğleden sonra, Masterson'ın yönetici ofislerinin resepsiyon alanında bekliyorum.

Elimde deri bir portföy var ve üzerimde şık, kolsuz bir elbise, muhteşem kırmızı bir çanta ve en sevdiğim tasarım topuklu ayakkabılarım var.

Harika görünüyorum ve çok gerginim.

Daha önce hiç iş görüşmesine gitmemiştim. Bu yabancıyla konuşmam ve bana bir şans vermesi için onu ikna etmem gerekecek.

Owen Masterson şu anda bana yabancı gibi gelmiyor. Onunla tanışmadan hakkında bilinmesi mümkün olan her şeyi biliyorum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca onu, benimle tanışmadan Final sınavına çalıştım.

İşte onun hakkında öğrendiklerim.

Kırk bir yaşında. Zeki, çalışkan, hırslı ve kendini tamamen ailesinin mirasına adanmış. Büyükbabası Masterson's Department Stores'u kurmuş ve yirmi beş yıl önce emekli olup Florida'ya taşındığında liderliği oğluna devretmiş. Şirket, varlığının ilk kırk yılında çok başarılıydı, ancak son yirmi yıldır kârları azalıyor. Owen'ın

üç yıldır -babası öldüğünden ve kendisi işin başına geçtiğinden beri- işleri tersine çevirmeye çalışıyor.

Henüz bunu başaramadı ve sorunun mağazaların ve kendisinin modaya uygun tasarımcılara görünme şekli olduğunu düşünüyor.

Ciddi ve utangaç biri ve iyi tanımadığı insanlarla sosyal etkinliklerde iyi değil.

Ve çok tatlı.

Konuştuğum herkes böyle söylüyor.

Tatlı biri.

Bu da iyi bir şey. Yani birlikte çalışması zor bir adam olmayacak. Bana kötü davranmayacak ve muhtemelen tavsiyelerimi dinleyecek.

Ve eğer ona güzelce gülümsersem onu etkileyebilirim.

Tatlı, utangaç erkekler kolay olur.

Bunu yapabilirim. Bana bir şans vermesi için onu ikna edebilirim.

İlk içgüdüüm, Pop'un iplerini tamamen koparmanın tek yolu olduğu için kendimi onun geçici ganimet karısı olarak sunmak olabilirdi, ama bu akıllıca, olgunca ya da mantıklı olmazdı.

Ve bir kez olsun, bunların hepsi olacağım.

Bana fırsat verirse bu işte iyi olabilirim.

Dün gece Melissa ile iki saat boyunca mülakat stratejisi üzerinde çalıştık ve iyi bir plan yaptık. Yüzlerce mülakata girdi, bu yüzden Owen gibi birini neyin etkileyeceğini biliyor. Sözlerim, tavrım ve davranışlarım mükemmel.

Bunu bilmek, kibar görünümlü, orta yaşlı bir resepsiyonist Bay Masterson'ın benimle görüşmeye hazır olduğunu söylemeden önce oturup altı dakika beklemeyi kolaylaştırmıyor.

Resepsiyon görevlisini takip ederek, beklediğim kadar büyük ve iyi döşenmiş olmayan bir ofise giriyorum. Masa ve kitaplıklar iyi kalitede görünüyor, ama aynı zamanda otuz yıllık gibi de görünüyorlar. Owen'ın babasından devraldıktan sonra bu ofisi hiç yenilemediğini garanti ederim.

Yerde hâlâ aynı soluk halı var. Hala doksanlarda asılmış olması gereken perdeler. Ve duvardaki resim

Masanın karşısında gördüğüm en çirkin pembe ve turuncu çiçek baskısı var.

Bütün gün ona bakmaya nasıl dayanabiliyor?

Eğer ofis beklediğim gibi değilse, Owen Masterson daha da kötü.

Ya

ni. Sevimli biri.

Ölümüne seksi değil ve kesinlikle bir makyaj ihtiyacı var, ama

O sevimli.

Sevimliden de öte.

Görünüşünü gerçekten beğendim.

Benden yaklaşık beş santim daha uzun, çünkü ben yaklaşırken elimi sıkabilmek için ayağa kalkıyor ve kalın, siyah saçları, ela gözleri ve çok güzel omuzları var. Elmacık kemikleri yüksek, çenesi güçlü ve ağzının kenarlarında ve gözlerinin köşelerinde derin karakter çizgileri var. Trevor gibi film yıldızı güzelliğinde ya da

Hunter. Ama onun için iyi olan bir şey var.

Yeniden paketlemeyi beklediğimden daha kolay hale getirecek bir şey.

Çoğu insan beni selamlardı. El sıkışırken kendilerini tanıtırlandı.

Ama Owen öyle yapmadı. Hiçbir şey söylemedi. Elimi daha büyük ve daha sıcak olan eliyle sıkıyor ve yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yok.

Ne tür bir adam bir yabancı randevu alıp ofisine girdiğinde selam bile vermez?

Ona en iyi gülümsememi veriyorum.

İyi bir gülümseme. Herkes öyle diyor. En iyi özelliğim. Dişlerim yıllar süren ortodontik çalışmalardan sonra mükemmel ve en sevdiğim gül kırmızısı rujumu sürüyorum.

Owen gülümsememe karşılık vermiyor. Masasındaki sandalyeye aniden oturuyor.

"Ben Chelsea Greyson," diyorum çünkü birinin bir şey söylemesi gerekiyor ve o hâlâ konuşmadı.

"Evet."

Gülümsemem biraz azalıyor. Ayık ela gözleriyle bana bakıyor ve bu sinir bozucu.

Bu adam hiç gülümsemez mi?

"Trevor Bentley benim-"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Oh. Güzel." Tüm konuşmamı planladığım için sözümü kesmesi beni biraz şaşırttı ama hemen toparlandım. "Niteliklerime bakma fırsatın oldu mu?"

"Evet." Hâlâ bakıyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Bunun kolay olmasını beklemiyorum ama en azından normal bir insan gibi konuşabilir. Şimdiye kadar tek yaptığı sözümü kesmek ve tek heceli cevaplar vermek oldu.

"Trevor yeniden paketlenmen gerektiğini söyledi." "Öyle mi dedi?"

"Şey, senin yeniden paketlenmeye ihtiyacın olduğunu söylediğini söyledi. Eminim Trevor paketlemenizi hiç umursamıyordur. Ama o *senin* _."

"Yeniden paketlenmeye ihtiyacım var."

Bu sinir bozucu olmaya başladı. Söylemek istediğim hiçbir şeyi bitirmeme izin vermiyor. Teklifimin parlaklığı konusunda onu nasıl ikna edebilirim ve cazibem ve çekiciliğimle ona nasıl kur yapabilirim?

"Bu konuda iyiyimdir. Yeniden paketleme." Hayal kırıklığımı gizleyerek ona tekrar gülümsüyorum.

Cevap vermiyor. Sadece mükemmel röfleli kızıl altın saçlarımdan şampanya rengi topuklu ayakkabılarıma kadar bana bakıyor. Gözleri yakamda ve bacaklarımda oyalanıyor ve umarım bu umut vericidir.

Yine de görünüşümden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamanın bir yolu yok. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Belki birbirimize yardım edebiliriz diye düşündüm." İşte. Sonunda önemli bir şey söyledim.

Kaşları kalın ve koyu renk. Kesinlikle biraz şekillendirilmeye ihtiyaçları var, ama şu anda biraz bir araya geldiklerini görmekten memnunum. En azından bu bir çeşit ifade.

Yapması gereken normal şey, birbirimize nasıl yardım edebileceğimizi sormak olurdu.

Öylece bırakılan herkes bunu yapardı.

Owen yapmıyor tabii ki. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni tekrar aşağı yukarı süzdü. "Tanıdığım herkesi arayıp tanışma randevusu ayarladığımızı ve benim hakkımda daha fazla şey bilmek istediğini söylüyorsun."

Dudaklarımı yalıyorum. Strateji olarak değil ama düşünmek için kendime zaman tanımak için. Ne yaptığımı biliyor olması mantıklı. Bazı arkadaşları ve tanıdıkları ben onlarla konuştuktan sonra onu arayacaklardı.

"Onlara bir randevumuz olduğunu söylemedim. Böyle bir izlenime kapılmış olabilirler ama niyetim bu değildi."

"Hepsi tesadüfen aynı açıklamayla mı karşılaştı?"

Başka bir gülümseme deniyorum. Bu seferki komplocu, hafif alaycı. "Onlara bir randevumuz olduğunu söylemedim, ama bu onların varması için uygun bir sonuçtu. Seninle ilgili kişisel sorular sormak için neden aradığım konusunda onlara gerçeği söyleyemezdim."

"Bu gururumu korumak için miydi?" Yüzü hala tamamen ayık olmasına rağmen şimdi daha rahat görünüyor. "İş için kendini teklif etmeden önce tüm arkadaşlarıma benim yeniden paketlenebileceğimden emin olduğunu söylemek istemedin mi?"

Doğru olmasa bile tutarlı bir açıklamayı bir araya getirebilmesinden etkilendim. "Herkes yeniden paketlenabilir. Sen yakışıklı bir adamsın. İyi saçların, iyi gözlerin ve iyi omuzların var. Saç kesimini değiştirir ve sana yeni kıyafetler alırdım. Sana etkili sosyalleşme konusunda ipuçları verebilir ve pratik yapmana yardımcı olabilirim. Seni yeniden paketlemekte hiç zorlanmazdım. Gururunu korumak uygun bir yan üründü ama tüm o referansları kontrol etmekteki asıl amacım bu değildi."

"Referanslar mı?"

"Evet. Birlikte çalışmak için iyi bir insan olacağından emin olmam gerekiyordu."

Kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "Bu konuda endişelendin mi?"

"Evet, endişelendim. Bu tür bir şey normal bir işten daha samimi. Bir pisliğe makyaj yapmak zorunda kalmak istemedim."

Başı hafifçe geriye eğildi ve dudakları ne demek istediğini anlamış gibi aralandı. "Ve benim bir pislik olmadığımı mı karar verdin?"

"Evet. Herkes hemfikir. Bir pislikten olabildiğince uzaksın."

"Bu bir iltifat mı?"

"Neden iltifat olmasın ki?" Önceden yaptığım konuşmayı tamamen unutmuştum. Bu adam beni tamamen oyundan düşürdü.

"Pislik olmaktan aciz olmak biraz sıkıcı değil mi?"

Bu soru hakkında bir dakika düşünmem gerekiyor. Kafamı karıştırıyor. "Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Birinin pislik olmasındansa sıkıcı olmasını tercih ederim."

O da bunu düşünüyor gibi görünüyor ve sonunda başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum, "Havalı faktörünü artırabilirim. İstedikçe kadar yükseltebilirim. Birlikte çalışmak istediğin herhangi bir tasarımcı için uygun biriymişsin gibi görünmeni ve konuşmanı sağlayabilirim. Ve eğer istediğiniz buysa, bunu sağlayabilirim. Ama size daha fazlasını da sunabilirim."

Çenesinde ve omuzlarında neredeyse fark edilmeyen bir şey gerildi. "Daha fazlasını mı?"

"Bence genç ve şık biriyle çıkarsan imajını değiştirme konusunda daha başarılı olursun. Önümüzdeki birkaç ay boyunca perspektif tasarımcılarla yemek yerken kız arkadaşınmış gibi davranmaktan mutluluk duyarım. Bu yeni imajınızı satmanızı kolaylaştıracaktır."

Şaşırmış görünmüyor. Bu da bir şeydir.

"Bu tamamen size bağlı. Ama birkaç sözleşme taslağı hazırladım. Birinde sadece makyaj ve yeniden ambalajlama tavsiyeleri veriyorum. Diğer ise diğer tüm işleri yaptığım ve aynı zamanda şehirde tasarımcılarınız olduğunda kız arkadaşınız gibi davrandığım üç aylık bir sözleşme."

Bunca zamandır kucağımda tuttuğum portföyden sözleşmeleri çıkarıp ona veriyorum. Melissa dün gece her iki sözleşmede de bana yardımcı oldu, bu yüzden iyi olduklarını biliyorum. "Açıkçası bunlar ön hazırlık. Ayrıntıları ikimiz için de uygun olacak şekilde sonuçlandırabiliriz."

Sözleşmelerden birinin ilk sayfasını tarıyor ve sonra diğer sayfalara göz gezdiriyor. "Randevu sözleşmesinin diğerinden daha iyi sonuç vereceğini düşünüyorsun."

"Evet. Gerçekten öyle düşünüyorum. Yalan söylemeyeceğim. Bu benim için de daha iyi bir kontrat çünkü bana sadece birkaç hafta yerine üç ay boyunca iş verecek. Ama bence senin için de daha iyi olacak."

"Neden çalışman gerekiyor?"

Bu soru beni şaşırtıyor, tıpkı bu adamla ilgili diğer her şey gibi. "Neden çalışmayayım ki?"

"Senin hakkında pek çok kişiyle konuştum. Daha önce hiç çalışmamışsın."

Sebepsiz yere yanaklarım onun benim hakkımda soru sorması fikriyle hafifçe ısınıyor. "Artık çalışmaya başlamak istiyorum. Hayatım boyunca babamdan geçindim ve istediğim düzen bu değil. Üç ay boyunca seninle çalışmak hem bana bir gelir sağlayacak hem de kontratımız bittikten sonra daha kalıcı bir iş bulmak için zaman kazandıracak."

Söylediklerim mantıklıymış gibi başını sallıyor.

"Pek çok şeyde iyi değilimdir. Etrafınıza beni sorduysanız, size ne söylendiğini tahmin edebilirim. Eğlenceli olduğumu söylediler. Sosyal olduğumu. Şımarıklıymışım. Alışverişi severim. Modadan anlarım. Modayı iyi bilirim. Dünyadaki herkesle havadan sudan konuşabilirim. Erkekler benden hoşlanıyor. Kız kardeşlerim kadar zeki ya da etkileyici değilim ama iyi olduğum şeyler tam da sizin ihtiyacınız olan şeyler. Bana uygun bir iş bulmaya çalışıyorum ve bu da yapabileceğim bir şey. İhtiyacınız olan kişi benim Bay Masterson. Teklifimi ciddiye almalısınız."

İşte.

Her şeyi söyledim.

Başka nasıl bir argüman bulabilirim bilmiyorum. Bu yüzden nefes nefese oturup bekliyorum.

Cevap vermesi uzun sürdü.

Sonunda diyor ki, "İlk e-postanda benim geçici eşim olmayı tartışmaya istekli olduğunu söylemiştin."

O kadar şaşırdım ki neredeyse sandalyemden düşecektim. "Ne?" "Sanırım beni duydun."

"Şaka yapıyordum! Dikkatini çekmek istedim, o yüzden böyle söyledim." Korkmadan önce ilk e-postada yarı ciddiydim, ama o

bunu bilmesine gerek yok.

"Dikkatimi çekmeye çalıştığını biliyorum. Ama bunu tartışmak istiyor musun?"

"Bunu... tartışmak mı istiyorsun?" Bu durumun kontrolünün bende olduğunu sanıyordum ama yanından bile geçemiyorum. Kollarımı karnımın önünde kavuşturdum ve yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım.

"Evet. Kız arkadaşım gibi davranırsan daha etkili olacağına katılıyorum. Eğer bu doğruysa, o zaman gerçekten karım olman daha da etkili olacaktır."

"İstiyorsun... istiyorsun..."

Şok oldum. Neredeyse başım dönüyordu.

Ama içimde bir heyecan kıvılcımı alevlendi, Trevor arkadaşının geçici bir eşe ihtiyacı olduğunu söyleyip ilk kez güldüğünde hissettiğim heyecanın aynısı.

İşte ben buyum.

Yaptığım şey bu.

Bir ganimet karısı olarak ortalığı sallayabilirim.

"Bunu tartışmak istiyorum," diyor, diğer her şey hakkında konuştuğu gibi mülayim ve ağırbaşlı bir şekilde. "Benim hakkımda araştırma yaptınız. Ben düzgün bir adamım. Ve Masterson's için ihtiyacım olan ortaklıkları kurmak birkaç aydan fazla sürecek."

"Ne kadar sürecek?" "En

az bir yıl."

"Yani sence... bir yıllığına evlenmeli miyiz?"

"Bence bunu konuşmalıyız. Eğer benimle bir yıllık sözleşme yaparsan, bu sana kendine bir kariyer bulmak için daha fazla zaman kazandırır."

"Yani bir iş anlaşması düşünüyorsun, değil mi?"

"Doğru. Neye ihtiyacım olduğunu hep biliyordum. Geçici bir ödül eşi. Eğer bu senin de işine yarayabilecek bir durumsa, neden bunu düşünmeyelim?"

Gözleri her zamanki gibi ayık. Gülümsemeye dair bir ipucu bile yok. Bu konuşmayı ironi ya da mizahla aydınlatmaması sinir bozucu.

Ama aynı zamanda garip bir şekilde memnuniyet verici. Beni ciddiye alıyor.

Daha önce kimse ciddiye almamıştı.

"Bunu... düşünmem gerek."

Başını salladı. "Elbette. Bunu bir düşün. Eğer buna karşı çıkarsan, yine de üç aylık bir flört sözleşmesi yapabiliriz."

Bir nefes veriyorum ve ona bakmamaya çalışıyorum. Ona gerçekten yardım edebileceğimi düşünüyorum.

Yapılması gereken bir işi yapabileceğime gerçekten inanıyor.

Benim sadece güzel bir kadın olduğumu ve başka bir şey olmadığını düşünmüyor.

Bu tanıma kalbimin her türlü çılgın takla atmasına neden oluyor.

"Bunu düşüneceğim ve hafta sonuna kadar sana haber vereceğim," diyorum, ayağa kalkıyorum çünkü şu anki duygularıyla aptalca ve utanç verici bir şey söyleyebilirim.

"Konuşmak ya da soru sormak istersen araman yeterli." Bana üzerine cep telefonu numarasını karaladığı bir kartvizit uzatıyor.

Kartı alırken ona gülümsüyorum ve sonra elbisemi düzeltiyorum. Elbise göğüslerimin ve kalçalarımın üzerinden geçiyor ve gözlerinin elbisenin çizgilerini takip ettiğini görüyorum.

"Beklediğim gibi değilsin," diyor ve kalbimin heyecanla çarpmasına neden oluyor.

Sadece kalbim değil.

Vücudumun diğer kısımları da sığıyor. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu adam hiç de benim tipim değil. Ve söylediği şeyin bir iltifat olup olmadığı bile belli değil.

Ama bana iltifat gibi geliyor.

Elini sıkmak için uzanırken gerginliğimi gizlemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim. İrtibatta olacağım."

Vedalaşırken ve ofisinden çıkarken oyalanmıyorum. Bunun nedeni kısmen onun havadan sudan konuşmaktan nefret etmesinden şüphelenmem ama aynı zamanda kendimi çok huzursuz hissetmem.

Neden ona bu şekilde cevap vermiş olabilirim ki? Yeterince sevimli ama özel biri değil.

Nasıl flört edileceğini hiç bilmiyor. Onu seks yaparken hayal edemiyorum. O zaman bile gülümser ve doğal bir şekilde konuşur muydu, yoksa aynı sessiz ciddiyetle tüm hareketleri yapar mıydı?

Aslında bu biraz seksi olurdu. Tüm o ayık niyet yatakta bana odaklanırdı.

Önemli değil.

Beni ciddiye alıyor ve belli ki sunabileceklerime ihtiyacı var. Benimle çalışmak istiyor.

Benimle evlenmek bile isteyebilir.

İlk içgüdüm doğrudu. Owen ve ben birbirimize yardım edebiliriz.

Bu durumun alışılmadık olması onun için önemli değil. Çoğu insanın deli olduğumuzu söyleyecek olması onun için önemli değil.

Bu yüzden benim için de fark
etmeyecek. Bu gerçekten işe
yarayabilir.

Pop'tan kurtulacaktım ve kendimi nasıl geçindirebileceğimi bulmak için bir yılım olacaktı.

Daha ne isteyebilirim ki?

Owen'a bunu düşünmem gerektiğini söyledim, ama gerçek şu ki bunun aptalca bir fikir olmadığına kendimi ikna etmem gerekiyor.

Son cevabımın ne olacağını zaten biliyorum.

Sonunda evet diyeceğim.

Ertesi gün kız kardeşlerimle Sam'in evinde akşam yemeği yedik.

Kocası Hunter geç saatlere kadar çalışıyor, ki bu beni mutlu ediyor. Hunter'ı çok severim ama ben kız kardeşlerime Owen'la yaptığım görüşmeyi anlatırken onun etrafta dolanıp sert yorumlar yapması ve gülmemeye çalışması bana garip geliyor.

Sam son zamanlarda çok yemek yapıyor ve sebzeli nefis bir tavuk kızartması yaptı. Melissa ve ben gelir gelmez hazırды, bu yüzden masaya yerleştik ve ben onlara bir şey söylemeden yemeye başladık.

Sonra Melissa, "Tamam, meraktan çıldırmadan önce söyle." dedi.

Ben de anlattım. Onlara her şeyi anlattım. Hatırlayabildiğim kadar çok ayrıntıyla.

İstediğim zaman iyi bir hikaye anlatabilirim ve bir önceki günün olaylarını anlatırken Sam ve Melissa'nın birkaç kez kıkırdamasına neden oldum.

Bitirdiğimde ikisi de konuşmadan bir dakika boyunca beni inceliyorlar.

Sonunda o kadar uzadı ki, "Eee? Senin söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Adamdan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını hâlâ anlayamıyorum," diyor Sam.

"Çünkü ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. O... iyiydi.

Kötü falan değildi. Ama..." "Ama ne?"

Melissa soruyor.

Sebepsiz yere kendimi telaşlı hissediyorum. Garip bir şekilde kendimden utanıyorum. "Bilmiyorum. Beklediğim gibi biri değildi. Yapamadım. Konuştuğum herkes onun hakkında aynı şeyi söyledi. Tatlı ve biraz utangaçtı. Ama bana öyle görünmedi. Garip biriydi. Çok fazla bakıyordu ve ne düşündüğü hakkında bana ipucu vermiyordu. Yani planladığım tüm stratejiler işe yaramadı. Onu okuyamıyorum ve bu... bu... biraz can sıkıcı."

Kız kardeşlerime karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Neredeyse her zaman öyleyimdir. Yargılayıcı değiller ve beni seviyorlar. Ve eğer bunu yapabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim.

Owen hakkındaki izlenimlerimi anlatmak için.

Ama birbirlerine kesin bir bakış atıyorlar. Savunmaya geçmeme neden olan bir bakış. "Ne?"

Sam tekrar Melissa'ya bakıyor.

Melissa'nın ağzı bastırılmış bir gülümsemeyle seğiriyor.

"Bana mı gülüyorsun?" Birinden diğerine bakıyorum.

"Hayır. Tabii ki gülmüyorum." Sam açıkça yatıştırıcı olmaya çalışıyor.

"Şey, belki biraz." Melissa çatalına bir parça sarı biber saplamış ama cevap verirken onu da bırakıyor. "Biraz komik."

"Komik olan ne?"

"Bu adamı parmağında oynatabileceğini sandın ama işe yaramadı."

"Ben-"

"Evet, yaptın," diye araya girer Sam. "Yaptığını biliyorsun. Tatlı ve utangaç bir adama kur yapmanın kolay olacağını düşündün ama öyle olmadı." Dudakları rahatlamış olsa da gözleri gülüyor. "Şimdi de senden geçici ödül karısı olmanı istediği için telaşlanıyorsun ve bunu yapmak istiyorsun ama onu kontrol edemeyeceğinden korkuyorsun."

"Onu kontrol etmeyi hiç beklemiyordum!" Bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyorum, bu yüzden kızgınlığım gerçek.

"Yaptın," diyor Melissa. "Kabul et. Erkeklerle aran hep iyi olmuştur. Sadece kirpiklerini kırıştırarak onlara istediğin her şeyi yaptırabilirsin. Aynı şeyi Owen'a da yapabileceğini düşündün ama yapamadın. Yani şimdi onun teklifine evet dersen, istediğin şekilde yürütmek kolay olmayacak."

"Evet diyip demeyeceğimi bile bilmiyorum."

"Elbette diyeceksin. Trevor sana ondan bahseder bahsetmez aklından geçen buydu. Sadece ganimet karısı fikrinden korktun - gayet anlaşılır bir şekilde. Ama şimdi düşündüğün gibi olmayacak." Sam tekrar Melissa'ya bakar. "İroni çok lezzetli."

"Lezzetli değil." Kaşlarımı çatıyorum. Surat asmamaya çalışıyorum ama şu anda öyle hissediyorum. "Sinir bozucu. O sinir bozucu. Ve şimdi siz de sinir bozucu oluyorsunuz."

İkisi de gülüyor ve ben hiçbir zaman iyi bir somurtkan olmadım, bu yüzden onun yerine gülümsüyorum. "Trevor sana onun hakkında başka bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?" Melissa soruyor.

"Bilmiyorum. Kişisel şeyler. Mesela daha önce ciddi bir ilişkisi oldu mu?"

"Trevor birkaç uzun süreli ilişkisi olduğundan bahsetti ama son birkaç yılda ciddi bir şey yaşamamış. Sanırım babası öldüğünden beri kendini işine vermiş durumda."

"Evet." Tabağımdaki yemekle oynuyorum. "Bunu görebiliyorum. Bazı işkolik titreşimler yayıyor ve Masterson's'ı tekrar başarılı kılmak için her şeyi yapmaya istekli, hatta bir yabancından geçici ganimet karısı olmasını bile istiyor."

Tam o sırada telefonum çalıyor ve ekrana bakıp dramatik bir şekilde geriliyorum.

"Bu o, değil mi?" Sam soruyor. "Evet."

"Peki, orada öylece oturma. Cevap ver ve ne dediğine bak." Melissa aceleci bir hareket yapar. Sabır hiçbir zaman onun becerileri arasında yer almadı.

Aramayı bağlamak üzereyim ama Sam ve Melissa masanın karşısında oturup pervasızca dinlerken bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

Bu yüzden Kabul Et tuşuna basarken ayağa kalkıyorum ve sesimde bir gülümsemeyle, "Merhaba. Ben Chelsea." diyorum.

"Merhaba." Bir duraklama oluyor, bu sırada Sam'in boş yatak odasına giriyorum. "Ben Owen."

"Evet. Nasılsın?"

"İyiyim."

Bekliyorum. Beni arayan oydu. Mutlaka başka bir şey söyleyecektir.

S ö y l e m e y i n c e , "Bir sorunuz ya da başka bir şey var mıydı?" diye soruyorum.

"Evet." Bir duraklama daha. "Bir karar verdin mi vermedin mi bilmek istedim."

Kuru bir eğlenceyle yumuşak bir of çektim. Belli ki o da sabırlı biri değil. "Bunu düşünüyordum."

"Ve?"

"İ..." Başından beri bildiğim cevabı söyleyebileceğimi bildiğim için sözümü kesiyorum. "Bu fikir hoşuma gitti, eğer yürütebileceğimizi düşünürsek."

"Neden olmasın, anlamıyorum. Sadece tüm detayları önceden konuşuruz, böylece herhangi bir sürprizle karşılaşmayız." Sesi profesyonel ve kendinden emin geliyor. Sosyalleşme konusunda iyi olmayabilir ama iş konusunda iyi olduğu açık.

Ve bu konuda böyle düşünüyor. İş. Ben de böyle düşüneneğim.

"Bana uyar," dedim ona. "İkimizin de işine yarayacak bir sözleşme yapabiliriz."

"Önce birkaç sorum var." "Tabii. Elbette."

Hiçbir şey.

Sesimdeki gülümsemeyi koruyabilmek için derin bir nefes alıyorum. Ciddiyim. Bu adamı sarsmak istiyorum ve onunla telefonda konuşalı sadece bir dakikadan az oldu. "Sorularınız neydi?"

"Peki ya seks?"

Gözlerim açılıyor ve vücudum geriliyor. "Seks mi?" "Sen... sen bizim..."

"Oh. Oh. Anlıyorum. I... Şey, bilmiyorum. Yapmak zorunda değiliz. Şu anda birbirimizi tanımıyoruz, bu yüzden isteyip istemediğimizi bile bilemeyiz." Yanaklarım yanıyor ve bu çok sinir bozucu. Genelde bu şekilde telaşlanmam. "Bunu masada bırakabiliriz. Bir seçenek olarak. Eğer istersen. Ama buna gerek yok."

Telefonun diğer ucunda daha fazla sessizlik.

Lanet olsun. Bu adam neden normal bir insan gibi konuşmuyor?

Devam ediyorum. "Bunun bir zorunluluk olmasını istemiyorum. İkimiz için de. Yani, bu iyi bir fikir gibi görünmüyor. Değil mi?"

"Hayır."

"Tamam. Güzel. Yani eğer istersek bunu masada bırakabiliriz ama ikimiz de buna mecbur değiliz. Ama yapabiliriz. Eğer istersek."

Kahretsin. Şimdi saçmalamaya başladım.
"Birbirimizle mi?"
Göz kırpıyorum. "Ne?"
"Birbirimizle seks yapabilir miyiz?" "Evet.
Tabii ki. Başka ne olabilir?"
"Başka ne olabilir ki, başka insanlarla seks yapmak."
"Oh. Oh hayır. Yapabileceğimizi düşünmemiştim..." Bir an durup düşünmek zorunda kaldım. "Başka insanlarla seks yapmak ister miydin?"
"Hayır!" Bu kelime patladı ve bu adamdan duyduğum en etkileyici şeydi. Beni şaşırttı. "Ben değil."
"Oh. Güzel. Ben de. Sadece bir yıllık bir mantık evliliği olsa bile, sadık olmamızı tercih ederim."
"Ben de öyle."
"Tamam o zaman. Aynı fikirdeyiz gibi görünüyor. Başkasıyla seks yok. Ama eğer... eğer ikimiz de istersek birbirimizle seks yapabiliriz. Baskı ya da zorunluluk yok."
Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyum?
Belli ki yapıyorum.
"Tamam."
Bir süre daha bekliyorum ama tabii ki başka bir şey söylemiyor.
"Peki. Başka sorunuz var mı?"
"Nerede yaşayacağız?"
"Bu gerçekten umurumda değil. Bir dairem var ama parasını babam ödüyor. Benim için o kadar da önemli değil. Eğer bir evin varsa, orada yaşayabiliriz. Ya da nerede istersen."
"Benim evim iyi. Ve sana bir bütçe verebilirim... kıyafetler ya da almak istediğin her şey için. Sana karşı cimri falan olmam."
Sesi her zamanki gibi gerçekçi geliyor ama bu yorumu oldukça sevimli buluyorum. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Yani, zaten bir sürü kıyafetim var. Alışveriş yapmayı severim ama gerekirse kendimi tutabilirim. Senden faydalanmak istemiyorum. Bu evliliğe getirdiğim tek şeyin-"
"Çok şey getiriyorsun. Sana şu anda ihtiyacım var. Ne istersen alabilirsin."

"Oh. Tamam. Teşekkür ederim." Hâlâ kızarıyorum. Neyim var benim böyle?

"Tamam," diyor.

"Tamam ne?"

"Tamam. Her şey kulağa hoş geliyor. Yani bunu yapacak mıyız?"

"Oh. Uh. Evet. Yapmak istiyorum. Güzel. Teşekkürler." Tamam, bundan daha iyisini yapmalıyım. Konuşma konusunda iyi olanın ben olmam gerekiyordu. "Peki nasıl bir yol izlemek istersin? Normal bir evlilik gibi görünmesi için bir süre çıkalım mı?"

"Tamam. Tabii."

"Bir ay kadar çıkabiliriz. Fırtınalı bir aşkmuş gibi davranırız ve sonra kendiliğinden evleniriz. İnsanlar bunun gerçekten romantik olduğunu düşünecektir. İmajınıza yardımcı olur ve birlikte iş yapmak istediğiniz insanlara anlatacak harika bir hikayemiz olur."

"Tamam. Elbette."

Gözlerimi deviriyorum ama bunu sesimden saklamaya dikkat ediyorum. "Pekâlâ o zaman. Arkadaşlarının hepsi görücü usulü bir randevumuz olduğunu düşünüyor, o yüzden neden öyle yapmıyoruz? Cumartesi akşamı müsait olursan dışarı çıkarız ve bu bizim ilk randevumuz olur. Sonra birbirimize aşık olmuşuz gibi davranırız ve ilişkiyi oradan başlatırız."

"Tamam."

Lanet olsun. Bu adam bundan daha fazla konuşamazsa, bu sahte evlilik bitmeden beni öldürecek.

"Tamam. İyi o zaman."

İkimiz de bir dakika boyunca hiç konuşmadan bekliyoruz.

"Tamam," diyorum sonunda. "İletişim halinde olabiliriz."

Hoşça kal o zaman." "Güle güle."

Telefonu kapatıyorum ve oturduğum yatağa geri yığılıyorum.

Sam ve Melissa beni orada yayılmış halde buluyorlar.

Bana biraz daha gülüyorlar ama bu hiç komik değil. Bu adam imkansız.

Ve belli ki onunla evleneceğim.

CUMARTESİ AKŞAMI Eva, Owen'la ilk randevuma hazırlanmama yardım etmek için daireme geldi.

Aslında hazırlanmak için yardıma ihtiyacım yok. Sadece her şeyi konuşabileceğim birine ihtiyacım var.

Telefon konuşmasından ne kadar uzaklaşırsam, bana o kadar çılgınca geliyor. Bir yabancıyla evlenmeyi kabul ettiğim için aklımı kaçırmış olmalıyım.

Şimdi bir yıl boyunca onunla sıkışıp kaldım.

Ama Melissa yaptı, Sam yaptı ve ikisi de daha önce hiç olmadıkları kadar mutlular. Açıkçası Owen'a asla aşık olamayacağım çünkü çoğu zaman ondan daha fazla kelime koparmak istiyorum. Ama kız kardeşlerim bir yıl süren mantık evliliğinin üstesinden gelebiliyorsa, ben de gelebilirim.

Sonsuza kadar mutluluğa ihtiyacım yok.

Sadece kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmek ve Pop'a beni kontrol edemeyeceğini göstermek için bir şansa ihtiyacım var.

En sevdiğim elbiselerimden birini giydim; gözlerimin rengini ortaya çıkaran ve vücudumu en iyi şekilde sergileyen flörtöz mavi bir elbise. Owen randevumuz için nasıl giyinmeyi planlıyor bilmiyorum ama kot pantolonla gelse bile iyi görüneceğim.

Randevuda kot pantolon giyecek birine benzemiyor.

Ama öyle olsa bile, olabildiğince iyi görüneceğim. Geçici eş seçiminde hayal kırıklığına uğramayacak. Eğer yardım edebilirsem.

Beni saat yedide alması için anlaştık ve saat tam yedide kapı çalındı. Henüz ayakkabılarımı ve mücevherlerimi giymemiştım ama yine de koşarak kapıya gittim.

Kapıyı açıp onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladığımda, orada öylece durup bana bakıyor.

Tabii ya.

Takım elbise giyiyor ama onu gördüğüm diğer takım elbise gibi. Kaliteli ama modern bir şekilde dikilmemiş ve onu olduğundan yaklaşık on beş yaş daha yaşlı gösteriyor. Saçları Çarşamba günkü gibi düzgün ve toplanmış.

Elinde bir buket çiçek var. Güller ve orkideler.
Gerçekten çok güzeller.

Bir şey söylemeyince, "Bunlar benim için mi?" diye sordum.

"Oh. Evet." Onları bana doğru itti.

"Teşekkür ederim." Çiçekleri alıyorum ve onu içeri almak için kapı aralığından çıkıyorum. "Çok güzeller. Onları suya koyacağım ve sonra hazırlanmam gerekiyor. Sadece birkaç dakika sürecek. Ama arkadaşım Eva burada. Beklerken sana eşlik edebilir."

Tek kelime etmeden içeri giriyor ve ben çiçekleri vazoya koyarken etrafta duruyor.

Eva'ya, Owen'ı eğlendirmek için elinden geleni yapması gerektiğini belirten gizli bir işaret yapıyorum ve sonra hazırlanmayı bitirmek için yatak odama dönüyorum.

Genelde hazırlanırken acele etmem, ama Owen bundan rahatsız olabilecek bir adama benziyor ve zavallı Eva'nın onunla uzun süre acı çekmesini istemiyorum, bu yüzden acele ediyorum.

Altı dakika içinde yatak odamdan çıkmaya başlıyorum ama sesler duyunca duraklıyorum.

Owen ve Eva onun kuafördeki işi hakkında konuşuyorlar. Yani ikisi *de* konuşuyor. *Owen* konuşuyor.

Dakikada bir mil falan konuşmuyor ama sesi samimi ve doğal geliyor. Ben orada durup dinlerken gülüyor bile.

Belki de bugün keyfi yerindedir. Bu randevumuz için iyiye işaret.

Umarım onunla sohbet etmek dış çekmek gibi olmaz.

Ben dışarı çıktığımda Owen ve Eva gülümsüyorlardı ve gülümsemenin Owen'ın yüzünü ne kadar değiştirdiğine şaşırdım.

Gülümsediğinde sevimli olmaktan çok daha fazlası oluyor. O... daha fazlası.

Beni gördüğünde gülümsemesi kayboluyor. Ayağa kalkıyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Çarşamba günü ofisinde olduğu gibi bacaklarımda ve yakamda oyalanıyorlar ama yüz ifadesinde hâlâ bir hayranlık göremiyorum.

Beni güzel bulup bulmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Adam boş bir sayfa da olabilirdi.

"Muhteşem görünüyorsun Chelsea," diyor Eva gülümseyerek. "Bu elbiseye bayıldım."

"Teşekkürler." En azından biri nasıl iltifat edileceğini biliyor. Owen bir şey söylemiyor.

"Tamam." Akşam için hazırladığım gümüş grisi küçük çantayı almak için yanına gidiyorum. "Rezervasyonumuza geç kalmak istemiyorsak gitsek iyi olacak."

Owen'dan yanıt yok ama Eva bize iyi vakit geçirmemizi söylüyor ve hep birlikte dairemde çıkıyoruz.

Owen'ın pahalı bir Alman sedanı var. Çok güzel bir araba, ama onun geri kalanı gibi biraz havasız.

Restorana giderken ona ailesi ve işi hakkında sorular soruyorum.

Yemeğimizi beklerken ona okuduğu kitapları, izlediği filmleri ve tuttuğu spor takımlarını soruyorum.

Yemek yerken ona ailemden, nerede okula gittiğimden ve seyahat ettiğim en iyi yerlerden bahsediyorum.

Tüm sohbet işini ben yapıyorum. Doğrudan sorular sorduğumda cevap veriyor ama tek yaptığı bu.

Somon ve risotto yemeğimi bitirdiğimde çığlık atmak üzereydim.

Bu normal bir ilk buluşma olsaydı, tatlıyı atlayıp hızlıca kaçardım ama ne yazık ki böyle bir seçeneğim yok.

Dünyayı birbirimize aşık olduğumuza inandırmalıyız.

Ben de tatlı yemek için küçük, şirin bir dondurmacıya gitmeyi önerdim, o da bizi oraya götürdü.

Bir test olarak -ya da belki sadece benim aykırı çizgim ortaya çıkıyor- o adım atmaya istekli olana kadar hiçbir şey söylememeye karar veriyorum.

Yolda sessizce oturduk.

Ve bu gece kalabalık olan dondurmacıya sessizce giriyoruz.

Sırada da sessizce duruyoruz.

Dondurmalarımızı aldığımızda ve ben boş bir masaya oturmak için hızlı bir hamle yaptığımda içim içimi yiyor.

Bu adamın nesi var böyle?

Hiçbir şey söylemeyecek mi?

Ona ters ters bakmamaya çalışarak çikolatalı naneli dondurmamı yiyorum.

Owen sonunda "Bana kızgın mısın?" diye sorduğunda yolun yaklaşık üçte birini bitirmiştim.

Bir şey söylediği için rahatlayarak neredeyse yığılıyorum. Bu tür garip bir sessizliğe daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum.

"Hayır, kızgın değilim." "Kızgın görünüyorsun."

Yavaşça nefes alıyorum. "Açıkçası biraz sinirliyim." "Neden?"

Nede

n mi?

Nede

n mi?

Nede

n mi?

"Çünkü hiçbir şey söylemiyorsun ve bu işi olması gerekenden çok daha zor bir hale getiriyorsun. Bir randevuda olmamız gerekiyordu."

Yüzünde farklı bir şeyler oluyor. Çenesi gergin görünüyor ve bir an için alt dudağını kemiriyor. Gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Bir randevuda böyle davranırım."

"Ne? Neden?"

"Bu işte iyi değilim. Kadınlarla aram iyi değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana karşı iyi olmak zorunda değilsin. Bir anlaşmamız var, değil mi? Ne yaparsan yap bana sahipsin. Neden sadece kendin olamıyorsun?"

"Bu benim."

"Hayır, değil. Eva'yla konuştuğunu duydum. Gayet iyidim. Gülümsedin ve kahkaha bile attın. Bunun kendin olmadığını biliyorum." "Senin gibi kadınlarla birlikte olan benim."

Bu konuşmayı yaptığım için rahatlamıştım ama yine de sertleştim. "Ne demek benim gibi? Benim neyim var ki?"

Gözleri kısılıyor ama en azından şimdi bana bakıyor. "Çok güzelsin," diye ağzından geçiriyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne?"

"Çok güzelsin."

"Ben-"

"Çok güzel."

Kendimden utanarak kıkırdıyorum. "Bu çılgınlık."

"Hayır, değil. Sen çok güzelsin. Bu beni sinirlendiriyor."

Yüzüm kızarıyor ve bu hiç de nazik olmayan iltifattan memnun olmamaya çalışıyorum. "Üzgünüm ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kafamda bir çantayla dolaşamam."

"Bir çantanın yardımı
olmaz." "Neden
olmasın?"

İlk defa gözlerinde bir parıltı var. Belki de eğlence. "Hâlâ vücudunu görebiliyorum."

Gerçekten gülüyorum. "Aman Tanrım, Owen! Sanırım iltifatın için minnettarım, ama gergin olmaktan kurtulmalısın. En başta neden gerginsin ki? Benden istediğini almak için beni etkilemek ya da belli bir şekilde davranmak zorunda olmadığını biliyorsun. Ne olursa olsun seninle evleneceğim, eğer aniden bir pisiğe dönüşmezsen. Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Bunu biliyorum. Ama sana daha önce de söyledim. Bu işte iyi değilim. Neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" Şimdi biraz rahatladı ve bu büyük bir rahatlama.

Sonunda benim için gerçek bir insan gibi hissediyor ve ben de onun için gerçek bir insan olmak istiyorum. "Tamam. Anladım. Hepsi bu kadar olduğu için memnunum. Benden hoşlanmadığından korkuyordum."

"Senden hoşlanıyorum."

"Tamam. Güzel. Öyleyse öyle davranmaya çalış. Birbirimize fena halde aşık olmamız gerekiyor ve orada oturup dışıdeymişsin gibi davranırsan kimse buna inanmaz."

Bana bir gülümseme seğirmesi verdi. "Ben dışıde böyle davranmam."

"Sadece
benimleyken mi?"

"Sadece
seninleyken."

Bu sözler bana kendimi özel hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Ona gülümsüyorum. "Tamam. Tekrar deneyelim. En sevdiğin şeyler neler?"

"En sevdiğim şeyler mi?"

"Evet. En sevdiğin şeyler. Gerçekten nelerden hoşlanırsın? Bana bazı şeyler söyle. Seni mutlu eden küçük şeyler."

Bir dakika düşünür. "İyi kahveyi severim." "Güzel.

Ben de severim. Başka ne seversin?"

"Pirzola bifteği severim. Cinayet gizemlerini severim. Kitapları ve filmleri."

"Suşı severim. Ve romantik komedileri."

"Seversin."

Gözlerindeki bakış yüzünden şimdi kızarıyorum. Ne olduğunu bile açıklayamıyorum ama beni heyecanlandırıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Romantik komedilerden hoşlanıyormuşsun gibi görünüyorsun demek. Hakaret değildi."

"Tamam. Güzel. Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Prag'ı severim. Ve Floransa, İtalya. Ve İngiltere'deki Dean Ormanı'nı."

"Oh. O yerlerin hiçbirine gitmedim. New York ve Paris'i severim."

Ağzı yine seğiriyor.

"Sakin söyleme. O kadar tahmin edilebilir biri değilim. Başka nelerden hoşlanırsın?" "Deri hissini ve iyi puro kokusunu severim."

"Onları içer misin?"

"Sadece ara sıra. Ama kokusunu seviyorum." "Başka ne var?"

"Ben çocukken, büyükbabam beni şehir merkezindeki Masterson's'a götürürdü - açtığı ilk mağaza - ve Cumartesi sabahları kapılar açılmadan önce etrafta dolaşırdık. Bana dükkânda yaptığı her şeyi anlatırdı. Buna bayılırdım."

"Seviyor muydun? Neden?"

"Bilmiyorum." Gözlerime bakıyordu, ama bakışları şimdi çoğunlukla boş olan dondurma bardağına düşüyor. "Bu duygu... aşinalık, sahiplenme. Sanki burası bizimmiş gibi. Bizim dükkânımız. Bizim sorumluluğumuzdaydı. Hâlâ bazen Cumartesi sabahları bunu yaparım. Sadece dükkânda dolaşıyorum."

"Gerçekten mi?" Şimdi aptal gibi gülümsüyorum. "Bu gerçekten hoşuma gidiyor. Melissa da Pop's için böyle düşünüyor ama ben hiç böyle hissetmedim. Sanırım hiçbir şey benimmiş gibi hissetmedim."

"Neden hissetmedin?"

"Bilmiyorum. Gerçek bir evim bile yok. Benim olan bir tane."

"Neden bir tane edinmiyorsun?"

"İstiyorum. Bütün bunları bu yüzden yapıyorum."

"Bir ev almak için mi benimle evleniyorsun?" Kara kaşları kalkıyor.

"Senin evin değil," diyorum aceleyle. "Söz veriyorum, senin evini benim evim olarak görmeye başlamayacağım. Sadece her zaman bir eklenti gibi hissetmekten yoruldum. Kendim olamamaktan."

"Bir iş bulup kendine bakabilirsin."

"Biliyorum." Kaşığımı bıraktım ve sandalyeye yaslandım.

"Deniyorum. Aylardır iş arıyorum ama çok zor çünkü hayatımda bir gün bile çalışmadım. Ben gerçekten şımarık bir prensesim ve bu iyi bir özgeçmiş oluşturmuyor. Bir iş bulabilirim ama yine de arkadaşlarımdan ya da kız kardeşlerimden biriyle yaşamak zorunda kalacağım ve ben... Kendimi hala bir uzantı gibi hissederdim."

Şimdi beni dinliyor. Bunu söyleyebilirim. Çenesini ovuşturuyor.

"Peki bu evlilik sana nasıl yardımcı olacak?"

"Bana bir yıl kazandırıyor. Ve kendimi senin yanında bir uzantı gibi hissetmeyeceğim çünkü adil bir anlaşmamız var. Ben sana yardım ediyorum, sen de bana yardım ediyorsun. Bu eşit bir değiş tokuş."

"Bu mantıklı." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Anlıyorum."

"Ayrıca bu babamı gerçekten kızdıracak."

Gerçekten gülümsüyor. Benimle ilk kez. "Babamla sadece birkaç kez karşılaştım ama onu kızdırmak benim için yeterli bir motivasyon gibi görünüyor."

Owen'ı ilk düşündüğümünden çok daha fazla sevdiğime karar verdim.

• • • •

Ayrılmaya hazırlanırken bir tanıdığımın tanımadığım bir adamla dükkâna geldiğini fark ettim.

Shelley ile tam olarak arkadaş sayılmayız ama aynı okula gitmiştik ve onu şehirde sık sık görüyorum.

"Az önce içeri giren kadını tanıyorum," diyorum yine sessizleşen Owen'a.

Bakmak için döndü. Neyse ki Shelley başka bir yöne bakıyor da onun kendisine baktığını görmüyor.

"Bu gerçek bir randevuymuş gibi davranmalıyız," diyorum ona.
"İyi bir alıştırma olur."

"Tamam." Önce bana sonra da boş dondurma bardağına bakıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Çıkarken kolunu bana dola. Ve benimle takılmak istiyormuş gibi davranmaya çalış."

Göz kırpıyor. "Tamam."

Ayağa kalkarken başımı sallıyorum. Ben yanına gidene kadar sert bir şekilde duruyor ve sonra yaşlı büyükannesiymişim gibi kolunu bana doluyor.

Kıkırdamamı engelleyemeyerek kolunu düzeltiyorum, böylece eli kalçamın kıvrımına dayanıyor. "Daha önce bir kadına sarılmadın mı?"

"Elbette. Ama o istediğı için değıl."

şimdi deli gibi kıkırdıyorum. şaşkın şaşkın bakıyor ve bu çok sevimli. "Eğer seni yakacakmışım gibi davranmasaydın bunu sana söylemek zorunda kalmazdım. Gerçekten çok dokunulabilirim, biliyorsun."

Gözleri bir an için gözlerimi tutuyor ve yüz ifadesindeki bir değışiklik nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Sana inanıyorum."

"Öyleyse dokun bana," demeyi

başarıyorum. "Sana

dokunuyorum."

"Tamam. Güzel. şimdi yürüyebilirsin."

Yürüyor ve hâlâ bana bakıyor ve bu beni sebepsiz yere heyecanlandırıyor.

Yani, beni *gerçekten* heyecanlandırıyor. Yanaklarım kızarıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Sığ nefes alıyorum.

Ve karıncalanıyorum. Her yerim.

Aptalca bir şey yapmadan ve yakınlığımdan hiç etkilenmediğı belli olan bu adamın önünde kendimi utandırmadan önce Owen'dan uzaklaşıyorum.

Shelley'ye baktığımda onun da bizi izlediğini görüyorum.

Gülümseyip el sallıyor ve Owen'a o çok alışık olduğum alaycı merak bakışlarından birini atıyor. "Chelsea! Seni görmek ne güzel!"

Selamına karşılık veriyorum ve yürürken kendimi Owen'ın yanında tutuyorum. Sadece birkaç dostça söz söylemeye hazırım

Ama Shelley birlikte olduğu adamı tanıştırıyor, ben de aynısını yapmak zorunda kalıyorum.

"Bu Owen Masterson," diyorum ona aşık olmuşum gibi bakarak.

Bana göz kırpmıyor ve Shelley'ye dönmesi biraz uzun sürüyor. "Merhaba Shelley," diyor, kolunu bana doluyor ve diğeri eliyle küçük bir el sallıyor.

Sanırım rahatça tokalaşabilecek bir pozisyonda olmadığı için, ama benim için işe yarıyor. Umursamaz bir kibarlık sergiliyor ki bu da Shelley için tam olarak doğru bir tavır.

"Tanıştığımıza memnun oldum Owen," diyor Shelley, iğrenç gülümsemesini ona çevirerek. "Siz Masterson mağazalarının Owen Masterson'ı mısınız?"

"Evet. Benim."

"Oh. Vay canına. Küçük Chelsea ile nasıl tanıştınız?"

Dişlerimi kırmamak için kendimi zor tutuyorum ama bu tür şeylerde iyiyimdir. "Tanışma randevusu ayarlamıştık. Gayet iyi gitti. Görüşürüz Shelley."

Sonra Owen'ı da yanımda sürükleyerek kapıya doğru ilerledim.

Kaldırıma çıkarken, "Artık bütün dünya çıktığımızı öğrenecek," diyorum.

"Bu iyi, değil mi?"

"Evet. Bu iyi. Shelley ile aynı okula gittim. Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"Seni kıskanıyor."

Durdum ve şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun? Seni kıskanıyor. Muhtemelen bütün okul boyunca sana bakmak zorunda kalmıştır. Ve sen her zaman ondan daha güzel ve popülerdin."

"Güzel ve popüler olduğumu nereden çıkardın?"

"Tabii ki öyleydin. Girdiğin her odanın yıldızı oldun ve muhtemelen bu onu hep rahatsız etti."

"Ona karşı her zaman iyiydim."

"Fark etmez. Kıskançlık bu şekilde işlemez."

"Belki." Kendimi sebepsiz yere depresif hissediyorum. "Pekâlâ. Onu gördüğümüz iyi oldu. Korkunç bir dedikoducudur, o yüzden herkes

yarına kadar öğrenmiş olacak. Eğer biri sana bizi sorarsa, benim için deli oluyormuşsun gibi davranmayı unutma."

Bana gerçekten anlamadığım bir bakış atıyor. "Elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Ben de elimden geleni yapacağım."

Sonraki üç Cumartesi gecesi OWEN'la çıkıyorum ve bu buluşmalar daha iyi geçiyor. Her şey hala garip ve yapay gelse de en azından temelde anlaşıyoruz.

İlk buluşmamızdan sonraki dördüncü Cumartesi günü evlenmek için Vegas'a uçuyoruz.

Seçenekler hakkında konuştuk ve hala eğlenceli ve spontane görünen en kolay şey olarak buna karar verdik.

Kendim için seçeceğim türden bir düğün değil ama bu benim gerçek düğünüm değil.

Üstesinden gelmek en iyisi. Ve en azından bu şekilde anlatacak bir hikayemiz olacak.

Şehre vardığımızda, düğün şapellerini araştırdık ve sonunda bulabildiğimiz en komik, en pejmürde yeri seçtik.

Elvis temalı.

İyi fotoğraflar çekebilmek için şamata yapıyoruz. Daha doğrusu, ben şamata yapıyorum ve Owen'a başka türlü asla yapmayacağı şeyleri yapması için baskı yapıyorum. Hatta ona "Can't Help Falling in Love" şarkısını söyletiyorum. Beş dakika kadar baskı yaptım ama pes etmedim, bunun potansiyel iş ortaklarına hem insan hem de eğlenceli görünmek için mükemmel bir yol olacağını söyledim, o da mikrofonun karşısına geçip şarkıyı söyledi.

Tüm sözleri biliyor ve iyi bir sesi var. Her şeyi gayet düzgün bir yüz ifadesiyle yapıyor.

Sonunda çaresizce kıkırdıyorum, onu çekebilmek için telefonumu zar zor sabit tutabiliyorum.

Şapelden çıkarken evlenmiştik, ikimiz de altın alyans takıyorduk ve ben de onun bana aldığı zümrüt kesim güzel bir pırlanta tektaş takıyordum.

Birkaç blok ötedeki otele doğru yürürken, "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye homurdanıyor.

"Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum." "Bana iyi olacağını söylemiştin."

"Olacak. Sana söz veriyorum. Onlara gösterdiğimde insanlar buna bayılacak. Bu senin gerçekten de bir ahmak olmadığını kanıtlayacak."

"Ben bir budalayım."

"Ama herkes bunu bilmek zorunda değil. Sana söylüyorum, bu mükemmel."

"Tamam. Uzman olan sensin."

Bugün yine takım elbise giymiş. Aslında onu başka bir şeyle hiç görmedim. Her zamanki gibi sıkıcı ve şık değil ama nedense bu gece normalden daha iyi görünüyor.

Saçları dağınık ve saat beş yönünde hafif bir gölgesi var. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler normalden daha belirgin ve vücudu hem ateşli hem de rahatlamış görünüyor.

Yüz ifadesi biraz kederli, biraz da eğleniyor. Onu bu haliyle seviyorum.

Vücuduna yaslanmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum. O ellerin vücudumda nasıl hissedeceğini merak ediyorum. O ince, hareketli dudaklar ağızda. Ve vücudumun diğer kısımlarında.

O bir hödük olabilir ama ben istediğim için kameranın karşısına geçip bir Elvis şarkısı söyledi.

Onda hiç beklemediğim derinlikler var. Artık evliyiz.

Ve eğer istersek seks yapabileceğimiz konusunda anlaştık. Denemekten çekinmezdim.

Hem de hiç.

Asansörle yukarı çıkarken konuya nasıl yaklaşmam gerektiğini düşünüyorum. Onu öpmeyi deneyebilirim, ama bazen benim yanımda hâlâ biraz sert ve beceriksiz davranıyor ve durup dururken öpülmeye iyi tepki vermeyebilir.

Ona sadece seks yapmak isteyip istemediğini mi sormalıyım?

Eminim bir erkek bunu sormaktan rahatsız olmaz. Dünyanın en iyi avı değilim ama yeterince çekiciyim. Ve bekar, heteroseksüel, müsait erkekler genellikle teklif edildiğinde seksi denemeye istekli olurlar.

En azından benim tecrübelerime göre.
Odamıza gittiğimizde bunu düşünüyordum.
Aslında bir oda değil. Bir süit. Ve iki yatak odalı bir süit olduğunu fark ettiğimde kalbim biraz kırılıyor.
Çok güzel bir otelde çok güzel bir süit.
Ama her birimizin kendi odası olursa birlikte yatmak doğal olmaz.
Belki de sadece sormalıyım.
Gerçek bir düğün gecesi yaşamakla ilgileniyor musun?
Seksin masada olduğundan bahsetmiştik ve bunu denemekten çekinmem.
Seks yapmak istiyor musun?
Bunu ona nasıl sorabilirim ki?
"Sorun ne?" Owen sordu. Ayakkabılarını çıkarmış ve süitin oturma alanının ortasında durmuş, kravatını çözmeye çalışıyordu.
"Hiçbir şey."
"Bir şey var." Kaşlarını çatıyor. "Sana saldırmayacağım, biliyorsun."
"Ne?"
"Eğer endişelendiğin buysa. Üzerine atlamayacağım. Teklif edeceğim. Eğer endişelendiğin buysa, bu gece seks aramıyorum."
Sırtım bir sarsıntıyla sertleşti.
"Endişelenmiyorum." "Öyle diyorsan öyledir."
"Öyle diyorum. Neden endişeleneyim ki?"
"Rahatsız olmaman için iki yatak odam var."
Şimdi ona ters ters bakıyorum ama elimde değil. İyi davrandığı zamanlarda bile beni sinirlendirmeye devam ediyor. "Rahatsız değilim."
"Tamam o zaman." Bana inanmadığını gösteren şüpheli kaşlarını kaldırıyor. "Çok sıcak ve terliyim, o yüzden duş alacağım."
"Sen öyle yap. Ben de oda servisine sipariş vereceğim."
"Ne istersen al. Şampanya ya da her neyse."
"Alacağım."
"Ne kadara mal olduğu umurumda değil."

"Bildiğim iyi oldu. En iyi mallarını alacağım o zaman." Hâlâ alingan hissediyorum. Eğer o bilgisiz ve sinir bozucu olabiliyorsa, ben de ona iyi bir şampanyanın parasını ödetebilirim.

"Öde. Ben duş alacağım."

Küçük yatak odasına giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Bir dakika boyunca ayakta durup kapıya bakıyorum ama beni göremediği için bu boşuna bir çaba ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Önemli bir şey değil zaten.

Onunla yatmak için can atmıyorum ki. Yakışıklı bile değil.

Pek

sayılmaz.

Pek değil.

Ve muhtemelen yatakta berbatır.

Gözünü budaktan esirgemeyen dikkati ve ağırbaşlılığıyla devam ederdi. Bunu seksi bulmazdım.

Bulmazdım.

Bunu kafamda netleştirdikten sonra oda servisini arayıp şampanya, karides, makarna, Owen için pirzola, çikolatalı kek ve çikolataya batırılmış çilek sipariş ediyorum.

Öyle ya da böyle, güzel bir akşam geçireceğim. Ne de olsa bu benim düşün gecem.

Sonunda güzel bir düğün gecesi geçirdim.

Oda servisimiz geldiğinde, televizyonda eski bir film buluyoruz ve yemek yerken onu izliyoruz. Film bittiğinde geç oluyor, tüm yemeği ve bir şişe şampanyayı bitirmiş oluyoruz ve sonunda yatağa gidiyoruz.

Birlikte değil.

Yine de umurumda olmazdı ama sorarak Owen'ı zor durumda bırakmayacağım. Hele ki bu gece benimle seks yapmayı planlamadığını açıkça söylemişken.

Sorun değil. Tüm o yemek ve alkol zaten uykumu getirdi ve sadece birkaç dakika uyanık kalabiliyorum.

Uçağımız ertesi gün öğleden sonra ikiye kadar kalkmıyor, bu yüzden saat dokuza kadar uyuyorum. Pijamalarımınla yatak odamdan çıktığımda Owen'ı göremiyorum. Seslendim ama kimse cevap vermedi. Yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı.

Sanırım bugün benden bile geç yatıyor.

Onu geç kalkan biri olarak düşünmezdim ama ne bilebilirim ki?

Bir fincan kahve hazırlıyorum ve kanepeye oturup kız kardeşlerime ve Eva'ya mesaj atarak uyanık ve sohbet etmeye müsait biri olup olmadığını öğreniyorum.

Melissa müsait, ben de onu arayıp önceki günü anlatıyorum.

Beni dinliyor, gülüyor ve sorular soruyor. Yirmi dakika sonra sohbetimiz bitmeye başladığında kendimi daha cesaretlenmiş ve kendim gibi hissediyorum. Owen'ın Elvis şarkısını söylediği videoyu ona göndereceğime söz veriyorum.

Tam vedalaşmak üzereyken süitin ön kapısı aniden açılıyor ve Owen içeri giriyor.

"Ah," diyorum göz kırparak ve daha dik oturarak. "İşte Owen geliyor. Sanırım hâlâ uyumuyormuş."

"Pekâlâ. Onunla konuşmana izin vereceğim.

Sonra mesaj atarsın." "Mesaj atarım. Sonra konuşuruz."

Aramayı kapatıp telefonumu bırakıyorum ve kupamı alıp ılık kahvemden bir yudum alıyorum.

Fincanın sadece yarısını içtim, ama onu atıp kendime bir tane daha yapmam gerekecek. Ben sadece sıcak kahve severim.

"Merhaba," diyor Owen, anahtar kartını tezgâhın üzerine koyup tam boy buzdolabından bir şişe su alarak.

"Hâlâ yatakta olduğunu sanıyordum."

Ne yaptığı çok açıktı. Spor şortu ve tişört giyiyor. Ayrıca terliyor. Hem de çok.

Kendimi toparlamadan önce ona bakakaldım. Genelde böyle şeyler yapmam ama Owen hayal ettiğimden çok daha seksi.

O tabii ki Sıcak içinde sıcaklık doğru
Şimdi. Onun yüz damlıyor ve gömleği
göğsüne yapışmış.

Ama çok *seksi*.

Kızarmış, fiziksel ve erkeksi ve egzersiz kıyafetleri vücudunun güçlü hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Sahip olduğu tek iyi şey omuzları değil. Göğsü ve karın kasları da sağlam. Kolları da belirgin. Ve kalçaları...

Kahretsin, kalçaları.

Tek söyleyebileceğim bu.

Ona bakıyorum, sersemlemiş ve şaşkına dönmüş bir halde.

Bu Owen. Owen'ın huysuz biri olması gerekiyordu. Sessiz. Sevimli. Biraz tuhaf ama yeterince hoş.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bir model ya da film yıldızı gibi mükemmel kalıplı ve manikürlü değil. Karnı tamamen düz değil (Tişörtünün nemli kumaşının altından çok net görebiliyorum.) Ve kollarında ve bacaklarında çok fazla kıl var... ve bahse girerim göğsünde de. Balkona açılan cam kapıdan süzülen sabah ışığında saçlarında birkaç tel ak görebiliyorum.

Ve onları seviyorum.

Onun her ayrıntısını seviyorum.

Kokusu bile -çamaşır ve emek karışımı. Benim neyim var böyle?

"Sorun nedir?" diye soruyor bir yudum su içtikten sonra. Elinin tersiyle alnını siler.

"Bir şey yok."

"Bir sorun var. Bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyorsun."

Ona hiç de öyle bakmıyorum, ama ne düşündüğümü bilmemesi daha iyi. "Önemli bir şey değil. Sadece beni şaşırttın. Hâlâ yatakta olduğumu sanıyordum."

"Dokuz buçukta mı?"

"Dokuz buçuk, sabahları uyumak için gayet meşru bir saattir.

İçeride."

Homurdanıyor ve gelip kanepede yanıma oturuyor.

Onu daha da yakından görmeye gerçekten ihtiyacım yok.

Zaten yeterince dengesizim.

"Belki dokuz buçukta uyumak senin için normaldir, ama benim için normal değil."

"Saat kaçta uyandın?" "Yedi buçuk civarı."

"Bunca zamandır spor mu yapıyordun?"

"Tabii ki hayır." Saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor. "Ben senin gibi yirmili yaşlarda değilim. Sabahları alışmam biraz zaman alıyor."

"Neye alışmak?"

"Uyanık olmaya... alışmak. Canlı olmaya. Ve kırk yaşın üzerinde." Bana alaycı bir bakış fırlattı. Ve biraz da seksi.

Sözlerine ve bakışına gülüyorum. "Kırkını yeni geçtin.

Yaşlı bir adammışsın gibi davranma."

"Yaşlı bir adam olmadığımı biliyorum. Ama artık yirmi yaşında da değilim. Kırk yaşına kadar bekle. Söz veriyorum, şu an hissettiğinden daha farklı hissedeceksin."

"Tamam dede. Bana senin bilgeliğine ve olgunluğuna eriştiğimde nasıl hissedeceğimi anlat."

Gözlerini kısıyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Yataktan fırlayıp hemen çalışmaya başlayamayacaksın."

Kıs kıs gülüyorum. "Ben öyle bir şey yapmıyorum zaten. Melissa ve Trevor her sabah spor yapıyor. Sam'in kocası Hunter da her sabah koşuyor. Egzersiz yapmayı pek sevmem ama formumu korumaya çalışıyorum. Bu yüzden haftada birkaç gün öğleden sonraları ya da akşamları bir şeyler yapıyorum. Ama hepsi bu kadar. Her sabah egzersiz yapıyor musun?"

"Tanrım, hayır. Genellikle işten sonra çalışıyorum. Aksi takdirde, antrenmana başlamadan önce bir saat oturabilmek için olmadık bir saatte kalkmam gerekir."

Gözlerimi onun yüzüne diktiğimde gülümsüyorum. Normalden daha yakışıklı görünüyor. Bunu yapanın ter olmadığı kesin.

"Ne?" diye soruyor, kaşlarını indirerek.

"Hiçbir şey."

"Neden bana öyle bakıyorsun?" "Ne şekilde?"

"Sanki bana gülmeyi düşünüyormuşsun gibi."

Öfkelendim ve doğruldum.

Adam gerçekten de bir insanın olabileceği kadar sinir bozucu. Ve en kötüsü de bunun kasıtsız olması. Söylediğim ya da düşündüğüm her şeyi ters anlamaya ya da yanlış anlamaya çalışmıyor.

Gerçekten bu kadar cahil.

Aptal.

"Sana gülmüyordum," diyorum ona soğukkanlılıkla. Kaşlarını çatıyor. "Şimdi de bana mı kızdın?" "Sinirlenmedim."

"Evet, kızdın. Bir dakika önce benden hoşlanıyordun, şimdi ise kırgınsın."

"Sana güldüğümü söylediğini sanıyordum."

"Elbette, ama benden hoşlanmasaydın bana gülmezdin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Başını sallıyor ve elinin tersiyle yüzünü tekrar siliyor. "Çünkü sen iyi bir insansın. Birine kötü davranmak için gülmezsin. Yani sadece sevdiğin insanlara gülersin."

Göğsümde çok gülünç bir duygu filizleniyor. Sıcak, minnettar ve gerçekten aptalca bir şey.

Bir cevap bekliyor, ben de ona bir cevap vermeyi başarıyorum. "Sana gülmüyordum."

"Tamam. Madem öyle diyorsun."

İronik ses tonuna misilleme olarak koluna yumuşak bir yumruk atıyorum ve pazusunun ne kadar sert olduğunu hissederek irkiliyorum.

Tanrım, düşündüğümden daha iyi bir vücudu varmış. Ayağa kalkarken bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

"O kadar da yaşlı değilsin, büyükbaba."

"Bu sabah kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum. Çok fazla şampanya içtim sanırım." Yine de bana gülümsüyor.

Sırıtmadan duramıyorum. "Sen benden daha fazla içtin, o yüzden olabilir. Tek ihtiyacım olan bir fincan daha kahve, sonra iyi olacağım."

"Duş alacağım ve kendime gelmeye çalışacağım." Hâlâ göğsüne ve sırtına yapışmış olan tişörtünü indiriyor. Sol elinde bir altın parıltısı görüyorum ve bu beni ürkütüyor.

Bir alyans takıyor. O evli.

Benimle.

O benim kocam.

Nedenini tam olarak bilmiyorum, ama aklıma çok garip bir şey geliyor.

Bakışlarımın nereye sabitlendiğini görüyor olmalı çünkü kendi eline bakıyor. "Şimdiden tereddüt mü ediyorsun?"

"Hayır. İkinci bir düşünce yok."

Ses tonum hafif ve neredeyse şakacı ama ona mutlak gerçeği söylüyorum.

Şimdiye kadar bu evlilik çok iyi bir fikirdi.

Kendimi bildim bileli HER PAZAR AKŞAMI, ailem Pazar akşam yemeği için babamlarda bir araya gelir. Babamın artık yemek pişirdiği tek zaman bu.

Bu bizim tek aile geleneğimiz.

Owen ve ben Charleston'a indikten birkaç saat sonra Pazar akşam yemeği için babamın evine gidiyoruz. Hafta sonundan sonra yorgunum ama güzel bir kıyafet giydim ve en güzel gülümsememi takındım.

Owen anlaşmaya vardığımızdan beri babamla ilk kez tanışacak ve ben ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikre sahip değilim.

Eve vardığımızda Melissa ve Trevor da yeni gelmişlerdi, o yüzden hep birlikte içeri giriyoruz. Owen Trevor'ı gördüğüne sevinmiş görünüyor ve diğer adama dostça, rahat bir şekilde gülümsüyor.

Onlar arkadaş. Trevor Owen'ı benden çok daha uzun zamandır tanıyor.

Keşke o da bana böyle gülümseyebilse.

"Bunun için hazır mısın?" Ön salona girdiğimizde Melissa bana usulca soruyor.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Owen gergin görünmüyor, bu iyi bir şey. Trevor evlilik konusunda çok mutlu olduğunu söylüyor."

Bu bilgi üzerine kalbim birkaç kez yerinden fırlıyor. Şöyle bir bakıyorum ve Melissa'nın haklı olduğunu anlıyorum. Owen hiç de gergin görünmüyor. Sakin ve ciddi görünüyor ve haki pantolonunun ve mavi gömleğinin içinde saçma bir şekilde çekici. Baktığımı görünce bana sorgulayıcı bir bakış atıyor.

Sonra bana doğru bir el uzatıyor ve ben de onu tutmak için bir adım atıyorum.

Bu bir rol. Rol olduğunu biliyorum. Pop'un bu evliliğin normal olduğuna inanmasını istiyoruz. Ama yine de tutuşu sıcak ve rahatlatıcı.

Onunla el ele tutuşmanın verdiği his hoşuma gidiyor.

Babamı deri koltuğunda, yemekten önce her zaman yaptığı gibi viski içerken buluyoruz. İçeri girdiğimizde başını kaldırıp bakıyor.

Gözleri Owen'a takıldığında hızlıca iki kez baktığını görüyorum. "Kim bu?" diye kaba bir şekilde soruyor.

"Bu Owen Masterson. Son bir aydır çıktığım adam."

"Burada ne işi var?"

"Bu hafta sonu Vegas'a gittik." Aynı anda hem heyecanlı hem de biraz utangaç görünmeye çalışıyorum. "Spontane bir şey yaptık."

Babamın gür kaşları havaya kalktı. "Ne yaptınız kızım?"

"Evlendik. Owen artık benim kocam." Gülümsüyorum, nefesimi tutuyorum ve Pop'un şimdi ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Gözlerini kırıştırıyor. Sonra gözleri benden Owen'a kayıyor ve tekrar geri dönüyor. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda sert bir sesle, "Sen de mi?" diyor.

"Evet. Ben de."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki karnım dönüyor. Babam kızgın ya da huysuz görünmüyor. Biraz kafası karışmış görünüyor.

Neredeyse savunmasız.

Babamı daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu beni gerçekten üzüyor.

Ben.

Bir dakika sonra Owen boğazını temizledi. "Sizi görmek güzel Bay Greyson. Aslında daha önce tanışmıştık. Hatırlayıp hatırlamayacağınızı bilmiyorum."

"Hatırlıyorum." Pop, Owen'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve herkes bana Pop der."

"Pop o zaman." Owen gülümsemiyor. Gülümsemesini hiç beklemiyordum. Ama rahat ve kendinden emin görünüyor ve bu beni daha iyi hissettiriyor. "Daha önce onayınızı alma fırsatım olmadığı için özür dilerim. Umarım şimdi alabilirim."

Tam olarak söylenecek doğru şey, tam o l a r a k doğru saygı ve özgüven dengesi. Bana karşı dili tutulmuş olan Owen'ın konuşmayı bu kadar mükemmel bir şekilde yürütmesine şaşıyorum.

Birkaç saniye sonra Pop mırıldanıyor: "Sorman ne hoş."

Yardım için Sam'e bakıyorum, çünkü şu ana kadar her şey yolunda gitti ve bu konuşmayı dağılacak kadar uzatmak istemiyorum.

Sam sesinde bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Chelsea ve Owen için hepimiz çok heyecanlıyız. Yemek yerken bize daha fazla şey anlatabilir. Bugün kilise nasıldı baba?"

Pop ayağa kalkıyor ve hazırladığı yemeğin servis edilmeyi beklediği mutfığa doğru ilerliyor. "İyiydi. Gerçekten iyi bir vaazdı. Siz kızlar daha sık gitmelisiniz. Kocalarınızı da götürün."

Bir nefes verdim ve Owen'ın elini sıktım.

Olabileceği kadar iyi gitmişti. Kız kardeşlerimin yardımıyla yemeği huzur içinde bile geçirebilirdik.

NEREDEYSE BİR HAFTA SONRA, Owen takım elbise denerken ben soyunma odasının önünde bekliyordum.

Hafta başında ona bugün alışverişe gideceğimizi söyledim ve unutmaması ya da kaçmaya çalışmaması için her gün hatırlattım.

Bu evliliğe karşı görevimi yerine getireceksem, ona en azından birkaç yeni kıyafet almalıyım. Birkaç takım elbiseyle başlıyoruz.

Alışveriş gezimiz konusunda pek heyecanlı görünmüyor ve şimdiye kadar kıyafet aldığı tek yer olan Masterson'dan bir şey seçemeyeceğimizi söylediğimde homurdandı. Ancak Charleston'ın en lüks giyim mağazasına gittiğimizde ve ona deneyebileceği birkaç şey bulduğumda son derece uyumlu davrandı.

Onu seçtiğim ilk kıyafetin içinde gördüğüm için heyecanlıyım ve onu giymenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

Evliliğimizin ilk haftası iyiydi. Sadece iyiydi.

Gerçek şu ki, Owen'ı neredeyse hiç görmedim ve bu biraz hayal kırıklığı yarattı.

Ruh eşi ya da onun gibi aptalca bir şey olmadığımızı biliyorum. Ve ben söylemedikçe bana dokunmadığı için benimle fiziksel olarak ilgilenmediğı de açık. Ama birlikte zaman geçirdiğimizde iyi anlaştık, bu yüzden neden benimle en azından biraz takılmak istemediğini anlamıyorum.

Aynı evde yaşıyoruz-Owen'ın dört yatak odalı çok güzel bir evi var, ağačların ve büyük bahçelerin olduğı güzel mahallelerden birinde. Ve evliyiz. Benden en azından biraz hoşlandığını düşünüyordum.

Ama işe her zaman çok erken gidiyor, ben yedide uyanmaya çalışsam bile o çoktan gitmiş oluyor. İşten eve ancak altıda dönüyor, sonra da bir saat kadar spor yapıyor. Duş aldıktan sonra akşam yemeğini kanepede televizyonun karşısında yiyor. Benim de ona katılmamdan çok mutlu oluyor ama pek konuşkan değıl.

Yorgun olduğuna eminim. Uzun saatler çalışıyor. Tabii ki yorgun.

Ama yine de...

Bu şekilde görmezden gelinmeye alışık değılim. Bu rahatsız edici.

Biraz üzücü.

Ama şikayet etmeyeceğim. Bu evlilik bir iş anlaşması ve benim onun üzerinde başka hiçbir hakkım yok.

Benimle konuşmak istemiyorsa, konuşmak zorunda değıl.

Ama bugün benden kaçamaz ve ben de ona yeni kıyafetler alarak yeniden paketlemeye başlayacağım.

"Orada her şey yolunda mı?" Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra kapıyı açıp soruyorum.

"Evet."

"Takım elbiselerden birini giydin mi?"

"Evet."

"Öyleyse kapıyı aç da bakayım." Bu salak, onun için seçtiğim kıyafetleri deneyip görmeme bile izin vermeyecekti herhalde.

Kapıyı açarken kaşlarını çattı.

Ceketin kolları biraz fazla uzun ama onun dışında takım elbise tam oturuyor. Kalın, pahalı bir kumaş ve modern bir kesimle şık ve özel dikilmiş.

Harika görünüyor.

Harika görünüyor.

James Bond falan olabilirmiş gibi görünüyor. Ona aptal gibi bakıyorum.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor, onunla uyumlu olması için seçtiğim gümüş grisi kravatı düzeltirken.

"Hayır! Hiç de kötü değil. Bu... harika." Yutkunuyorum, kendime her zamankinden daha çok kızıyorum. Bu hâlâ Owen. Hiç değişmemiş. Sadece güzel bir takım elbise giymiş.

Kendine gel. Şimdi.

"Öyle mi?" Kaşlarını çattı. "Evet.

Mükemmel."

"Normal takım elbiselerimden pek farklı değil."

"Farklı. Kesimi çok fark yaratıyor."

"Tamam. Madem öyle diyorsun. Ama bu gömleğe ihtiyacım yok. Bu renkte dört ya da beş gömleğim var."

"Ama onlar bunun gibi gömlekler değil. Sana bu lazım." Dudağı yarım bir hırıltıyla kıvrılıyor.

"Bana öyle bakma. Bu evliliğe getirdiğim tek şey paketleme konusundaki uzmanlığım, o yüzden beni dinlesen iyi edersin."

"Tamam. Peki." Takım elbisenin ceketinin düğmelerini açmaya başladı bile. "Diğer ikisini de denemek zorunda mıyım?"

"Evet, onları da denemelisin. Farklı renklerde aynı takım elbise değiller!"

"Neden olmasın? Eğer bu işe yarıyorsa, neden aynı tarzdan daha fazla almayayım? İki siyah, bir gri, bir kahverengi alabilirim ve her şey hazır olur. Alışverişe gerek kalmaz." Masumane bir şekilde bilgisiz görünmeye çalışıyor ama gözlerinde küçük bir parıltı yakalıyorum.

Benimle alay
ediyor. Benimle
alay ediyor.

"Pislik," diyorum ona hiç kızmadan. Gülümsememeye çalışıyorum. "Bir süre daha benimle alışveriş yapmak zorundasın. Şimdi bunu çıkar ve diğerini giy."

"Peki, hanımefendi."

"Ve bana hanımefendi deme." Soyunma odasının kapısını kapattım. "O zaman bu kadar otoriter olma."

Onun duyabileceği kadar yüksek sesle ofluyorum ama neyse ki kapı kapalı ve gülümsediğimi göremiyor.

• • • •

Eve dönerken, gerekli ayarlamaları yaptırmak için yeni takım elbiselerini bıraktık. Eve vardığımızda banyoya gidip üzerime daha rahat bir şeyler giyiyorum - yoga pantolonu ve küçük bir tişört. Aşağı indiğimde onu her zamanki yerinde, televizyonun karşısında buluyorum.

Spor programını açmıştı.

"Fazla rahatlama," diyorum ona. "Saçını düzeltmem gerek." "Ne?" Öfkeli görünüyor ve sesi öfkeliydi.

"Beni duydun."

"Neden saçımı kestirmem gerekiyor?"

"Havalı olmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sanırım. Ama saçımı kesmene izin verecek kadar değil."

"Kesmeyeceğim. Sadece biraz şekil vereceğim. Fark etmezsin bile."

"Ben fark etmezsem, başka kimse de fark etmez."

"Evet, fark edecekler. Sadece birkaç dakika sürecek." Ona yanımda getirdiğim keskin, çok pahalı makası gösteriyorum.

Hırlıyor ama kolayca ayağa kalkıyor. "Beni nerede istiyorsun?"

"Gel şu taburelerden birine otur. Bu seni doğru yüksekliğe getirecektir."

Mutfak barının önündeki tabureye oturdu. "Saçımı ıslatmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Boyunu kesmeyeceğim. Sadece biraz şekil vermeye çalışacağım."

"Şeklimin nesi var?"

"Şeklin gayet iyi." Geniş omuzlarından ve düz sırtından birkaç santim uzakta olduğum için bu gerçek benim için fazlasıyla açık. Ona gerçekten dokunmak istiyorum ama onun yerine saçlarına dokunuyorum. "Ama saçlarına biraz dokunabilirsin."

"Normal bir saç kesimim var."

"Bunu biliyorum. Ama hepsini düz tarıyorsun. Biraz... harekete ihtiyacı var."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum."

Bir süre saçlarıyla oynadım. Kalın ve yumuşak ve çok fazla var. Sonra makası alıyorum ve uçlarını kullanarak saçlarını birkaç yerden biraz inceltiyorum ve etkisini incelemek için kabartıyorum.

Onu önden görmek için hareket ettiğimde, gözlerinin yüzümde olduğunu fark ediyorum. Hiç dalgalanmıyorlar. Ben saçıyla uğraşırken beni izlemeye devam ediyor.

Bu beni tuhaf hissettiriyor. Biraz gergin ve telaşlı.

Keşke bana öyle baktığında ne düşündüğünü bilseydim.

Çoğunlukla erkekleri nasıl okuyacağımı bilirim. Bana hayran olduklarında, beni yatağa atmak istediklerinde, benimle takılmak istediklerinde ya da aptal olduğumu düşündüklerinde anlarım.

Ama Owen bunların hiçbirini düşünüyor gibi görünmüyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Memnun kalana kadar saçına birkaç dokunuş yapmaya devam ediyorum. Şimdi güzelce uzanıyor. Doğal olarak. Owen'ın rahatsız olacağı bir şey gibi görünmeden seksi olmaya yetecek kadar özgür.

"Bana büyük saç v e r m i y o r s u n , değil mi?" Gözleri hâlâ aynı ifadeyle yüzümde duruyor.

Kıs kıs gülüyorum. "Hayır. Sana büyük saçlar vermeyeceğim. Şimdi bitirdim. Gerçekten iyi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet." Ona çok yakın duruyorum ve ellerimden biri saçlarının arasından geçiyor. Başımı eğip onu öpmem için çok az şey gerekiyor.

Birden o kadar çok istiyorum ki vücudum ateş gibi kızarıyor ve bacaklarımın arasında bir baskı oluşuyor.

Owen'ın mesafeli duruşuna rağmen bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Bunu çok istiyorum ve birlikte çok iyi öpüşeceğimizden şüpheleniyorum.

Ama Owen boğazını temizliyor ve başını eğiyor. "Saçımı görebilir miyim?"

"Oh. Evet. Tabii ki." Kalkmasına izin vermek için geri çekildim.

Mutfağın yanındaki yarım banyoya giriyor ve aynaya bakıyor. Hiçbir şey söylemedi.

"Eee?" Soruyorum.

"İyi görünüyor."

"İyi mi? Güzel mi? Saçın iyiden daha iyi görünüyor."

"Tamam. İyi görünüyor. Bu daha mı iyi?"

"Sanırım."

Dışarı çıktı ve koridorda önümde durdu. "Geçici bir ödül eşi için oldukça otoritersin."

Gerçekten gülmek istememe rağmen soğuk bir ifadeyi korumayı başarıyorum. "Sen de bir dede için oldukça mızumsuzsın. Sanırım birbirimizi hak ediyoruz."

"Sanırım öyle."

Ayağa kalkıyor ve bir dakika daha bana bakıyor. Sonra başını yana salladı ve aniden mutfağa doğru yürüdü. Sanki oraya neden gittiğini unutmuş gibi bir dakika orada durdu. Sonunda buzdolabından bir bira çıkardı.

"Spora geri mi döndün?" Ona sordum.

Mükemmel. Beni bu kadar heyecanlandırdıktan sonra yine kovulmak üzereyim.

"Sanırım öyle." Duraksıyor. "Tabii başka bir şey izlemek istemiyorsan."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve heyecanlı görünmemeye çalışıyorum. "Sana katılmamı mı istiyorsun?"

"Elbette. Eğer istersen. Ama eminim yapacak daha iyi bir işin vardır."

"Özgeçmişimi ve ön yazımı düzeltmek dışında yapacak pek bir şeyim yok."

"Öyle mi? İş başvurusu mu yapıyorsun?"

İçimi çekiyorum ve buzdolabına gidiyorum. Bira konusunda tereddüt ediyorum ama onun yerine maden suyu içmeyi tercih ediyorum. Bu hafta pek spor yapmadım ve kıyafetlerimin sıkmaya başlamasını istemiyorum. "Evet, bir tane daha. Bir tane daha."

"Yani bir sürü işe mi başvuruyorsun?"

Hâlâ mutfakta duruyordu, ben de dönüp ona baktım. "Evet. Aylardır başvuruyorum. Sana hiçbir şey bulamadığımı söylemiştim."

"Şu anda aktif olarak aradığınızı bilmiyordum."

"Arıyorum. Her zaman arıyorum. Ve iş aramak başlı başına bir iş gibi. Bundan nefret ediyorum."

"Özgeçmişine bakmamı ister misin? Uzman olduğumdan değil, ama yapabilirim-"

"Elbette. Bu harika olur. Gidip getireyim."

Üst kattaki yatak odama gidip dizüstü bilgisayarımı, özgeçmişimin ve ön yazı şablonumun kâğıt kopyasını alıyorum ve sonra onları aşağıya getiriyorum.

Owen kanepeye geçti ama televizyonu tekrar açmadı. Ona uzattığım kâğıtlara uzanıyor.

Yanına oturuyorum ve okumasını bekliyorum.

"Bu iyi," diyor bitirdiğinde. "Gerçekten çok iyi."

"Teşekkürler. Melissa bana yardım etti. Bu tür şeylerde gerçekten çok iyidir. Benim sorunum, üzerine koyacak bir deneyimin olmaması. Şımarık prenses pek iyi bir iş unvanı değil."

Kaşları uğursuzca alçaldı. "Kendine böyle hitap etme."

"Neden olmasın? Bu doğru, değil mi?"

"Sen bundan daha fazlasısın ve bunu biliyorsun." Tatlı ya da pohpohlayıcı ya da özellikle cesaretlendirici olmaya çalışmıyor. Ses tonu

açık sözlü, neredeyse kötü huylu.

Bu da beni söylediklerinde ciddi olduğuna inandırıyor.

O sıcak takdir duygusunu bu kadar güçlü hissetmemeyi dileyerek, hafif bir sesle, "Sanırım özgeçmişime geçici bir ödül eşi ekleyebilirim. Ne dersin?"

Hâlâ kâğıda bakıyor ama gülümsüyor. "Bu da bir düşünce." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Masterson'da iş istiyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra gözlerim açılıyor. "Ne?"

"Masterson'da çalışmak ister misin? Moda ve diğer konularda iyisin ve Tanrı biliyor ya daha fazla yardıma ihtiyacımız var."

Bu teklif karşısında o kadar şaşırdım ki neredeyse boğulacaktım. "Owen, senden gelen bir işi öylece kabul edemem."

"Neden?"

"Sen benim kocamsın!"

"Yani? Kimse gözünü bile kırpmaz. Eşler her zaman iş alır. Adam kayırmacılık Charleston'da ve diğer her yerde canlı ve iyi durumda."

"Biliyorum, ama bu konuda garip hissederdim."

"Nedenini bilmiyorum. Bir yıllığına bir işe girebilirsin ve biz ayrıldıktan sonra hâlâ istemiyorsan, iyi bir deneyim kazanmış olursun."

Kulağa mükemmel geliyor.

Kesinlikle mükemmel.

O kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

Ama o kadar çok istiyorum ki almamam gerektiğinden eminim. "Ben... Bilemiyorum. Hile yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Aldatmak mı? Neden hile olsun ki? İş sen yaparsın, değil mi?"

"Tabii ki. Elimden geldiğince çok çalışırım. Ama babam bana her iş bulmaya çalıştığında hayır dedim ve bu konuda da aynı şeyi hissederim. Sadece acıma duygusuyla hareket etmediğim bir iş istiyorum."

"Acımak ne demek? Bana defalarca hiç tarzım ya da zevkim olmadığını söylemedin mi?"

"Sana bunu hiç söylemedim!"

"Bana çeşitli şekillerde söylediniz ama mesaj çok açık. Benden daha iyi insanları işe almaya çalıştım ama hala istediğim yerde değiliz. Paketleme konusunda iyisin. Bunu bana kendin söyledin. Peki neden daha iyisini yapmamıza yardım etmiyorsun?"

Onlara yardım edebilirim. Edebileceğimi biliyorum.

Burada gerçekten sunabileceğim bir şey var.

Owen beni dikkatle izliyor ve bir dakikalık sessizlikten sonra nihayet şöyle diyor: "Akraba kayırma fikri seni gerçekten rahatsız ediyorsa, buna stajyerlik diyebiliriz. Bütün işi sen yaparsın ama karşılığında para almazsın. Eminim bunun hile olduğunu düşünüyorsundur."

O kadar heyecanlıyım ki kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmuş, kendime sarılıyorum.

Elbette para almayacaksam, Owen'ın bana sunduğu deneyimi kabul etmeme izin verilirdi.

Çok sıkı çalışırdım.

Herkesten daha çok.

Asla beleşçilik yapıyormuşum gibi hissetmezdi. Beni asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

"Ne düşündüğünü anlayamıyorum Chelsea. Patlayacak gibi görünüyorsun ama bunun kızgınlıktan mı yoksa heyecandan mı olduğunu anlayamıyorum."

"Kızgın değilim!" Ben patladım. "Bu fikir gerçekten hoşuma gitti. Sadece korkuyorum..." Kesik kesik nefes alıyorum. "Bunu bir gün kadar düşünebilir miyim?"

"Elbette. İstedğin kadar düşün. Sana söz veriyorum, yardımın işimize yarayabilir. Sana çok sorumluluk gerektiren bir iş veremem ama bize yardım edebilirsin. Size sadaka teklif etmiyorum. Olsa olsa sizden faydalanan olurum, özellikle de size ödeme yapmazsak."

"Para istemiyorum. Yani şu anda değil. Sadece... bir şeyler yapmak istiyorum. Değerli bir şey. Kendimi hiç öyle hissetmedim."

"Yaptın," diyor usulca. "Hayatını hiçbir şey yapmadan boşa harcasaydın insanlar seni bu kadar sevmezdi."

"İnsanların beni sevdiğini nereden biliyorsun?"

Bana alaycı bir bakış fırlattı, ciddiyeti de yoğunluğuyla birlikte azalmıştı. "On beş kadar arkadaşınızı aradım mı, aramadım mı?"

Görüşmemizden önce senin hakkında bilgi edinmek için tanıdıklarımı aradım, böylece senin iyi bir geçici eş olup olmayacağını anlayabilecektim."

Kıkırdıyorum. "Öyle mi yaptın?"

"Evet. Yani insanların seni sevdiğini biliyorum. Hayatında zaten değerli bir şey yaptın, ama daha fazlasını yapmak istiyorsan, o zaman yap. Sadece yap."

Sertçe yutkundum. "Tamam. Yapacağım."

• • • •

O AKŞAM fırının kapağını açtım ve gerçekten güzel bir şeyin kokusunu aldım.

Kimseyi şaşırtacak kadar iyi bir aşçı değilim ama yemek yapmaktan ve eğlendirmekten hoşlanıyorum.

Bu akşam yemeğe kimse gelmeyecek ama bu sabah Owen ve ben alışverişe çıkmadan önce en sevdiğim lüks markete gittim ve aldığım şeylerden en iyi şekilde yararlanmaya karar verdim. Daha önce en sevdiğim yengeç sosunu aldım, küçük bir fırın kabına koydum, üzerini peynirle kapladım ve bir somun al ve pişir ekmeğinin yanında pişirdim. Ayrıca dip sosla birlikte ekmek dışında bir şeyler yemek istersek diye bir tabak iyi peynir ve jambonla birlikte biraz da kesilmiş sebze koydum.

Tatlı da dahil olmak üzere hazırlıklarımın memnunum ama şimdi Owen'ı saklandığı yerden çıkarıp benimle birlikte yemesini sağlamam gerekiyor.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç saat önce koşu bandını kullanmaya gittim ve ondan sonra ortadan kayboldu.

Hâlâ evde olduğunu bilmemin tek nedeni arabasının hâlâ garajda olduğunu teyit etmek için kontrol etmiş olmam.

Saat neredeyse yedi oldu. Alışveriş gezimiz sırasında bir sandviç atıştırmıştık ama o öğle vaktindeydi ve eminim şu anda yine acıkmıştır.

Belki de gerçekten benimle yemek istemiyordur.

Birkaç dakika bekliyorum ve mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıyor, bu da bana sadece iki seçenek bırakıyor. Güzelce hazırlanmış yemeğimi tek başıma yiyebilirim - ki buna karşı değilim ama Owen bu gece yemek yemeyi planlıyorsa bunu yapmamayı tercih ederim.

Ya da o sinir bozucu adamı aramaya giderim.

Zemin kattaki ana süit olan yatak odasıyla başlıyorum. (Benim yatak odamla onunki arasında koca bir kat ve bir sürü merdiven olmasını seviyor). Kapı açık, bu yüzden kafamı içeri sokmadan önce sadece adını söylüyorum.

Orada değil. Ya da bağlantı banyosunda.

Arka kapıya gidip dışarı bakıyorum ama geniş çimenlik ve güzel taş döşeli veranda, birkaç kuş ve hızla kaçışan bir sincap dışında boş.

Geriye tek bir olasılık kalıyor, tabii üst kattaki misafir yatak odalarından birinde saklanmıyorsa. Ön koridordan evindeki ofisine doğru yürüyorum.

Kapı kapalı ve genelde açık olur. İçeride olmalı.

Kapıyı çalmadan önce kapalı kapının önünde bir dakika duruyorum.

"Buyurun?"

Bunun içeri girmek için bir davet olduğunu varsayıyorum, bu yüzden bilgisayarının önünde oturduğunu görmek için kapıyı yarıya kadar açıyorum.

"Bir şeyi bölüyor muyum?" diye soruyorum.

"Hayır. Tabii ki bölmüyorsun." Sözlerine rağmen, belli ki bir şeyler yazıyor ve bana bakmak için dönmeden önce yazdıklarını tamamlıyor.

Üzerinde alışveriş gezimizde giydiği kot pantolon ve yanık turuncu gömlek var ama gözleri hafif bulanık, sanki zor bir şeye konsantre olmuş gibi. Ben izlerken parmaklarını (yeni kesilmiş) saçlarının arasından geçiriyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Ve birden onun bir erkek olduğunun farkına vardım.

Zeki, olgun, çalışkan bir adam. Kırkını aşmış. Yüzünde gülme çizgileri var ve saçları biraz beyazlamış. Büyük bir şirketi yönetiyor.

Ve ben kendimi elbise giydirme oyunu oynayan küçük bir kız gibi hissediyorum.

Bu duygunun beni neden böyle etkilediğini açıklamak zor. Owen sözünü kesmemden rahatsız olmuş ya da sabırsızlanmış gibi görünmüyor. Ama genelde çıktığım erkekler bana çok benziyor. Gençtirler. Eğlence arıyorlar. Çoğunun işi var ama Owen'ınki gibi işler değil. *Ciddi* hissetmiyorlar.

Owen ciddi hissediyor. Benden çok daha ciddi hissediyor.

Onunla ne halt ediyorum ki? Ve neden bu adam için geçici bir ödül eşi bile olabileceğimi düşündüm ki?

"Neler oluyor Chelsea?"

"Hiçbir şey. Kusura bakma. Çalıştığını fark etmemiştim."

"Eh. Pek sayılmaz." Klavyesine küçümseyici bir el salladı. "Sadece bazı e-postaları temizliyorum. Pazartesi sabahı geldiğimde tonlarca okunmamış e-postayla karşılaşmaktan nefret ediyorum."

"Asistanınız size yardım edebilir, değil mi?" "Elbette. Bunu düşündüm. Ama daha fazla sorun olur

buna değer. E-postalarım işle ilgili mesajların yanı sıra kişisel mesajlar da geliyor ve Barbara işle ilgili olanları bile ne yapacağını bilemiyor. Zaten aldığım mesajların çoğunu, onlarla ilgilenebilecek birine yönlendiriyorum. Gelen kutuma personel yerleştiresem bile mesajların çoğuyla ben ilgilenmek zorunda kalacağım. Bunu kendim yapmak benim için daha kolay."

"Babam tüm e-postalarıyla asistanının ilgilenmesine izin veriyor." Hâlâ sarsılmış hissediyorum ve bu çoğunlukla çaba sarf etmeden söyleyebileceğim bir şey.

"Eminim öyledir." Owen'ın yüzünde küçük bir gülümseme var. "Ama o e-postadan önceki nesilden. Ben tüm çalışma hayatım boyunca e-posta kullandım. Kendim yapmayı tercih ederim. Sadece yığılmasından hoşlanmıyorum."

Cevabını onaylamak ve onu dinlediğimi belli etmek için başımı sallıyorum. Şu anda benden her zamankinden daha uzakta hissediyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye soruyor, sanki başı ağrıyormuş gibi parmak uçlarıyla kafa derisini ovuşturarak.

"Hayır. Hayır. Önemli bir şey değil. Sen e-posta üzerinde çalışmaya devam et."

Ofisten çıkmak için döndüm ama "Staj konusunda kararını verdin mi?" diye sorarak beni durdurdu.

"Hayır. O değil. Yok bir şey. Bölmek istememişim."

Şimdi tamamen telaşlandım. Sebepsiz yere. Böyle hissetmeye alışık değilim, bu yüzden nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum.

Yapabileceğim en iyi şey kaçmak, ben de öyle yapıyorum - Owen'ın "Chelsea?" dediğini duymama rağmen.

O beni yakalamadan mutfağa varıyorum.

Beni gerçekten yakaladı. Acele ediyordu ve omzumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. "Chelsea, ne oluyor?"

Bana Chelsea demesi hoşuma gidiyor. Nedenini bilmiyorum ama bulabileceği herhangi bir evcil hayvan isminden daha çok hoşuma gidiyor. Onun için kişiselleştirildiğimi hissettiriyor. Sanki beni ciddiye alıyormuş gibi.

Ama şu anda bu şekilde karşımda olmamasını tercih ederim, bu yüzden kaşlarımı çatıyorum. "Sana bir şey olmadığını söyledim. Bölmek istememiştin."

"Ne dediğini biliyorum. Ama en az iki kez rahatsız etmediğini söyledim. Bu sadece e-posta. Orada Magna Carta'yı imzalıyor değilim. Bana ne istediğini söyle."

"Önemli bir şey değil dedim." Çenem düştü çünkü sinirlenmeye başlamıştım. Neden bu işin peşini bırakmıyor ki?

"Önemli bir şey." Sırtımı mutfak tezgahına yaslamam için bana doğru adım attı. Şu anda çok büyük ve çok katı hissediyorum. Bana dokunmamasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Söyle bana. Hemen şimdi." Sesi alçaldı ve yumuşadı.

Onu tanıdığım bir buçuk ay içinde Owen hakkında öğrendiğim bir şey var. Rahatsızlığı konusunda ciddi olmadığında kullandığı kötü huylu bir homurdanması var. Ama ciddi olduğunda, yani sinirlendiğinde, sesini yükseltmiyor.

Yumuşak olur. Alçak ve yumuşak. Şu anda alçak ve yumuşak.

Ruh halinin üzerimde bir etkisi var. Ona teslim olmak istiyorum. Ona gerçeği söylemek istiyorum. Ama bunu yapmak istemem beni rahatsız ediyor. Onun dediğini yapmak istiyorum.

Bu yüzden, doğal olarak, direniyorum. Dudaklarımı sıkıyorum ve ona sabit bir bakış atıyorum. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Daha da yaklaşıyor. Ondan yayılan bir yoğunluk var ve bu beni gerçekten etkiliyor. Nefesimi kesiyor. Bacaklarımın arasını acıtıyor. "Söyle bana, Chelsea."

"Hayır."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Neden bu kadar inatçısın?"

"Neden bu kadar inatçıyım? Söyleyecek bir şeyim olmadığı halde ona bir şeyler söylememi talep eden sensin."

"Evet, var. Bana söylemek için ofisime geldin ve sonra çok meşgul olduğum gibi saçma bir fantezi yüzünden durdun. Ben sadece e-posta işleriyle uğraşıyordum." Sesi o kadar yumuşak ki onu duyabilmek için başımı yukarı eğmek zorunda kalıyorum. "E-postalar kimin umurunda?"

Daha önce "lanet olsun "dan daha ağır bir küfür ettiğini hiç duymamıştım. Bu tür bir dil kullandığını bile bilmiyordum.

Hoşum

a gitti.

Hem

de çok.

Şimdi ürperiyorum ve ellerimden biri kendiliğinden yukarı kalkıp üst kolunu tutuyor. Parmaklarım onun sert kaslarına dolanmış durumda ve bu his hoşuma gidiyor.

"Chelsea," diyor.

"Ne?"

"Söyle bana."

Boğazımın arkasından garip bir ses çıkıyorum çünkü ona ve onun sessiz, ateşli yoğunluğuna teslim olmaya çok yakınım.

Sonra onu havayı koklarken görüyorum ve fırındaki ekmek ve yengeç sosunu hatırlıyorum.

Onu geri itiyorum, böylece fırına ulaşip açabiliyorum ve hiçbir şeyin yanmadığını görünce rahatlıyorum.

Yiyecekleri çıkarmak için sıcak bir ped aldım.

"Akşam yemeği için bir şey mi yaptın?" diye soruyor. Sesi yine normal desibelinde.

"Evet."

"Bana bunu söylemek için mi geldin?"

Cevap vermedim. Ekmeği kesme tahtasına koyup mutfak barına, sıcak, köpüklü ve lezzetli görünen yengeç sosunun yanına götürüyorum.

"Kahretsin, Chelsea! Neden daha önce söylemedin?"

Sesi öfkeli ama aynı zamanda çok yüksek, bu da gerçekten kızgın olmadığını kanıtlıyor.

Ona küçük bir bakış attım. "Çünkü çok talepkâr davranıyordun."

Nefesinin altında homurdanıyor ama çekmecedan bir çatal çıkarıp sosun bir köşesine sıkıştırıyor. "Aman Tanrım, bu çok iyi," diye inliyor. "Çok talepkâr olduğum için beni gerçekten bunun dışında mı bırakacaktın?"

Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Talepkâr olduğun için haklısın."

Ekmeğin yanına bir ekmek bıçağı koyuyorum ve ardından peynir, jambon ve sebzeleri yerleştirdiğim servis tabağı için buzdolabına uzanıyorum.

"Daha var mı?" Kestiği ekmek dilimini parçalara ayırıyor.

"Dip sos ve ekmeğin tam bir öğün olup olmayacağını bilmiyordum, bu yüzden ona ekledim. Özel bir şey değil."

"Bana oldukça özel görünüyor. İçeride açlıktan ölüyordum ve sen bütün bu şeyleri hazırlamıştın."

Yemek masasını güzelce hazırlamayı planlıyordum ama bunun önemli olmadığına karar verdim. Bir şişe pinot grigio açıyorum ve yanına oturmadan önce iki bardak dolduruyorum.

"Madem açlıktan ölüyordun, neden buraya gelmek yerine ofisinde oturuyordun?"

"Bir şeyler hazırladığını bilmiyordum. Yemek yapmayı sever misin?"

"Aslında yemek yapmayı sevmem. Zaten çoğunlukla hazır olan şeyleri hazırlamayı seviyorum. Bir şeyleri bir araya getirmeyi severim."

Hazırladığım tabağa bakıyor. "Her şey çok güzel görünüyor. Bu süslü tabakları nereden buldun?"

"Onları yanımda getirdim." Bir lokma ekmek ve sos yerken gülümsüyorum. "Güzel servis tabakları biriktirmeyi severim. Cidden bir tencerem ve iki tavam var ama birkaç düzine servis tabağım var."

"Uzun zamandır bu kadar güzel bir yemek yememiştim." Hızla yiyor ve belli ki yemekten keyif alıyor. Yemekten zevk alıyor olamaz.

Bu beni gülünç derecede mutlu ediyor. "Cidden Owen, geçen hafta sonu oda servisine beş yüz dolar falan harcadın ve bunun yediğin en iyi yemek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Oda servisinin parasını sen ödedin, o yüzden bu akşam yemeği benim yapmam doğru olur."

Peynir ve ekmek lokmasını çiğnerken gözlerini kapatıyordu ama bir aralık açtı. "Bunun için bana geri ödeme yapmana gerek yok. O bizim düğün gecemizdi."

"Biliyorum. Sana geri ödemem gerektiğini kastetmedim. Sadece bir şeyleri tamir etmekten hoşlanıyorum ve paylaşmaktan çekinmiyorum. Yemek yemeyi pek sevmediğini biliyorum ama-"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Neden öyle düşünüyorsun? Akşam yemeğini bile zar zor yiyorsun. Televizyonun karşısında sandviç ya da başka bir şey yiyorsun."

Bir lokma daha sos hazırladı ama gözleri yüzümde sabitlenmiş bir şekilde indirdi. "Akşam yemeğini sevmediğim için değil. Sadece başka bir şey yapamayacak kadar tembel olduğum için."

"Yemeği severim." Yarıyı yenmiş yengeç sosuna bakıyorum ama cevap vermeyince yüz ifadesini kontrol etmek için başımı kaldırıyorum.

Kaşları düşmüştü. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ne zaman bir şeyler hazırlamak istersen, minnetle yerim. Sadece senden bunu beklediğimi düşünmeni istemedim - benim için yemek pişirmeni, temizlik yapmanı ya da buna benzer bir şey yapmanı beklemiyorum. Ben kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım."

"Ben pek bakıcı sayılmam, o yüzden sana bakacağımı umuyorsan büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın." Şimdi yine gülümsüyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum. Her konuda.

"Hayal kırıklığına uğramadım. Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamak istersen çok mutlu olurum. Ama yapmazsan, kendim bir şeyler alırım. Asla öylece..." Normalde yapmadığı bir şey yaparak cümlesini bitirmeden sözünü kesiyor.

Koluna dokunmak için uzandım. "Teşekkürler, Owen. Bunu takdir ediyorum. Bazen bir şeyleri düzeltirim."

Bana gülümsüyor. Tamamen. Ve bir an için dikkatim yemeğimden uzaklaştı.

Kendimi toparlamayı başarıyorum ve yemeği bitirirken çok keyifli vakit geçiriyoruz.

Bitirmekten bahsediyorum. Owen yemek artıkları için hiçbir şey bırakmıyor.

"Küçük bir tatlım var," diyorum Owen kalan sosu silmek için son ekmek parçasını alırken. "Fazla bir şey değil."

"Bu iyi çünkü daha ne kadar yiyebileceğimden emin değilim."

Ayağa kalkıp küçük bir tabakta taze meyve ve ona uygun minik bir kâsede tatlı krema sosunu çıkarıyorum.

"Oh, nefis," diyor Owen, bir çilek kaparak.

Tatlı da en az akşam yemeği kadar başarılıydı ve sonunda tok ve dünyadan memnun bir haldeyim.

Owen bulaşıkları yıkıyor; ben de ondan narin servis tabaklarımın nazik davranmasını rica ediyorum. Günlük parçaları bulaşık makinesine yerleştiriyorum ve kadehlerimize birer şarap dolduruyorum.

Owen bana her zamankinden daha sıcak bir bakış atarak, "Teşekkür ederim," diyor.

Belki de o da benim kadar tok ve mutludur. "Bir şey değil."

"Tüm yemeklerin bu kadar güzel mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım bekleyip görmen gerekecek." Ona omzumun üzerinden alaycı bir bakış atıyorum ve bir kadeh şarabımla mutfaktan çıkmaya başlıyorum.

Gömleğimin arkasından tutup beni kendine doğru çekiyor ve yüzümü ona çeviriyor.

Bu hareket beni şaşırttı ve gözlerimi ona diktim. Yüzüm kızarmış, çok hızlı nefes alıyorum ve çok aşık görünmekten korkuyorum.

Uzun süre bana bakıyor ama beni öpmüyor. Belli ki adam beni her fırsatta hayal kırıklığına uğratmaya kararlı.

Bana küçük bir öpücük vermek çok mu zor olurdu? Beni yatağına sürüklemesi?

Sadece bir haftalık kocamdan bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

"Bana bir şey sormak istiyorsan, sadece sor." Bir sürü Sesinde doku var ve yumuşak.

Sesli bir şekilde nefes alıyorum. Aklımı mı okudu? Ona seks teklif etmek istediğimi biliyor mu? "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Yani daha önce ofisime gelip yemek isteyip istemediğimi sordun ve bunu yapmadın. Bundan hoşlanmadım."

Oh. Tamam. Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Sıcak, kızarmış heyecanımın bir kısmı azaldı. Gözlerimi ona diktim. "Yani sadece senin sevdiğin şeyleri mi yapmam gerekiyor?"

"Ben öyle bir şey demedim. İstedğin her şeyi yapabileceğini söylüyorum. Sözümü kesebilirsin. Saçma sapan taleplerde bulunabilirsin. İstersen sana saçma sapan Elvis şarkıları söyleyemem isteyebilirsin. Kabul etmeyebilirim ama istemekte özgür olmalısın. Ne söyleyeceğimi hayal ederek kendini durdurma."

Başımı sallıyorum çünkü ciddi davranıyor. Ve huysuzluğunun altında inanılmaz tatlı biri. "Tamam."

"Tamam."

Daha önce tuttuğu gömleğimi bıraktı, ama eli hala yan tarafıma hafifçe sürtünüyor. Orada verdiği his gerçekten hoşuma gidiyor. Daha da fazla hissetmek istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. Beni  pmeyeceği belli olduğuna göre - ve ne derse desin, öpüşme isteğini ağzımdan kaçırmak konusunda asla rahat olamayacağıma göre - utanç verici bir şey yapmadan önce bu anı geride bırakmamız gerekiyor.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "O halde lütfen bana 'Can't Help Falling in Love'ın bir başka yorumuyla serenat yapar mısın?"

Eğlenerek homurdanıyor. "Hayır."

"Lütfen."

"Hayır."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Kesinlikle değilim." G l msememeye  alışıyor ve başaramıyor.

"Eğer eğlence arıyorsan, yanlış kocayı se mişsin."

"Yanlış kocayı seçmedim. Tam olarak doğru kocayı seçtim."

Bu niyetlendiğimden biraz daha açık oldu, ama ses tonum bunu başarmak için yeterince hafif.

Kıkırdıyor ve benden uzaklaşıyor.

Anımız sürdüğü sürece güzeldi ama belli ki artık bitti.

Muhtemelen daha iyi.

İKİ HAFTA SONRA Masterson'daki ilk günümdü.

Kocamın sadece benim için yarattığı bir pozisyonu kabul etmek hâlâ biraz tuhaf geliyor ama Eva'nın salonunda saç yıkamak istemiyorsam elimdeki tek seçenek bu. O zaman bile, bana iş bulmak için onun benimle olan bağlantısını kullanmış olacağım ve en azından bu şekilde kimse başka birine vereceği iş için bana ödeme yapmıyor.

Bu yüzden şık bir kalem etek ve son moda bir üst seçtim, bunları en sevdiğim topuklu ayakkabılarım ve sade mücevherlerimle eşleştirdim ve bir ofis mekânı için uygun görüldüğüme dua ettim. Takım elbise giymiyorum ama bu bir sorun olmayacak. Charleston'da değil. Ama güzel görünmek istiyorum. Şık. Sanki Owen'ın karısı olmam dışında bana bu pozisyonu vermesinin bir nedeni olabilirmiş gibi.

Daha önce hiç ilk iş günüm olmamıştı, o yüzden nasıl geçmesi gerektiğini bilmiyorum. Benimki fena değil. Herkes bana iyi davranıyor ve baş satın almacıyı ve amirim olan satın almacı yardımcısını seviyorum. Owen açıkça benim için belirli görevleri ve kendi masam olan bir pozisyon yaratılmasını sağladı. Patronum ve ben benim için haftada yirmi saatlik bir program hazırladık ve yapmam gereken her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum.

Owen bugün ilk kez yeni takım elbiselerinden birini giyiyor ve kadınlar kesinlikle fark ediyor. Yanından her geçtiğinde gözlerin üzerinde olduğunu görüyorum. Tüm o kadınların kocama bu şekilde aval aval bakması açıkçası biraz can sıkıcı ama bu konularda gerçekçiyim ve bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bunun beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Ancak, tuvalette bir kabindeyken, birkaç kadının benim hakkımda konuşmalarına kulak misafiri oldum. Kötü ya da sinsi değillerdi. Hem de hiç. Bunun Owen ve personelinin onu nasıl sevdiği ve saygı duyduğu hakkında iyi şeyler söylediğini biliyorum. Ama bu kadar genç olmama şaşıyorlar. Owen'ın böyle bir stereotip olacağını düşünmediklerini söylüyorlar ama belki de iyi adamların bile orta yaş krizleri vardır.

Tüm bunlar içimde hastalıklı bir his bırakıyor. İçimden atamadığım bir his.

Saat dörtte işten çıkıyorum ve Eva ve başka bir arkadaşımın kahve içip alışveriş yapmak için buluşuyoruz. Eve dönerken yerel bir İtalyan restoranından akşam yemeği alıyorum ve Owen'ın antrenmanını bitirdiğini görüyorum.

Bodrum katındaki koşu bandında serinlerken bana sırtıyor.

"Akşam yemeği aldım," diyorum ona merdivenlerden.

"Harika. Sadece yirmi dakika sürer."

"Acele etme."

Hâlâ midemde o ağır his var. Bu histen nefret ediyorum. Neden orada olduğunu bile bilmiyorum.

Gün genel olarak iyi geçti.

Çok daha kötü olabilirdi.

Ve en azından kendime bir kariyer çizmek için bir başlangıç yaptım.

Yine de...

Bodrum merdivenlerinden uzaklaşırken bir elimi karnıma koyuyorum.

Hâlâ iş kıyafetim üzerimde olduğu için kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor ama kendimde o enerjiyi bulamıyorum. Yapabildiğim tek şey ayakkabılarımı çıkarmak.

Makarnayı bir fırın kabına koyuyorum, üzerini peynirle kaplıyorum ve ısınması için fırına atıyorum. Sonra yanına hızlıca bir salata yapıyorum ve masayı hazırlıyorum. (Gerçek bir masada yemek yemeyi seviyorum ve Owen nerede yediğimizi umursamıyor gibi görünüyor) Sonra etrafta durup hiçbir şey yapmıyorum. Tezgâha yaslanıp Owen'ı bekliyorum.

Birkaç dakika sonra sabun gibi kokarak, üzerinde bir tişört ve dünya tarihindeki en çirkin mor ve altın rengi eşofman altıyla, saçları duştan ıslanmış bir şekilde geldi.

Onu sıkmak istiyorum ama o iğrenç his geçmiyor.

Bana dikkatlice bakıyor ve sonra o kendine has tarzıyla tam önümde duruyor. "Yorgun görünüyorsun."

"Belki biraz." Gerçek ruh halimi açıklamaya çalışmaktansa yorgun olduğumu düşünmesi daha iyi.

Kaşlarını birleştiriyor ve yüzümü tarıyor. "İyi bir gün geçirmedin mi?"

"Geçirdim. Pozisyon harika görünüyor ve Mary ile Heather'dan gerçekten hoşlandım. Yemeğimiz hazır olmak üzere, o yüzden..."

"Chelsea." Sesi alçaldı ve yumuşadı.

Bu ruh halini biliyorum. Tek kelime bir uyarıdır. İnatçı davranacak ve şu anda ne hissettiğimi bilmek isteyecek.

Kısa bir süre karşı koymayı düşündüm ama gerçek şu ki enerjim yok.

Ve belki de bir parçam bu konuyu Owen'la konuşmak istiyor.

Nefesimi bırakıyorum ve açıklamaya çalışırken gözlerimi yere indiriyorum. "Gerçekten güzel bir gündü. Her şey harika görünüyor. İnsanlar beklediğimden daha iyi. Herkes bana karşı çok nazikti."

"Ama?"

"Ama gerçekten hiçbir şey. Sadece biraz garip hissediyorum. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi. Ben bir stajyerim. Kahve yapıyor ve postaları ayırıyor olmam gerekiyordu. Gerçek bir iş yapmam gerekmiyor, gerçekten zevk alacağım bir iş."

"Yani hoşuna gideceğini mi düşünüyorsun?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor, sanki bana verilen işten keyif almam onun için önemliymiş gibi.

"Evet ama bu beni daha garip hissettiriyor. Ve insanların muhtemelen ne düşündüğünü biliyorum. Benim hakkımda. Senin hakkında." Şimdi saçmalamaya başlıyorum, duygusallaşıyorum. Sesimde bunu duyabiliyorum ama durduramıyorum. "Ve kimsenin senin bir tür orta yaş krizi yaşadığını, kendine bir eş olarak havai bir tip seçtiğini ve şimdi de onu prensesler gibi şımarttığını düşünmesini istemiyorum."

Vücudu geriliyor. Bunu söyleyebiliyorum çünkü benden yaklaşık on santim uzakta duruyor. "Biri senin- olduğunu mu ima etti?"

"Hayır! Hayır. Sana daha önce de söyledim. Hepsi çok iyiydi. Herkes iyiydi. Gerçekten iyilerdi. Sahtekârlık yaptıklarını sanmıyorum. Ama hala bana sanki... sanki onlar için sadece tek bir şey olabilirmişim gibi... sanki ben sadece..."

Ben de kaybettim. Tamamen. Onun önünde gözyaşlarına boğuldum.

Nereden geldiğini bile bilmiyorum. Karnımdaki o ağır düğüm bir gözyaşı fırtınası halinde açığa çıkıyor.

Bir kolunu bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, ben de yüzümü gömleğine gömüyorum. Bir dakika boyunca ona karşı titriyorum. O kokuyor

İyi. Sabun ve çamaşır deterjanı gibi. Ve o büyük, sıcak ve sert.

Bir dakika sonra kendimi toparlayıp doğruluyorum. Kolunu gevşetiyor ama bırakmıyor. Hâlâ hafifçe belimde duruyor.

Gözleri neredeyse yumuşacak.

Burnumu çekiyorum ve yüzümü siliyorum. "İyi ki yeni takım elbiseni değiştirmişsin. Bu arada bugün çok seksi görünüyordun. İnsanlar kesinlikle fark ediyordu."

"Chelsea."

Konuyu değiştirmeme izin vermeyecek.

İçimi ektim. "Ben iyiyim. Sanırım aptalca. Sadece işe yarar bir şeyler yapmak istiyorum. Kabarıklıktan başka bir şey olmamaktan yoruldum. İnsanların beni artık o şekilde görmesini istemiyorum."

Duruşunda bir değişiklik oldu. "Biri sana kabarık mı dedi?" "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Öyle demek istemedim-"

Tekrar alçaldı ve yumuşadı ve çenesi çok gergin. "Chelsea, eğer biri sana pofuduk dediyse, bunu bilmem gerek-"

"Owen, hayır. Kimse bana pofuduk demedi."

"O zaman bu kelimeyi nereden buldun?" Pek rahatlamadı.

"Pek emin değilim. Oh, bekle, evet, yleyim. Trevor bir keresinde bana böyle seslenmişti, ilk tanışmamızdan hemen sonra-"

"*Trevor* sana pofuduk mu dedi?" Sesi bir trpden öteye gitmiyor.

Uzanıp ellerimle yüzünü kavırıyorum çünkü artık o kadar gergin ki beni korkutmaya başlıyor. "Owen, saçmalamayı kes. Yıllar nceydi. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ve o beni tanımıyordu. Melissa bir süre önce bana ne kadar hatalı olduğunu bildiğini gülerek anlattı."

"Asla yapmamalıydı-"

"Beni tanımıyordu, Owen. Hatalı olduğunu biliyor ve bunu rahatça itiraf ediyor. Trevor gerçekten iyi bir adam. Senin arkadaşın. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorsun. Sakın bunu ona karşı kullanmaya cüret etme."

Owen'ın gerginliği nihayet biraz olsun azalıyor ve bu rahatlatıyor. Owen Trevor'ı her hafta Pazar akşam yemeğinde görüyor ve iki adam ara sıra öğle yemeği de yiyor. Onlar arkadaş ve Owen, Trevor'ın

bir sürü arkadaşım var. Aptalca bir şeyden bahsederek bunu mahvetmek istemiyorum.

"Ben sadece bu kelimeyi nereden bulduğumu açıklıyordum. Ve bir şekilde uyuyor. İçinde havadan başka bir şey olmayan güzel bir paket."

"Sen-"

"Havayla dolu olmadığımı biliyorum. Sadece böyle hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum. İnsanlar da beni böyle görüyor. Bunu değiştirmeye çalışıyorum ama değiştirebilir miyim bilmiyorum. Ve sadece kabarık paketin bir parçası olan bir iş istemiyorum."

"Senin pozisyonun kabarık değil, Chelsea. Sana orada ihtiyacım var. Mary ile tanıştın, değil mi?"

Mary onun baş alıcısı. Patronumun patronu. "Evet. Gerçekten iyi biri."

"Evet. Öyle. Otuz dokuz yıldır Masterson's için çalışıyor. Emekli olana kadar kalacak. Personel değişikliği yapmayacağım, sadece birkaç yılı kaldığı için. Sana ihtiyacım var Chelsea. Ne dediğimi anlıyorsun."

Ne dediğini biliyorum. Mary altmış yaşlarında, kibar ve rahat bir kadın. Belli ki başka bir nesilden geliyor ve Masterson's'ın neden daha genç bir pazara ulaşmakta zorlandığını hemen anlayabiliyorum. Altmışlı yaşlarındaki kadınlar kesinlikle yeni trendleri, stilleri ve yenilikleri takip edebilirler, ancak Mary bu kadınlardan biri değil. Asistanı Heather daha ilgili görünüyor ama o da açık sözlü ve Mary'ye karşı tamamen yanlış bir yaklaşım sergiliyor.

Birden Owen'ın beni neden o ofise yerleştirmek istediğini anladım. "Yani beni istiyorsun-"

"Yardım edin. Yardım edebileceğini biliyorum. İnsanlarla aran iyi. Mary zaten senden hoşlanıyor." Bir kolunu hâlâ bana dolamış durumda ve avuç içini sırtımın alt kısmına bastıracak şekilde hareket ettiriyor. "Sana ihtiyacım var Chelsea. Ve senden yapmanı istediğim şeyde kabarık bir şey yok."

"Tamam," diyorum, midemdeki o düğüm nihayet gevşiyor, tamamen kayboluyor. "Yapacağım o zaman."

Owen'ın yüzü ayık ama artık gergin değil. Boştaki elini kaldırıyor ve yüzümdeki birkaç tutam saç nazikçe geriye doğru tarıyor.

Çok nazik ve gözleri yumuşak.

Yepyeni bir duyguyla dolup taşıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurmak için uzanıyorum.

Onu gerçekten öpmek istiyorum ama bunu istediğini düşünmek için hiçbir nedenim yok. Bu yüzden dudaklarımı ağzının köşesine değdiriyorum.

Bunun hafif, kısa bir jest olması gerekiyordu ama kılları dudaklarımın hassas derisinde sarhoş edici bir his uyandırıyor. Bu yüzden oyalanmalarına izin veriyorum, bu hissin verdiği heyecanla kenetleniyorum.

Geri çektiğimde kızarmıştım. Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz.

Owen'in bakışları ısındı. Yanlış anlamadığımı biliyorum.

Sonra öne doğru eğilip beni öpüyor, ağzı benimkiyle tam olarak buluşuyor.

Sadece bir saniye sürüyor ve yüz ifademi kontrol etmek için geri çekiliyor. Sonra tekrar yapıyor, bu sefer dudaklarını alt dudaklarımın etrafına doluyor ve lezzetli bir çekiştirme yapıyor.

Bedenim sarsılıyor ve ellerim boynuna yapışmak için yukarı kalkıyor.

Onu başka bir öpücüğün içine çekiyorum ve bu seferki daha da iyi. Dili dudaklarımın çizgisi boyunca nazikçe kayarak ilerliyor. Sonra ona açılıyorum ve kendimi tutamıyorum. Dilini ağzımın içine çekiyorum ve vücudumu onunkine bastırıyorum.

O iyi bir öpücü. Oyun oynamıyor. Diğer her konuda olduğu gibi öpüşme konusunda da çok ciddi.

Ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Birinin kendini bana bu şekilde vermesi. Bir öpücükte bile beni ciddiye alan biri.

Tam o sırada telefonu çalmasaydı ne olurdu emin değilim. Tezgâhta titrerken gıcırtilı bir ses çıkarıyor ve birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve benim de öyle olabileceğimden şüpheleniyorum.

"Devam et ve al," diyorum. "Makarnayı tamamen kurumadan fırından çıkarmam lazım zaten."

Telefonu açıyor ve ben de fırın kabını çıkarıyorum. Ama bir türlü yemeğe oturamıyoruz.

Telefondaki teyzesiydi.

Büyükbabası ölmüş.

Ertesi gün FLORIDA'YA uçuyoruz.

Owen bana onunla gitmek zorunda olmadığımı söyledi ama kocam sevdiği birinin cenazesine giderken burada kalıp normal rutinime devam etmemin imkanı yok.

Sadece dünyanın geri kalanına çok kötü görüneceği için değil.

Çok fazla duygu göstermedi ya da bir şey söylemedi. Aslında, telefon görüşmesinden bu yana sanki hiçbir şey olmamış gibi tamamen normal davranıyor ve bu beni endişelendiriyor.

Büyükbabası onun için çok önemliydi. Ben bile ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

İçten içe yas tutuyor. Bunu biliyorum.

Ama bunu saklıyor, içinde tutuyor.

Sabah uçağıyla öğle vakti varıyoruz. Sonra teyzesinin göl kenarındaki büyük evine gidiyoruz, aile orada toplanmış. Cenaze yarın.

Geniş ailesiyle tanışmak garip bir durum. Normalde hazırlıklı olurum ve hepsinin benden hoşlandığından emin olmak için olabildiğince tatlı ve çekici davranırdım. Ama şu anda şov yapmak yanlış geliyor. Owen'ın kendini kötü hissetmesinden korkuyorum.

Bu yüzden tüm bu yabancıları sessiz gülümsemeler ve gerçek bir sempati ile selamlıyorum, ama çoğunlukla arka planda kaybolmaya çalışıyorum.

Bugün benimle ilgili değil.

Owen, çoğu cenaze için Florida'da toplanan ailesini gerçekten seviyor gibi görünüyor, ancak normallik pozunu koruyor ve bu beni rahatsız ediyor. Bu koruyucu bir örtü ve ona bu kadar sıkı tutunmak zorunda olması doğru değil. Yanında duruyorum, kolunu tutuyorum ya da elimi sırtına koyuyorum. Umarım sadece bir eş gibi davrandığımı düşünür ama rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve bunu ona ancak bu şekilde verebilirim.

Herkes sanki yetki ondaymış gibi, sanki artık ailenin reisi oymuş gibi davranıyor. Ondan kararlar almasını, büyük toplantının kontrolünü ele almasını ve insanları organize etmesini bekliyorlar. O da bunu yapmakta tereddüt etmiyor.

Gergin görünmüyor ama ben öyle olduğunu biliyorum. *Biliyorum.*

Zavallı adam yas tutuyor olmalı ama bunu yapmasına izin vermiyor. O kadar.

Öğleden sonra sonsuza kadar devam ediyor ve sonra arkadaşların getirdiği tüm yiyeceklerle akşam yemeği yiyoruz. Yemekten önce ona dua ettiriyorlar ve insanlar yemeğini bitirdikten sonra büyükbabası hakkında birkaç söz söylüyorlar. Tüm bu süre boyunca sakın ve soğukkanlı ama sonunda neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

Gerçekten iyi bir adam olması gereken ama tanımadığım büyükbabası için değil.

Owen için neredeyse ağlayacaktım.

Nihayet kaçıp yakındaki bir otele gidebildiğimizde saat akşam on olmak üzereydi. Teyzesi cenaze için gelen aileler için bir blok oda ayırmış ve bize verdikleri odayı tutuyoruz.

Sadece bir büyük boy yatak var.

Owen teyzesinin evinden ayrıldığımızdan beri sessiz ve biz odaya girdikten sonra da yatağa bakıp duruyor.

Elinde hâlâ gece çantasını tutuyor.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Gidip bakabilirim-"

"Owen, yatak umurumda değil. Sorun değil. Yorulduk artık. Hadi uyuyalım."

Onun için her zamankinden daha çok endişeleniyorum. Belki dün gece evdeki odasında kendini bırakıp özel olarak yas tutabildi ama başka hiçbir zaman bunu yapmadığı kesin.

Ve bu doğru değil. O kadar sıkı tutuyor ki bunu hissedebiliyorum, sanki duygusal gerilim görünmez dalgalar gönderiyor.

Haki pantolon ve mavi bir golf tişörtü giyiyor, sabahtan beri üzerinde aynı şey var. Çok uzun bir gün geçirmiş gibi kokuyor.

Rahatlaması, kendini

bırakması gerekiyor.

İhtiyacı var.

"Neden bir duş almıyorsun?" Hafifçe öneriyorum. Onu şımartmaya çalışırsam direneceğini içgüdüsel olarak biliyorum.

"Önce bir duş almak istemiyor musun?"

"Kız kardeşlerimi arayacağım, önce sen kendininkini al." Ona gülümsüyorum -yapabildiğim kadar rahat bir şekilde- ve küçük çantamı şifonyerin bir tarafına doğru yuvarlıyorum. Çantamı yere koyuyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve odanın köşesindeki sandalyeye oturuyorum.

Odanın diğ er ucunda heykel gibi duran Owen'ı izlemiyormuş gibi yaparak gün içinde gelen birkaç e-postayı ve birkaç sosyal medya bildirimini kontrol ediyorum.

Owen'ın nihayet hareket etmeye başlaması tam    dakika sürer.

Bavulunu yatağın üzerine koyuyor, uzun bir süre bavula bakıyor, sonra nihayet açıyor ve banyoya girmeden önce birkaç Şey alıyor.

Duşun açıldığını duyunca rahatlıyorum ve Sam'i çağırıyorum. Melissa ve Trevor erkenden yatarlar ama Sam erken kalkan biri değildir, o yüzden muhtemelen hâlâ uyanıktır.

Uyanık.

Bir süre sohbet ediyoruz ve Owen'ın nasıl olduğunu soruyor. Pek bir Şey söylemedim. Fazla bir Şey söyleyemiyorum çünkü onunla aramda ince bir duvar var. Ama Sam onun için endi elendiğimi hissetmiş olmalı ki, "İnsanlar farklı yas tutarlar," diyor.

"Biliyorum."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiya ı olabilir."

"Biliyorum. Ama biz... Bu durumda, onu rahat bırakamam."

"Aynı odayı mı paylaşıyorsunuz?" diye soruyor. Her zaman inanılmaz derecede zeki ve anlayışlı olmuştur.

"Evet."

"Onu benden daha iyi tanıyorsun. Sence neye ihtiya ı var?"

"Bırakmaya... bırakmaya."

"Belki bunu yapmasına yardım edebilirsin."

"Nasıl?"

Sam tereddüt eder. "Bilmiyorum. Sezgilerini kullan."

"Benimki seninki kadar iyi değil."

"Evet,  yle. İnsanlarla aran gerçekten iyi ve kendine verdiğın değ erden çok daha fazla sezgilerin var. Owen'ın bu gece neye ihtiya ı olduğunu bileceksin. Sezgilerini dinle ve sonra istese de istemese de bunu ona vermeye  alı ."

"Tamam." Sertçe yutkundum. "Deneyeceğim."

Owen on be  dakikadır du ta, ki bu normalde du ta kaldığından çok daha uzun bir süre. Umarım içeride biraz ağlayabilmi tir ya da en azından duygusal geriliminin bir kısmını atabilmi tir. Fakat

Banyodan çıktığında üzerinde beyaz bir tişört ve bir çift açık gri boxer külot vardı.

Bugün giydiği kıyafetleri önünde bir tomar halinde tutarak bana bakıyor. "Toplanırken düşünemedim. Uyumak için pijama ya da başka bir şey getimeliydim. Senin-"

"Owen, hiç sorun değil." Ayağa kalkıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten sorun değil. Rahatsız değilim. Ne istersen onunla uyuyabilirsin."

Check-in sırasında bize verdikleri su şişelerinden birini ona uzattım. "Duş almadan önce bir şeye ihtiyacın var mı? Akşam yemeğinde pek bir şey yemedin. Eğer acıktıysan, ben-"

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim, Chelsea." Gözleri hâlâ yatağın üzerinde açık duran bavuluna kayıyor. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Tamam. Ben de duş alıp yatacağım."

Çantamdan küçük pamuklu geceliğimi çıkarıp onu ve tuvalet çantamı banyoya götürüyorum. Duş alıyorum, geceliğimi giyiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yüzümü yıkıyorum. Duşta topuz yaptığım için hala kuru olan saçlarımı tararken aynada kendime bakıyorum.

İyi görünüyorum. Saçlarım pürüzsüz ve parlak, cildim berrak ve pembe. Gümüş mavisi elbisemin dantelli askıları omuzlarımı alışılmadık derecede şehvetli gösteriyor. Kesim basit ve biraz kışkırtıcı değil, ama meme uçlarım kumaşın arasından açıkça görülüyor.

Ama aynı zamanda... gerçekten genç görünüyorum.

Owen gibi bir adamla evli olmak için çok genç ve deneyimsiz.

Şu anda benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını.

Sonunda ne yapacağıma dair başladığımdan daha fazla fikrim olmadan banyodan çıkıyorum.

Yorganın altında yan yatmış, banyo yönüne bakıyor. Gözleri açık ve vücudu gergin görünüyor.

"Biraz televizyon izlemek ister misin?" Kıyafetlerimi bavulumla yerleştirip telefonumu şarj aletine takarak soruyorum.

"Sen istemedikçe
olmaz." "Ben böyle
iyiyim."

Yatağa girmeden önce ışıkları kapatıyorum, yorganın altına girip sırtüstü uzanıyorum. Başımı çevirip ona doğru bakıyorum.

Oda karanlık ama Owen hâlâ kaskatı yatıyor. Öyle olduğunu biliyorum.

"Konuşmak ya da başka bir şey ister misin?" Bir dakika sonra soruyorum. Sesim karanlık odada yabancı geliyor.

"Sanmıyorum. Yine de teşekkürler." Sesi doğru gelmiyor.

Sesi hiç doğru gelmiyor.

"Tamam." Sertçe yutkunuyorum, bir şey yapmam gerektiğini biliyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Ben iyiyim." Yüzü diğer tarafa dönük ve sesi hiç de gergin gelmiyor. Sadece bu bile zihnimde uyarı zillerinin çalmasına neden oluyor. Onu rahatlatmak istiyorum. Ona sarılmak.

Ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki, karşı koyma çabasından neredeyse titriyorum.

Sonra Sam'in bana ne dediğini hatırlıyorum. Neye ihtiyacı olduğunu bileceğimi ve bunu yapacak kadar cesur olmam gerektiğini.

Ona yaklaşmak için ne kadar cesaret göstermem gerektiğini tarif edebileceğimi sanmıyorum. Gözlerim karanlığa alıştı ama onu hâlâ çok iyi göremiyorum. Sırtı bana dönük ve tehlikeli derecede gergin hissediyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, onu arkadan kaşıklıyorum, bir kolumu onun altına sokuyorum, böylece her ikisini de ona sarabiliyorum.

"Chelsea." İlk defa sesi kırıldı. "İyi olduğumu söyledim." "Senin iyi olduğunu biliyorum ama ben değilim. O yüzden bunu yapıyorum."

Bir an için geri çekileceğinden korkuyorum ama çekilmiyor. Ben de pozisyonumu değiştirip daha rahat yerleşiyorum. Kollarım ona sarılmış durumda ve hâlâ inanılmaz derecede sıkı. Ama benden uzaklaşmıyor.

Onu birkaç dakika boyunca tutuyorum, ara sıra göğsünü ovuyorum, sonunda gerginliğinin kırıldığını hissedene kadar.

Vücudu titremeye başlıyor.

Boğazımdan çaresiz bir ses çıkarıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Tanrım, Owen, çok üzgünüm."

Şimdi çaresizce titriyor, hiç ses çıkarmıyor ve bu beni korkutuyor. Bırakmasını istedim ama şu anda benden istediği şeyi yapabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Ona tutunuyorum. Tek yapabildiğim bu.

Belli ki şu anda konuşacak durumda değil, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Kollarımı olabildiğince sıkı tutuyorum, onu bir arada tutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum, sanki tutuşumu sürdürmezsem parçalara ayrılacak ve kayıp gidecekmiş gibi.

Uzun bir süre -ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok- sonunda titremesi duruyor. Beni rahatlatmak için vücudu gevşemeye başlıyor.

Otel odasının sessizliğinde "Onu seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Sevdiğini biliyorum. Keşke onunla tanışabilseydim." Tişörtünün üzerinden göğsünü okşuyorum.

"Sen de onu severdin."

Nedense bu sözler bana söyleyebileceği her şeyden daha samimi geliyor. "Eminim yapardım."

"Onun mirasına uygun yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette yapabilirsin, Owen. Masterson's konusunda sana güvendi.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın." "Umarım bırakmam."

"Ama o seni yine de sevdi. Ne yaparsan yap seni sevecekti."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum. Ve sen sevmeyi bilen bir aileden geliyorsun." Konuşurken bir şeyin farkına varıyorum. "Büyükbabam öyle biri değil. Aradaki farkı biliyorum."

"Babam seni seviyor, Chelsea." Yüzü bana dönük olacak şekilde dönüyor ve beni sarılmamı gevşetmeye zorluyor.

"Sevdiğini biliyorum. Ama beni büyükbabanın seni sevdiği gibi sevmiyor. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Babamın sevgisi parası gibidir. Her zaman iplerle gelir."

Bir elini kaldırıyor ve parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor.

Karanlıkta ona gülümsüyorum. "Sorun değil, Owen. Ben buna alışkınım. Ve bunu kendimle ilgili hale getirmeye çalışmıyorum. Sadece şunu söylemeye çalışıyorum.

Senin ve büyükbabanın birbirinizi sevmе şekliniz çok özeldi. Ve bunun için yas tutmaya değеr."

"Öyle olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim, Chelsea."

Şaşkınlıkla uzanıp beni önüne doğru çekti.

Bu kez kolları beni sarıyor ve ben de ona sokuluyorum.

Uzun bir süre bu şekilde birlikte yatıyoruz. Artık rahatlamıştı ama uyumadığını biliyordum. Ara sıra bir elini saçlarımla arasında gezdiriyor. Ara sıra hafifçe pozisyon değiştiriyor.

Yatağa girmemizin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti ki, o uyum sağlarken bir şey fark ettim. Daha önce orada olmayan bir şeyin bana sürtündüğünü hissediyorum.

İç çamaşırının içinde sertleşiyor.

Bu beni şaşırtıyor ama telaşlandırmıyor. Nasıl hissettirdiğini seviyorum. Kendimi ona sürtüyorum.

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

Bu ses hoşuma gidiyor ve ona tekrar sürtünüyorum.

"Chelsea."

"Ne?"

"Ne yapıyorsun?" "Ne

düşünüyorsun?"

"Yapmak zorunda

değilsin."

"İstiyorum." Bacaklarımdan birini kaldırdım ve uyarılmışlığını daha iyi hissedebilmek için uyluğu boyunca kaydırdım. "Ben de istiyorum."

Yumuşak bir şekilde inliyor ve iki elini de popomu avuçlamak için hareket ettiriyor. "Chelsea."

"Ben de istiyorum."

Ona mutlak gerçeği söylüyorum. Vücudum şimdi heyecanla uğulduyor - göğsümdе ağırlaşan aynı derin hassasiyetle -Uyluklarımla arasındaki uyarılma baskısı beni inletiyor.

Karanlıkta yüzünü buluyorum ve onu öpüyorum.

Öpücük, dün mutfakta paylaştığımız gibi ç e k i n g e n ve sorgulayıcı değil. Bu seferki açıkça muhtaç.

Beni dolduruyor. Beni heyecanlandırıyor. Kollarımı ona doluyorum ve her şeyimle onu öpüyorum.

Dudaklarımız ve dillerimiz aceleyle, neredeyse özensizce hareket ederken birlikte sallanmaya devam ediyoruz. Onu hissetmeye doyamıyorum. Büyük, sıcak ve güçlü. Ciddi.

Çok ciddi.

Ellerimi tişörtünün altına sokuyorum, böylece sırtının çıplak tenini okşayabiliyorum ve o da elbisemi yukarı kaldırıyor, böylece popomun kalçalarımın arkasıyla birleştiği yumuşak eti kavırıyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama öpüşme uzun bir süre devam edecek gibi görünüyor. Sonunda ağzını benimkinden ayırıp boğazıma küçük öpücükler kondurmaya başladığında iyice tahrik oluyorum.

Bunu yaparken beni sırtüstü yatırıyor ve ben de ona izin veriyorum. "Chelsea," diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında.

"Chelsea."

Adımı söylüyor ve bu şimdi her zamankinden daha iyi.

Ağzı göğsüme indiğinde nefesim kesiliyor, kollarım yatak başlığını tutmak için havalanıyor. Elbisemin pamuğunun arasından meme uçlarımı okşuyor ve bu beni çıldırtıyor.

Başını kaldırıyor, bir süre bana bakıyor ve sonra tekrar göğüslerime inmeden önce ağzımı kısa bir süre öpüyor.

Bu sefer eli bacaklarımın arasına giriyor, külotumu kenara kaydırıyor, böylece beni yakından okşayabiliyor.

İki parmağını içime sokarken yüksek sesle nefes alıyorum ve doğruluyorum. Ne kadar tahrik olduğumu biliyor olmalı. Çok ıslağım.

Zevk arttıkça kıvranıyorum. Şimdi beni parmaklarıyla beceriyor ve elbisemin içinden bir meme ucumu emiyor.

Beklediğimden önce boşalıyorum, baskı kırılırken yumuşak, küçük bir hıçkırık sesi çıkarıyorum.

Ben spazmları atlatırken ritmini sürdürüyor ve sonra yüksek sesle nefes alırken kollarım nihayet yatağa düşüyor.

Onu hâlâ çok iyi göremiyorum ama beni tekrar öperken gülümsediğini hissediyorum.

Ona yer açmak için bacaklarımı ayırıyorum ve ağızlarımız ağılıkla birbirine geçerken dizlerimi büküyorum.

Ellerimi artık ondan uzak tutamıyorum. Sırtını, kığını, kalçalarını okşuyorum ve sonunda ellerimi ileri götürüp iç çamaşırının içine sokuyorum. Ereksiyonunu bulduğumda hissedilir şekilde sertleşiyor ve boğulur gibi bir ses çıkarıyor. "Chelsea."

"Lütfen." Sesim hırıltılı ve alışılmadık. "Owen, lütfen."

Kendini aniden yukarı kaldırıyor ve ben külotumu çıkarırken o da boxer külotunu çıkarıyor. Sonra tekrar bacaklarımın arasına giriyor ve ben de hizaya gelmesine yardım ediyorum. "Korunmaya ihtiyacımız var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Biz iyiyiz."

O nazıkçe iter kendisi içeride Ben, çekerek geri ve bunu yaparken bir kez yeniden ayarlıyor.

İçimde büyük, dolu ve mükemmel hissediyor ve tamamen yerleştğinde utanç verici bir nefes veriyorum.

"Tamam mı?" Ön kollarının üzerinde duruyor ve ağzı kulağımdan sadece birkaç santim uzakta.

"Evet. Çok iyi. Çok iyi."

"Güzel." Kalçalarını birkaç kez sallıyor ve ben yine nefes nefese kalıyorum. "Oh, lanet olsun, bu çok iyi."

Gerçekten itmeye başladığında bacaklarımı daha da büküyorum. Hareketi hızlı ve aceleci ama çok sert değil. Sadece doğru hissettiriyor. Derin. Samimi. Onunla birlikte hareket ediyorum ve parmaklarımı kışının sıkı kaslarına sokuyorum.

Yumuşak homurtular çıkarmaya başlıyor ve bu her şeyi daha da güzelleştiriyor. Sanki kontrolünü kaybediyor, sanki artık kendini tutamıyor.

Bazı homurtuları sanki adımı söylüyormuş gibi geliyor.

Vücudum tekrar kasılırken kalbim patlıyor. Tekrar boşalabilir miyim emin değilim ama her şey çok iyi hissettiriyor.

Pozisyonunu ayarlıyor ve kalçalarımın birini eline alıp yana doğru çekiyor.

Küçük bir inilti çıkarıyorum ve zevkim beklenmedik bir şekilde öne çıkıyor. Sonra onun etrafında boşalıyorum, sarsılıp titrerken daha da aptalca sesler çıkarıyorum.

"Siktir, Chelsea. Chelsea." İç kaslarım onun etrafında kenetlenirken ritmini kaybetti.

Onun geldiğini hissedecek kadar aşağı indim ve bu her şeyden daha iyi. Yumruk gibi sıkıyor, kalçaları sert ve hızlı bir şekilde sallanıyor ve sonra donup kalırken boğuk bir ünlem çıkarıyor ve sonra bırakıyor.

Onu tutuyorum, okşuyorum, o d o r u ğ a doğru sallanırken. İçime bir dizi atakla boşalıyor ve bunu da seviyorum. Vücudu nihayet yumuşadığında, hâlâ onu okşuyor, sevmeye devam ediyorum.

Başı boynumun kıvrımına düşüyor ve sıcak tenime karşı pantolonunu indiriyor.

Üzerimden yuvarlanıp ıslak bir sesle bağlantımızı koparması bir iki dakika sürüyor.

Uzanıp elini tutuyorum, o da bir dakika boyunca elimi tutuyor, odada hırıltılı nefes alış verişlerimiz dışında ses yok.

Bir şey söyleyecek mi diye bekliyorum ama söylemiyor. Sonunda kalkıp işemek ve temizlenmek için banyoya gidiyorum.

Yatağa döndüğümde iç çamaşırını tekrar giymişti.

Sanki karanlıkta beni izliyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden ona gülümsüyorum ve yanına sokulmak için kayıyorum.

Bir kolunu bana doluyor.

Bir şey söylemesini isterdim ama konuşmaya zorlamayacağım.

Bugün yeterince şeyle uğraşmak zorunda kaldı. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Bu iyiydi.

Konuşma yarın sabaha kadar bekleyebilir.

Şu anda rahatım. Tatmin oldum. Ve hala Owen'ın yanında olmak istiyorum.

İlk kez seks yapmış olabiliriz ama bugün onun için iyi bir gün değildi. Sevddiği büyükbabası ölmüştür.

Beş

ERTESİ SABAH erkenden uyanıyorum ama rahatsız edici bir şekilde değil.

Yeterince uyumuşum gibi geliyor, ama gözlerimi açtığımda sabahın geç olduğunu gösteren o parlak, ağır his yok.

Gecenin bir noktasında yatağın kendi tarafıma döndüm. Vücudumu yorganın altına doğru kaydırırken bacaklarımın arasında bir sızı hissediyorum ve bir diğeri kalçalarımın altına doğru iniyor.

Dün gece Owen'la seks yapmıştım.

Yatağın onun tarafına doğru dönüyorum ve onun hâlâ uyuduğunu, sırt üstü yattığını ve iki kolunu da yorganın üzerine koyduğunu görüyorum.

Saçları darmadağın, çılgınca kıvrılmış ve her yöne doğru uzanıyor. Dayanamayıp uzanıyorum ve parmak uçlarımla çenesindeki sert kılları hafifçe ovuyorum.

Yumuşak bir ses çıkarıyor ve ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. "Chelsea." diye mırıldandığında gözleri hâlâ kapalıydı.

Bana doğru uzandığında aptal gibi gülümsüyorum. Daha da yaklaşıyorum. Sonunda onun yanına sokuldum.

Hâlâ uyuyor.

Midem çılgınca taklalar atıyor ama ona bu şekilde sokulmak sıcak ve rahat hissettiriyor.

Uyandığında nasıl davranacağını merak ediyorum.

Bugün büyükbabasının cenazesi olduğunu kendime hatırlatarak bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Nasıl davranacağı önemli değil. Bugün normal bir gün değil.

Eve dönene kadar beklemem ve sonra ne olacağını görmem gerekecek. Owen'ın dün gece hakkında ne hissettiğini gerçekten bilmemin tek yolu bu.

Ben aptal değilim. Aptal değilim. Bununla kız kardeşlerim kadar akıllı ve mantıklı bir şekilde başa çıkabilirim.

Ve bu konuda duygusal bir karmaşaya girmeyeceğim. İyi bir seksti.

Bu kadar yeter. Şimdilik.

Owen'ın önce cenazeyi atlatması gerekiyor.

Aslında, bu konuyu açmayacağım bile, böylece bugün üzerinde baskı oluşmayacak.

Bunu zihnimde çözdükten sonra ona doğru gevşiyorum, vücudunu yanımda hissetmenin, ondan yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Onun dokusu -sıcak, sert ve pürüzlü, arada sırada beni şaşırtan küçük yumuşak yerler, yan tarafındaki en ufak yumuşak et parçası gibi.

Elim kendiliğinden hareket etti ve yanımda kaymaya başladığında onu tişörtünün üzerinden sıkıyor.

Onu sıkmayı

bırakıyorum.

Uyanıyor.

Uyanır uyanmaz beni bırakıyor ve kolunu vücuduna yaklaştırıyor. Ona biraz yer açmak için yana kaymaktan başka çarem yok.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, gözlerini gerçekten açmadan önce birkaç kez kırıştırıyor.

"Merhaba."

"Saat kaç?"

Yatağın başucundaki saate bakıyorum. "Sekizi çeyrek geçiyor." "Vay canına. Geç uyumuşum."

"O kadar da geç değil. Daha çok vaktimiz var."

Ne yapacağını görmek için birkaç dakika bekliyorum ama çok geçmeden bu sabah yatakta sıcaklık bir sohbet yapmayacağımız anlaşılıyor. Sırt üstü yatıyor ve gözlerini tavana diyor. Tek kelime etmiyor.

Bu sabah ona baskı yapmayacağımı kendime hatırlatarak -büyükbabasını gömmek zorunda olduğu gün değil- yatağın kenarına yuvarlanıyorum ve kalkıyorum. "Kahve ister misin?"

"Ben getirebilirim."

"Gerek yok. Zaten tuvalete gitmem gerekiyor."

Tek fincanlık mini kahve makinesinin bulunduğu küçük bara doğru yürüyorum. Fincanlardan birinin üzerindeki plastiği çıkarıyorum, banyoya gidip suyla dolduruyorum, sonra geri dönüp makineye bir kahve kapsülü koyuyorum. Suyu hazneye boşalttıktan ve fincanı yerleştirdikten sonra makineyi çalıştırıyorum ve ardından banyoya gidip kapıyı kapatıyorum.

İşiyorum, ellerimi ve yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve saçlarımı tarıyorum. Odaya geri döndüğümde kahve fincanın içine akıyordu.

Dolu bardağı yatakta uzanmış beni izleyen Owen'a götürüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, ben yaklaşırken doğruluyor.

Bardağı ona uzatırken gülümsüyorum ve kendime bu kadar gergin olmamam gerektiğini söylüyorum. Dün gece seks yaptık diye, bu sabah çok sevimli bir şekilde buruşuk görünüyor diye, ona her baktığımda kalbim uygunsuz hareketler yapıyor diye... bu hiçbir şeyin gerçekten değiştiği anlamına gelmez.

Kendime bir fincan kahve yapıyorum ve makine tıslama sesi çıkarırken barın yanında duruyorum. "Bu küçüklerin suyu ısıtması hep uzun sürüyor."

"Evet."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Owen bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmış. Kahvesini yudumluyor ve beni izliyor.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Kahvem hazır olduğunda onu alıp yatağa doğru yürüyorum. Yatağın kendi tarafıma dönmem gerekiyor ama onun yerine Owen'a doğru çekiliyorum.

Gerçekten öyle hissediyorum. Sanki ona doğru çekiliyorum. Sanki içimdeki bir şey onun içindeki bir şeye doğru çekiliyor. Metale doğru bir mıknatıs gibi.

Ona ulaştığımda elim uzanıyor ve gür saçlarını düzeltiyor. "Dün gece saçına çılgınca bir şey oldu."

Gözleri yüzümde. "Uyumaya gittiğimde nemliydi."

Büyük bir kıvrımı yerine itmeye çalışıyorum ama gitmeyi reddediyor. Aptal aptal gülümsemekten korkuyorum ve gözlerinin içine bakmamak için bakışlarımı saçlarında tutmaya zorluyorum.

Orada öylece durup onu sevemem. Geri çekilip kendimi toparlamam gerekiyor.

Tam kendimi toparlamıştım ki uzanıp güçlü parmaklarını bileklerimden birine doluyor. "Bir dakika otur, Chelsea."

Dediğini yapıyorum, karnımdaki taklalar daha da karmakarışık hale geliyor. "Ne oldu?"

"Konuşmamız gerek."

Kahvemden bir yudum alıyorum, çoğunlukla yapacak bir şey olsun diye. "Tamam."

Yüzü bana dönük olacak şekilde yatağın kenarında hafifçe dönüyor. "Dün gece için teşekkür ederim."

Gözlerimi kırıştıyorum ve fincanımı iki elimle tutuyorum. "Oh... Rica ederim."

Kahvesini komodinin üzerine bırakıyor ve bir elini çıplak dizime koymak için uzanıyor. Sonra hemen elini çekip onun yerine kucağına koydu. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Dün gece. Bu yüzden sana teşekkür etmek istiyorum."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Etmek istedim. Ben... istedim."

Başını sallıyor. Yüzü inanılmaz derecede ağırbaşlı, dağınık saçları ve koyu kirli sakallarıyla tuhaf bir tezat oluşturuyor. "Benim için çok önemliydi. Dün gece öyleydi. Sen... sen çok iyi kalplisin."

Burada yanlış giden bir şeyler var. Bu kulağa doğru gelmiyor.

Benim iyi kalpli olmamın bununla ne ilgisi var?

Ne söyleyeceğimi bilebilmek için sağlıklı düşünmeye çalışıyorum ama zihnim duygular ve korkularla dolup taşıyor. "Ben... Ben dün gece istedim. I... I... Hoşuma gitti."

Bu utanç verici derecede tutarsızdı.

"Benim de." Kasıtlı olduğunu hissettiren uzun bir nefes aldı. "Buna ihtiyacım vardı. Ve bunu takdir ediyorum. Ve biliyorum bu... Biliyorum sen... Özel bir şey olmadığını biliyorum."

Sırtım bir sarsıntıyla sertleşti. Neredeyse kahvemi dökecektim. "Özel değil miydi?"

"Kahretsin." Owen bir an için iki eliyle yüzünü ovuşturur. "Özür dilerim Chelsea. Bu konuda berbatım. Bu özeldi. Benim için. Sadece şunu söylemeye çalışıyorum... acıma seksini yaşadığımda anlarım."

"Acıma seksi!" Sesim keskin değil ama tiz. Sanki biri kalbime bıçak saplamış gibi hissediyorum.

"Lanet olsun. Öyle demek istememiştim. Özür dilerim. Sadece bana iyi davrandığını, beni iyi hissettirmeye çalıştığını bildiğimi söylemeye çalışıyordum. Beni daha iyi hissettirdi. Dün geceye ihtiyacım vardı. Ve ben... kahretsin." Yine bir eliyle çenesini ovuşturuyor.

Titremeye başladım ama titrememeye çalışıyorum. Şu anda tek kelime edebilmemin imkânı yok.

Bir nefes daha alır, bu seferki düzensizdir. "Tamam, söylemeye çalıştığım şey şu Chelsea. Dün gece için çok teşekkür ederim. Bana karşı ne kadar tatlı olduğunu her zaman hatırlayacağım. Ama dün gecenin ne olduğunu anlıyorum. Daha fazlası olmadığını biliyorum. Yanlış anlamayacağım. Aramızda bir şeylerin değişmesini beklemiyorum. Sadece bunu bilmeni istedim."

Dün gecenin acıma seksi olduğunu düşünüyor.

Daha fazla bir şey ifade etmediğini düşünüyor.

İlişkimiz hakkında hiçbir şeyi değiştirmediklerini düşünüyor.

Canım o kadar yanıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Ama Owen cevap vermemi bekliyor. Aklımı okumaya çalışır gibi yüzümü tarıyor.

Ve ben okumasına izin veremem.

Belki başka bir sabah olsa, ne kadar **yanıldığını** anlatmaya çalışırdım. Ama bugün büyükbabasının cenazesi var ve ihtiyacı olan son şey, onu kafa karıştırıcı ilişkimiz hakkında acı verici, iç burkucu bir konuşmaya sürüklemem.

Ve gerçek şu ki... eğer aramızda hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyorsa, belki de değişmemiştir.

Belki de dün gece benim düşündüğüm anlama gelmiyordu.

Belki de derin, gerçek ve samimi bir şeyler paylaştığımıza inanarak aptalca ve çocukça davrandım.

Belki de hepsi aklımdaydı.

Sahip olduğum tüm kontrolü kaybediyorum ama ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Dün gece benim için de çok şey ifade ediyordu. Başka bir şey için endişelenmene gerek yok."

Söylediğim doğru şey bu olmalı çünkü omzundaki ve çenesindeki gerginlik gevşiyor. Bana gülümsüyor. "Tamam. Teşekkür ederim."

Gülümsemem derimi yırtacakmış gibi geliyor. "Her şey yolunda Owen. Lütfen bana tekrar teşekkür etme."

• • • •

O gece eve geç geldik. Yorgunum ve içimde bir yara hissediyorum. Kalbim. Ruhum. Vücudumdan başka bir şey de yaralanmış.

Ama günü atlattım. Owen cenazeyi atlattı. Ve şimdi eve döndük ve işler biraz daha kolaylaşmaya başlayabilir.

Yolculuk boyunca sessizdi ve onun için tekrar endişelenmeye başladım. Dün geceki kadar gergin görünmüyor ama içine kapandı ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bavullarımızı giriş katında bırakarak eve giriyoruz. Owen buzdolabına gidip bir kutu soda çıkarıyor, açıyor ve tezgâha yaslanıp bir yudum alıyor.

"İyi misin?" Yanında tezgâha yaslanarak soruyorum.

Başını sallıyor. Bana bakıyor ama gülümsemiyor. Üzerinde hâlâ cenazede giydiği takım elbisenin gömleği ve pantolonu var ama uçuştan önce ceketini ve kravatını çıkarmış.

Koluna hafifçe dokunuyorum. "Bunun hakkında konuşmak falan ister misin?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. Yumuşak. Dokunaklı. "Ben iyiyim Chelsea." Adımı söyleyiş şekli göğsümü ağrıtıyor. "Emin misin?"

"Evet. Bu gece gerçekten iyiyim." Bir elini kaldırıyor ve parmak uçlarıyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Ama teşekkür ederim. Sanırım ben yatmaya gidiyorum."

Bu bir kovulma gibi geliyor. Doğrulurken nefes veriyorum ve büyük çantamı ve silindirik çantamı bıraktığım yere geri dönüyorum. "Tamam. Ben de yorgunum."

Kendi valizini almak için yanıma geldiğinde, "İyi geceler Chelsea. Sabah görüşürüz." dedi. Sonra eğilip şakağımdan öpüyor, dudakları sadece birkaç saniye kalıyor.

Bu harika.

Benimle bir daha seks yapmak istememekle kalmadı, bir de başımdan öptü.

Sanki ben bir çocuğum ve beni yatağa gönderiyor.

Ondan istediğim tam olarak bu değil.

Ertesi sabah hem OWEN hem de ben işe döndük.

Bugün Perşembe ve ilk iş gününden bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor ama sadece iki gün kaçırmışız. Gün, Pazartesi'den daha iyi geçiyor. Bu

daha yerleşmiş hissediyorum ve yapacağım şeylerin neler olduğunu gerçekten kafamda canlandırabiliyorum.

Owen'ın bana ne söylediğini hatırlıyorum. Buradaki sorumluluğumun bir kısmı Mary ve Heather arasındaki iletişimi yumuşatmak. Mary'nin düzenli ve verimli olmasına rağmen Masterson's için Owen'ınkiyle uyuşmayan bir vizyona sahip olduğunu görmem uzun sürmedi. Otuz yıl geriden gelen bir vizyon.

Mary'nin yerine uzun zaman önce başka biri gelmeliydi ama Owen öyle biri değil.

Günümüz iş dünyasında kâr elde etmek için en iyi özellikler nezaket ve sadakat olmasa da Owen'ın öyle biri olmamasını seviyorum.

Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Mary'nin benden hoşlandığından ve beni dinlediğinden emin olacağım ve belki o zaman biraz nüfuz kazanabilirim.

Bu beni iyi hissettiriyor.

Burada gerçekten değerli bir şey yapabilirim. Sanırım bunu yapabilirim.

Öğle yemeğine kadar çalışıyorum ve sonra eve dönerken markete uğruyorum. Büyük miktarlarda yiyecek taşımayı sevmiyorum, bu yüzden her zaman birkaç günde bir markete gidiyorum. Öğleden sonra kuaföre gidip saçlarımı ve tırnaklarımı yaptırıyorum ve Eva ve diğer arkadaşlarımla takılıyorum. Hepsi benim fırtınalı aşkım ve yeni kocam hakkında heyecanlılar (gerçeği sadece Eva biliyor), bu yüzden çoğu zaman Owen hakkında konuşmak zorunda kalıyorum.

Bunu umursayacağımı sanmazdım. Ne de olsa bunun için imza attım.

Ama konu Owen olunca rol yapmak garip geliyor. Ona bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi geliyor.

Eve beş gibi geldim ve Owen yarım saat sonra eve geldi. Mutfakta akşam yemeği için yapacağım salata için sebze doğruyorum.

"Merhaba," dedi. Bugün eski takım elbiselerinden birini giymiş ama yine de iyi görünüyor. Yakışıklı, erkeksi ve sevimli bir şekilde eski moda.

"Selam. İş nasıldı?"

"İyiydi."

Doğradığım bibere odaklanmıştım ama onun sesinden bir şey duyunca döndüm. Ona baktım. "Bir şey olmuş gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Neler oluyor?"

Bana bir gülümseme seğirmesi veriyor. "Deanna Barton'ı duydun mu?"

"Evet. Tabii ki duydum! Birkaç çantası ve bir çift ayakkabısı var bende."

"Ah. Gelecek hafta benimle buluşmaya geliyor."

Bıçağımı bıraktım ve ellerimi birbirine kenetledim. "Şaka yapıyorsun! Bu inanılmaz. İnanılmaz biri. Seninle çalışmakla ilgileniyor mu?"

"Bilmiyorum. Ama görüşmek istiyor."

"Bu harika. Ziyaret için çalışmaya başlamalıyız. Ne zaman geliyor?"

"Perşembe öğleden sonra. Perşembe günü akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da Cuma günü toplantı yapacağız."

"Perşembe günü yemeğe gelebilir miyim?"

"Evet. Buna güveniyorum. Yeni bir takım elbisenin, benim eski kafalı biri olmadığımı düşünmesi için yeterli olacağından emin değilim." Sözlerine rağmen, ifadesi alaycı, neredeyse eğleniyor.

"Bu sadece yeni bir takım elbise değil. Yeni bir eş ve senin tavrın üzerinde çalışacağız."

"Tavrımın nesi varmış?" Ağzı ve gözleri yumuşak. "Tavrında hiçbir sorun yok. Tavrını sevdim. Ama biz Masterson'ın seksenlerde sıkışıp kalmadığına onu ikna etmemiz gerekiyor, bu yüzden pratik yapacağız."

"Tam olarak nasıl pratik yapacağız?"

"Yarın akşam yemeğe çıkalım. Giyinip kuşanırız ve onunla buluştuğumuzda konuşabileceğimiz bazı şeylerin pratiğini yaparız."

Owen yüzünü buruşturdu. "Dışarı çıkmak zorunda mıyız? İşten sonra canım hiç dışarı çıkmak istemiyor."

"Bunu biliyorum. Ama önümüzdeki Perşembe akşam yemeği işten sonra olacak, bu yüzden sen isteyken bile çekici olma pratiği yapmalıyız."

yorgun."

Yüzünü bir kez daha buruşturuyor.

"Şikayet etme," diyorum ona, bıçağımı tekrar elime alarak.

"Benimle bu yüzden evlendin."

Bana cevap vermiyor, ben de ona bakıyorum. "Öyle değil mi?" diye soruyorum.

İç geçiriyor. "Evet. Sanırım öyle."

• • • •

Ertesi gün öğleden sonra stajımı yapıyorum ve saat tam beşte Owen'ı eve götürmek için ofisine gidiyorum.

Asla saat beşte çıkmaz ama bugün çıkacak çünkü akşam yemeğe çıkmadan önce spor yapmak, duş almak ve giyinmek için zamana ihtiyacı var.

Huysuz bir ruh hali içinde ama bu beni rahatsız etmiyor çünkü gerçekten üzgün olduğunda böyle davranmadığını biliyorum. Bu yüzden gecikmelerine ve şikayetlerine kayıtsızca yanıt veriyorum ve onu duşa sokana kadar acele ettiriyorum.

Bu sabah biraz alışveriş yaptım ve o içerideyken ona bir kıyafet seçtim.

Bundan hoşlanmayacak, bu yüzden ayrılmıyorum ve hazırlanmak için kendi odama gidiyorum. Kıyafeti giydiğinde burada olmam gerekecek, yoksa giyemeyecek.

Ama ben hazırım.

İnatçı olacağım.

Beni bu yüzden eş olarak istedi ve ben de ona karşı görevimi yapmaya kararlıyım.

Beni başka bir şey için istemiyor olabilir ama

Bu.

Yatağın üzerine, serdiğim kıyafetlerin yanına oturdum ve bekledim.

duşun kapandığını duyana kadar.

Birkaç dakika sonra Owen üzerinde beyaz bir boxer külottan başka bir şey olmadan dışarı çıktı.

Beni görünce sarsıldı. "Kahretsin. Burada ne işin var?"

"Hazırlanmana yardım etmek için geldim."

"Yardıma ihtiyacım yok." Kendine bakıyor, soyunmuş halinin bilincinde olduğu belli.

Kendinden utanması için hiçbir neden yok. Vücudu harika ve ben onun görünüşüne bayılıyorum. Florida'daki otel odasında göğsünü görmemiştım ama tahmin ettiğim gibi çok güzel bir belirginliği ve çok fazla tüyü var.

Erkek gibi.

Tam bir erkek.

Cilalanmış, manikürlenmiş ya da yapay olarak parlatılmış hiçbir şey yok.

Bu yüzden vücudunu neden daha seksi bulmam gerektiğini bilmiyorum ama buluyorum.

Bakışlarımı onun alt kısımlarından çekerek, yumuşak bir gülümsemeye, "Yardıma ihtiyacın var. Bu benim işim, unuttun mu?"

"Elbette kendi başıma giyinebilirim."

"Sana yeni bir kıyafet aldım."

Kaşlarını çattı. "O takımlardan birini giyecektim."

"Bu gece takım elbise giymene gerek yok. Sana başka bir şey aldım."

Bakışları yüzümden yanımdaki yatakta duran kıyafetlere kayıyor. Sonra omuz silkiyor. "Tamam. İyi görünüyorlar."

Yatakta iyi göründüklerini düşünecektir.

Giydikten sonra iyi olduklarını düşünmeyecek.

Yine kaşlarını çatıyor. "Ben giyinirken orada öylece oturacak mısın?"

"Evet. Oturacağım."

Başını sallıyor ve gömleğe uzanırken kıkırdıyor. Muhteşem koyu gri renkte uzun kollu bir takım. Genelde giydiği pamuk kadar kalın ve tanıdık olmayan bir karışımdan yapılmış.

Başına geçirirken derin derin kaşlarını çatıyor. "Çok küçük."

"Çok küçük değil."

Gömlek üzerine tam oturuyor ama çok da sıkı değil. Omuzlarının genişliğini ve göğüs kaslarının şeklini vurgulayarak harika görünüyor.

"Daracık," diye homurdanıyor, malzemeyi esnetmeye çalışıyor.

"Dar değil. Saçmalama. Sadece normalde giydiğin gömleklerden biraz daha iyi oturuyor."

"Ciddi olamazsın." Aynaya doğru yürüdü ve yansımasına baktı.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Aptal gibi görünmüyorsun. Pantolonu giy de gör."

"Yeni bir pantolona ihtiyacım yok. Bir sürü var zaten." "Senin böyle bir pantolonun yok."

Pantolonu çekerken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Onu izlememeye çalışıyorum ama elimde değil. Onu giyinirken izlemenin çok samimi bir yanı var.

Pantolon siyah ve modern bir kesime sahip.

"Lanet olsun." Fermuarını çekiyor ve bel bandını düğmeliyor. "Bunlar da çok dar."

"Çok dar değiller. Tam oturdu. Harika görünüyorsun."

Farklı biri gibi görünüyor. Muhteşem, şık bir yabancı gibi.

Bu sinir bozucu.

Suskun bir şekilde ona bakıyorum.

"Korkunç, değil mi?" diyor, belli ki yüzümde bir şey görüyor. Aynanın yanına geri dönüyor. "Lanet olsun. Trevor'a benziyorum."

Kıyafet Trevor'ın giyebileceği bir şey.

Eğlenerek bir of çektim. "Trevor'ın harika bir zevki var." Tartışmak üzere olduğunu görünce devam ediyorum: "Bak, istemiyorsan giymek zorunda değilsin. Bu senin seçimin. Ama yardımımı istediğini sanıyordum."

Yüz ifadesi değiştı. "İstiyorum."

"Tamam o zaman. Harika görünüyorsun. Normalde giydiklerinden farklı olduğu için tuhaf hissediyorsun ama tuhaf görünmüyorsun. Seni gören hiç kimse, harika kıyafetler seçen bir karısı olan harika görünümlü bir adam olduğun dışında bir şey düşünmeyecek." Gerilimi düşürmek için ses tonumu sonuna kadar yumuşatıyorum.

İlk kez gülümsüyor. "Pekâlâ. İyİ o zaman. Bir deneyeceğim." Kollarını dirseklerine kadar itiyor, bu da gömleğin tam olarak doğru görünmesini sağlıyor.

Ayrıca ön kollarını gösteriyor ve ben onları görmeyi gerçekten seviyorum.

"Bunu mu giyeceksin?" diye soruyor, ben ayağa kalkarken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

O gün işe giderken giydiğim elbiseyi giyiyorum. Kıyafetlerimi değiştirmeyi planlıyordum ama bu kıyafet sevimli ve modaya uygun ve onun kıyafetiyle gayet iyi uyum sağlayacak. Eğer daha fazla gecikirsem, Owen kıyafetleri konusunda fikrini değiştirebilir. "Evet, sanırım öyle, sen iyi görüldüğümü düşündüğün sürece."

"Her zaman mükemmel görünüyorsun."

Beni pohpohlamaya çalışmıyor. Ses tonu gerçekçi, neredeyse hazırlıksız. Bu da iltifatını daha da anlamlı kılıyor.

"Pekâlâ o zaman. Gidip ne kadar havalı olabileceğimizi görelim."

• • • •

OWEN ASLA gerçekten havalı olmayacak. Bu onun kişiliği değil. Çok ciddi, çok içten. Mizah duygusuna rağmen, müstakil ironi yapamıyor.

Yemek boyunca çeşitli senaryolar üzerinden geçtik, konuşmalar uydurduk ve stratejiler hakkında beyin fırtınası yaptık.

Ve sonunda yapabileceğimiz en iyi şeyin onu çoğunlukla kendi haline bırakmak olduğu sonucuna varmak zorundayım.

Büyüleyici ve karizmatik olmayı asla başaramayacak. Numara bile yapamaz. Büyüleyici kısmı ben yapabilirim, o da sessiz, akıllı ve düşünceli olabilir. Onu rahat tutabildiğim sürece, iyi olacaktır.

Restorandan çıkıp arabayı park ettiğimiz yere doğru yürürken ona bunu söylüyorum.

"Daha önce de kendim olmaya çalıştım. İşe yaramadı." Kaşlarını birleştirdi ve çenesini ovuşturdu.

"İşe yarayacak. Daha önceki sorun, onların aradığı türden modaya uygun, güncel bir kişilik yansıtmaman. Artık yansıtacaksın. Ve moda ya da trendlerle ilgili herhangi bir konuşmada ağır işi ben yapabilirim. Tüm bunları yapmak zorunda değilsin. Akıllı, düşünceli ve iyi bir iş adamısın. Bu yeterli olacaktır."

Kaldırımın ortasında durur. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yüzümü ona dönüp elimi omzuna doğru kaldırıyorum. "Öyle olduğunu *biliyorum*."

Sadece bekle ve gör."

"Cuma günkü toplantılar için orada olacak mısınız?"

"Olma mı istersen olabilirim. Gerçi işle ilgili konularda pek bilgim yok. Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Bu beni daha iyi hissettirecek." Sesi yumuşak ve hafif boğuk.

Kalbim birkaç aptal çarpıntı yapıyor. "Tamam o zaman. Orada olacağım." "Güzel. Teşekkür ederim."

Birbirimize gülümsüyoruz ve bir an için onun beni öpebileceğini düşünüyorum.

Ben

Beni öpmesini istiyorum.

Bunu o kadar çok istiyorum ki kendimi ona doğru sallanırken buluyorum.

Ama birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra çenesini ovuşturuyor. Bu bir Gün sonu kıllarından gelen hırıltılı ses. "Bu kıyafetlerden kurtulmaya hazırım."

Onu bu kıyafetlerden kurtarmayı düşünmemeye çalışıyorum çünkü bahsettiği şey belli ki bu değil. "O kadar rahatsız olamazlar."

"Ben normal kıyafetlerimi tercih ederim."

"Genelde normal kıyafetlerini giyebilirsin. Bunları sadece özel günler için sakla, gerçekten seksi görünmen gerektiğinde."

Kıkırdıyor. "Seksi benim için hiç kullanılan bir kelime değil."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Neden şaka yapayım ki?"

"Çünkü inanılmaz derecede seksisin." Onu ağzının kenarından öpmek için uzanıyorum, tıpkı o hafta mutfakta beni ilk kez öpmeden önce yaptığım gibi.

Ben uzaklaşırken gerildiğini hissediyorum.

Pazartesi gecesi olduğu gibi karşılık vereceğini umuyorsam, hayal kırıklığına uğramaya mahkumum.

Bu sefer beni geri öpmedi.

İKİ AKŞAM SONRA, Pazar akşam yemeği için babamın evindeki büyük yemek masasının etrafında toplanmıştık. Ben ve Owen, Sam ve Hunter, Melissa ve Trevor ve babam.

Yemek normal bir şekilde devam ediyordu.

Babam kızarmış tavuk, patates püresi, sos, yeşil fasulye ve bisküvi yaptı. Yemek lezzetli ve sohbet babama bağlı olarak arkadaşça ve gergin arasında değişiyor.

Akşam yemeğinin büyük bölümünde iyi bir ruh hali içinde görünüyör, ama sonra stajım hakkında sorular sormaya başlıyor ve işler garipleşiyor.

Her zamanki gibi. Yarı babacan yarı çirkin. Başka bir şey beklememeliydim ama sürekli işimle ilgili sorular sorup sonra da bunları yapamayacağımı ima etmesi beni rahatsız ediyor.

Bunu asla söylemiyor tabii ki. Pop'un tarzı bu değil. Ama yine de bunu açıkça belirtiyor.

"Daha bir hafta oldu," diyorum çoğunlukla doğal bir gülümsemeyle, konuyu patlamadan kapatmayı umarak. "Şimdiye kadar iyi gitti ve bundan keyif alıyorum."

İşte. Bu bir sonuç gibi görünüyor. Umarım şimdi birisi yeni bir konu başlatır.

Sam deniyor. Yüz ifadesini görüyorum ve aklımdan geçenleri biliyorum.

Gerçekten de başlamak için ağzını açtı.

Ama babam diyor ki, "Daha önce hiç evlenmemiş bir kız için çok büyük bir sorumluluk."

Sırtım geriliyor ama neden savunmaya geçtiğimi bilmiyorum. Çünkü o haklı.

Babam haklı.

Daha önce hiç sorumluluk almadım. Hiç işim olmadı.

Kimse bana önemli bir şey emanet etmedi.

Ya da önemsiz bir şey. Babam sadece doğruyu söylüyor. "O bir kız değil."

Yanımdaki sese göz kırpıyorum. Owen. Orada oturmuş yemeğine bakıyordu. Başından beri onu Pazar akşam yemeklerine hazırladım, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını, en iyi stratejinin gülümsemeye devam etmek ve daha hafif konulara geçmek olduğunu, babama meydan okumanın - hak etse bile - her şeyi daha da kötüleştirdiğini anlattım.

Yaptığımız dört Pazar yemeğinde de tavsiyelerimi yerine getirdi. Bunu şimdi yapmasını kesinlikle beklemiyorum.

Belli ki Pop da ürkmüş. Bıyıkları kıllanıyor. "Pardon evlat?"

Owen babamın gözleriyle buluştu. "O bir kız değil. Yetişkin bir kadın. Ona öyle davranılmalı."

Gözlerim yuvalarından üç kat daha büyük hissediyorum. Burada neler oluyor böyle?

Owen'ın sesi kızgın, gergin ya da sinirli gelmiyor. Sesi ciddi, açık sözlü ve gerçekçi.

Önce Sam'in sonra da Melissa'nın gözleriyle karşılaşıyorum. Onlar da en az benim kadar şaşırılmış ve sarsılmış durumdalar.

"Ne demek istiyorsun?" Pop tersledi.

"Demek istediğim Chelsea'nin şımarık bir çocuk gibi davranılmaması gereken yetkin bir yetişkin olduğu."

"Owen, lütfen," diye mırıldanıyorum usulca, elimi koluna koyarak. "Önemli bir şey değil. Yapabilirsin-"

"Ne yapabilirim? O senin hakkında bu şekilde konuşurken burada oturup hiçbir şey yapmayayım mı?" Owen'ın ela gözleri bana kayıyor ve kaşları hafifçe kalkıyor. "Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Dehşet ve memnuniyet arasında gidip geliyorum ve bu çok garip bir duygu. Aile hayatımız her zaman en ince ipliklerle bir arada tutuldu. Kız kardeşlerim ve ben her zaman yanlış yöne doğru en ufak bir çekişin onları tamamen koparacağını ve tamamen dağılmamıza neden olacağını biliyorduk.

Owen'ın bu ipleri çekmesinden çok korkuyorum. Kopmalarını istemiyorum.

Ama yaptığı ve söylediği şeylerden etkilenmeden de edemiyorum. Benim için ayağa kalkması.

Bunun bir anlamı var.

Çok şey ifade ediyor.

Owen tekrar Pop'a dönüyor. "Chelsea sadece yarım hafta sonra bile harika bir iş çıkarıyor. Hepinizin ona verdiğiniz değerden daha zeki ve daha güçlü."

Şimdi kız kardeşlerim hakkında da konuşuyor. Yüzlerine yansıdığını görüyorum.

"Owen." Parmaklarım hâlâ gömleğinin içinden pazusuna dolanmış durumda. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Chelsea'yi senden çok daha uzun zamandır tanıyor ve seviyoruz," diyor Pop ben daha cümlemi tamamlayamadan. "Ve sahip olduğu pozisyon sadece senin karın olduğu için yaratılmışken, onun için daha iyisini yapıyormuş gibi davranman komik."

Babamın tonu keskin ve ısırtıcı olmasına rağmen Owen hala kızgın görünmüyor. "Evet, o benim karım. Tartışmanız anlamsız. Yapamayacağını düşünsem ona böyle sorumluluklar vererek ailemin işini riske atacağımı mı sanıyorsun? Sırf karım olduğu için Masterson's'ı sabote edeceğimi mi sanıyorsun?"

Pop'un yüzü garip bir şekilde değişiyor. Tam olarak anlayamıyorum. Ama artık kızgın görünmüyor. "Anlıyorum," diye mırıldanıyor.

Owen bir eliyle çenesini ovuşturuyor, düşünürken, bir şeyi anlamaya çalışırken yaptığı gibi.

Melissa konuşmaya verilen aradan yararlanır. "Chelsea'nin ne kadar harika olduğunu hepimiz biliyoruz ve Masterson's için çalışma şansı bulunduğu için çok mutluyum."

"Deanna Barton da bu hafta içinde toplantılara gelecek mi?" Trevor, karısının bizi bu andan uzaklaştırma çabasını takip ederek soruyor.

Owen, Trevor'ın konuyu değiştirmesine cevap veriyor ve masadaki gerginlik sona eriyor.

• • • •

TATLI BİTTİĞİNDE RAHATLIYORUM ve nihayet kalkabiliyoruz.

Owen elinde birkaç kullanılmış bardakla içeri girdiğinde ben mutfakta bulaşıkları yıkayıp bulaşık m a k i n e s i n e yerleştiriyordum. Bardakları

lavabonun yanındaki tezgâha koydu ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi.

"Bana kızgın mısın?" diye sorar, çok yumuşak bir sesle. "Tabii ki kızgın değilim!"

"Üzgün görünüyorsun." Bir eliyle başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözleriyle buluşuyorum.

"Üzgün değilim. Yani, gerçekten değil. Sana da değil. Sadece..." Elimle çaresiz bir hareket yapıyorum. "Ailem. Bilirsin işte."

"Biliyorum. Ailelerin karmaşık olduğunu biliyorum. Ama hepsi sana aptal, şımarık bir çocukmuşsun gibi davranırken hiçbir şey söylemeyeceğim."

Başımı sallıyorum. "Kız kardeşlerim-"

"Evet, öyle. Babam kadar değil ama yapıyorlar." Şimdi kaşlarını çatıyor. "Herkesin nesi var böyle?"

Ağlayacak gibi olsam da kıkırdıyorum. Çok fazla çelişkili duygu aynı anda içimde yükseliyor. "Owen, beni sadece birkaç aydır tanıyorsun. Hayatımın büyük bölümünde bana nasıl davrandılarsa öyle olduğumu anlamıyorsun. Ben buydum. Beni sadece denediğim zaman tanıdın... daha iyisini yapmaya çalıştığım zaman."

Bir şey söylemiyor ama ifadesi eskisinden daha yumuşak. "Kız kardeşlerim bana iyilikten başka bir şey yapmadılar. Onların sevgisi Ailem öldüğünden beri hayatımdaki en önemli şey oldu. Kimsenin beni yeterince sevmediğini ima etmesine izin vermeyeceğim."

"Öyle demek istemedim," diye mırıldanıyor, sesi biraz kısık. "Söz veriyorum öyle demek istemedim."

"Tamam." "Ve babam..." diye devam ederken aptalca bir şekilde gözümden bir damla yaş süzülüyor.

"Babamın sana davranış şeklinden hoşnut değilim."

Başımı salladım ve sertçe yutkundum. "Ben de bundan hoşnut değilim. Beni savunduğun için teşekkür ederim. Sadece hepimizin büyük ve çirkin bir kavgaya tutuşmasını istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum."

"Her şeyin hiçbir zaman gerçekten iyi olmayacağını biliyorum. Sadece olabildiğince iyi kalmalarını istiyorum. Beni asla büyükbabanın seni sevdiği gibi sevmeyeceğini biliyorum."

Sonunda kendimi kaybettim. Daha fazla gözyaşı döküyorum ve titremeye başlıyorum. Owen beni kollarına çekiyor, böylece omzuna yaslanıp ağlayabiliyorum.

Neyse ki bu duygu fırtınası sadece bir dakika sürdü. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için başımı mutfağın kapısına doğru çevirdiğimde kendimi daha iyi hissediyorum.

Hâlâ yalnızız.

Owen henüz gitmeme izin vermedi.

Hiçbir şey onun kollarının beni sımsıkı sarması, vücudunun benimkine değmesi kadar iyi, güvenli ve rahatlatıcı hissettirmemişti.

Yüzüm hâlâ kapıya dönük olduğu için Hunter'ın elinde bir avuç tatlı tabağıyla mutfığa girdiğini fark ediyorum.

Bizi fark edince sarsılarak durdu. Sonra kasıtlı olarak geriye doğru bir adım attı.

Kıkırdıyorum ve Owen'ın kucağından çekiliyorum. "Sorun yok Hunter. İçeri gelebilirsin."

"Özür dilerim," diyor tekrar ilerlerken huysuzca. "Bölmek istememiştim."

"Biz de bulaşıklarla uğraşıyorduk," diyorum.

Hunter'ın mavi gözleri eğlenerek parlıyor ve kara sakalının altındaki ağzı seğiriyor. "Bugünlerde buna böyle mi diyoruz?"

Bulaşıkları bitirdikten ve kız kardeşlerimle kayınbiraderlerime veda ettikten sonra Owen ve ben kapıya yöneliyoruz.

Babamı ön odada bir bardak viskiyle tek başına otururken görüyorum ve onda beni üzen bir şey var.

Durakladım. Sonra Owen'a mırıldanıyorum: "Arabayı yukarı çekebilir misin? Babama veda etmek istiyorum."

Başını ağırbaşlı bir şekilde sallıyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Tamam."

O dışarı çıkarken ben de gidip babamın yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Selam baba. Owen ve ben gitmeye hazırlanıyoruz."

Sanki onu derin düşüncelerden çekip çıkarmışım gibi gözlerini kırptırıyor. "Elbette." "İyi misin?"

"Elbette. Neden olmayayım ki?"

Pop'un üzgün, hatalı ya da zayıf olduğunu kabul etmesini beklemenin bir anlamı yok. Bunu asla yapmayacaktır. Bu yüzden konuyu uzatmıyorum. "Yemek için teşekkürler."

"Masterson'la gelebilmenize sevindim." Duraksıyor ve bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. "Buna alıştın mı?"

"Oraya
mı?"

"Onunla."

Göğsümde garip bir acı hissediyorum çünkü gerçek şu ki ben sadece Owen'ın geçici ödül karısıyım. Ama bunu babama itiraf edemem. "Evet. Öyleyim. O iyi bir adam."

Bıyıkları garip bir şekilde titriyor. "Dikkatli ol kızım." Boğazını temizliyor. "Chelsea."

Kendini düzeltme şekli beni o kadar şaşırtıyor ki ne dediğini anlamam bir dakika sürüyor. "Neye dikkat edeyim?"

"Onun hakkında."

"Ne olmuş ona? O iyi bir adam."

"İyi birine benziyor. Çalışkan. Benim hoşuma gitmeyecek kadar arsız. Ama yine de dikkatli ol. Eğer dikkat edersen, insanlar sana her zaman gerçekte kim olduklarını söylerler."

Babamın ciddi olduğunu hissediyorum, bu yüzden onu ciddiye alıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum, baba."

"Akşam yemeğinde. Ne dedi? Karısı için bile arkadaşlığını riske atmamış. Söylediğini duydun, değil mi?"

Bir dakikalığına donup kaldım. Söylediğini duydum. Şu ana kadar bunun ne anlama geldiğini düşünmemiştim. "O demek istemedi-"

"Olmayabilir. Ama eğer dinlerseniz insanlar genellikle size kim olduklarını söylerler. İyi bir insandır ama onun için en önemli şey arkadaşlığıdır. Öyle değil mi?"

Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiyim.

Pop'un şu anda sadece kötü davrandığına inanabilseydim, omuz silkip yoluma devam ederdim. Ama Pop farklı hissediyor, daha savunmasız, biraz üzgün. Kötü davranmıyor. Yardım etmeye çalışıyor.

Ve haklı.

Owen söyledi. Ve bunu kastetti. Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Masterson's onun için her zaman en önemli şey olacak. Aile mirası. Kimliği. Özel görevi.

Yürümek etrafında ve mağaza üzerinde Cumartesi sabahlar ile Büyükbabası onun nasıl bir adam olduğunu her şeyden çok tanımladı.

Beni nasıl görürse görsün, bana nasıl davranmaya karar verirse versin, onun kalbinde asla Masterson'inkine eşit olamayacağım.

Sorun değil. Bunu başından beri biliyordum. İşler böyle yürüyor.

Ama aptallık edip başka bir şey hayal ederek kendimi kandıramam.

Babam bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve kendimi toparlıyorum. "Elbette iyiyim. Artık küçük bir kız değilim."

İç çekiyor. "Olmadığınızı biliyorum. Hiçbiriniz değilsiniz. Sanırım bazı şeylerin değiştiğini kabul etme zamanım geldi. Hayatıma devam etme zamanı."

Pop'un bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama belli bir şeyi kastediyor gibi görünüyor. "Neye devam edeceksin?" Cevap vermeyince ekliyorum: "Pazar yemeklerinden vazgeçmek değil mi?"

"Tabii ki hayır. Siz kızlar eve kaç tane arsız koca getirirseniz getirin, Greysonlar için Pazar yemekleri her zaman olacaktır."

• • • •

Sonraki birkaç gün boyunca Owen'la aramdaki duygusal mesafeyi korumaya çalıştım.

Gerçek bir mesafe değil. Hâlâ çoğu akşam birlikte yemek yiyoruz ve ben çalışırken onu ofiste görüyorum. Ancak evliliğimizin doğasını ve Owen'ın önceliklerinin her zaman ne olacağını kendime hatırlatmaya devam ediyorum, bu yüzden onunla ilgili daha derin umutlara kapılmama izin vermiyorum.

Bu umutların nereden geldiğinden bile emin değilim, ama Owen için eninde sonunda beni incitecek şeyler hissediyorum.

Ve bunların daha da kötüye gitmesine izin vermek için hiçbir neden yok.

Haftanın çoğunu Deanna Barton'ın ziyareti için hazırlanarak geçirdik. Ne olduğunu anlamadan Perşembe günü oldu ve şehrin en iyi restoranlarından birinde akşam yemeği yiyoruz.

Akşam gerçekten iyi geçti.

Owen yeni takım elbisesinin içinde harika görünüyor, hatta onu tekrar tıraş olmamaya ikna ettim, böylece seksi bir saat beş gölgesi oldu. Çoğunlukla kendisi olmak ama aynı zamanda rahat kalmak konusundaki tavsiyelerimi dinledi ve Barton ile asistanının ondan etkilendiğine ikna oldum.

Akşam yemeği sohbetinde ağır işi ben yaptım ve birlikte yemek yediğimiz iki kadından da hoşlanmamın yardımı oldu.

Heyecanlıyım.

İşler iyi gidiyor.

Owen'ın bunu başaracağını düşünüyorum.

Çok mutlu olacak.

İki bardak su ve bir buçuk bardak şarap içtim ve tatlıyı beklerken o kadar kötü işlemem gerekiyor ki artık tutamıyorum. Owen'ı masada yalnız bırakmaktan nefret ediyorum ama başka seçeneğim de yok.

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum gülümseyerek ve peçetemi kucağımdan alıp masaya koyuyorum. "Başka kimse var mı?"

"Ben," diyor Barton gülümseyerek. Kırklı yaşlarında, hem yaratıcılık hem de yetkinlik sergileyen çekici bir kadın. "Yolu göster."

Bu beni rahatlatıyor çünkü ben yokken Owen'ın tüm konuşmayı onunla yapmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyor.

Banyoya gidiyoruz ve ben ellerimi yıkarken Barton da ellerini yıkamak için yanıma geldiğinde aynadan bana gülümsüyor. "Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyor.

"Bir aydan biraz fazla oldu."

"Hâlâ yeni evlisiniz sanıyordum." "Neden öyle dedin?"

"Yeni evlileri gördüğümde tanırım. Sessiz biri ama sana hâlâ piyango kazanmış gibi bakıyor."

Ellerimi kurularken sıcaktan kızardım. "Öyle mi?" Bu gerçek bir soru, strateji değil. Şu anda strateji düşünemeyecek kadar telaşlıyım.

Barton gülüyor. "Tabii ki seviyor. Sana o kadar aşık ki. Gerçekten çok tatlı."

Şaşırmış gibi
yapamam. Şaşırmış
gibi yapamam.

Kesinlikle şaşırmış gibi davranamam.
Ne de olsa mutlu bir evliliğimiz olması gerekiyordu.
Utangaç bir şekilde memnun görünmeye çalışıyorum. "O gerçekten romantik biri. Onunla ilk tanıştığınızda bunu anlayamazsınız ama öyle."
"Buna inanıyorum. Yaptığı en romantik şey neydi?"
Samimi ve arkadaşça davranıyor. Belki biraz küstahça bir soru ama iğrenç bir şekilde değil.
Neyse ki önceden planlamıştım da iyi bir cevabım vardı.
Gülümsememi saklayarak telefonumu çıkarıyorum. "Sana göstereyim."
Owen'ın düğünümüzde Elvis şarkısını söylediği videoyu buluyorum.
"Vegas'ta evlendik. Sadece vahşi, spontane bir dürtü. Bu bir Elvis düğün şapeliydi."
"Şaka yapıyorsun!" Barton'ın gözleri kocaman ve ben ona videoyu gösterdikçe daha da büyüyor.
Şarkı bittiğinde ikimiz de kıkır kıkır gülüyoruz.
Birlikte tuvaletten çıkarken Barton "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeydi" diyor. "Bayıldım buna. O rezervin altında nasıl bir adam var."
İşte bu mükemmel.
Bu evlilikten daha fazlasını isteyemem. Owen da isteyemez.
Her şey tam olması gerektiği gibi gidiyor ve Owen'ın romantik tarafının aslında var olmaması önemli değil.
En başta benimle bu yüzden evlenmedi.

Ertesi gün, öğleden sonra saat 5:23'te, heyecanla dolup taşıyorum ve bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Owen ve Deanna az önce sözlü bir anlaşma yaptılar. Masterson's için küçük bir ayakkabı ve çanta serisi geliştirecek.

Büyük bir şey değil ama önemli bir şey. Bu bir başlangıç. Ve Masterson's için uzun zamandır olan en iyi şey.

Avukatlar hâlâ kontratın detayları üzerinde çalışmak zorunda ama genel hatlar üzerinde anlaşmaya varıldı.

Ve ben çok heyecanlıyım.

Owen da heyecanlandı. Soğukkanlılığının altında bunu görebiliyorum. Bugün tüm toplantılarda ve tartışmalarda onunla birlikte oturuyorum, çoğunlukla sadece dinliyorum ve Owen'ın söz bulamadığı anlarda ona eşlik ediyorum. Bu çok sık olmuyor. Owen modadan ve popüler trendlerden anlamıyor olabilir ama iş dünyasında çok iyi olduğu açık. Ne yaptığını biliyor, bu yüzden sadece iş görüşmeleri arasında sohbet ettiğimizde söze karışıyorum.

Son yarım saattir, anlaşma yapıldığından beri, o da benim gibi heyecanla dolup taşıyor. Bunu gözlerinde, ellerinin gerginliğinde görebiliyorum. Vedalaşırken Deanna'ya kibarca gülümsüyor ve sonra onunla birlikte ofisine geri dönüyoruz.

Ofis kapısını alışılmadık bir özenle kapatıyor, yavaşça mandalı tıkladıyor ve sonra dönüp bana bakıyor.

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve sonra ellerimi çırpıyorum. "Başardınız!"

"Başardık." Sonunda gerçekten gülümsemeye başladı.

"Başardık." Yüzümdeki gülümsemeyi durduramıyorum ve heyecanım kontrol edilemeyecek kadar fazla. Kendimi ona doğru atıp sarılıyorum.

O da bana sarılıyor ve benim hissettiğim aynı duygunun onun vücudunda da titrediğini hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor saçlarıma.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen benden daha fazlasını yaptın." "Bunu sensiz yapamazdım."

Ciddiydi. Ciddi olduğunu biliyorum. Ne kadar ciddi olduğunu hissedebiliyorum. Ve bu bilgi beni daha da sevinçten havalara uçuruyor.

Ona sıkıca sarıldım ve o da beni etrafında döndürdü. Ve bir şekilde

-Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama onun vücudu benimkine yapışmış halde duvara yaslanıyorum.

Bu pozisyonun beni tamamen farklı bir şekilde heyecanlandırıldığını itiraf etmekten gurur duymuyorum. Nefesim kesilirken bacaklarımın arasında bir sıkışma oluyor. "Harikaydın," diyorum ona, sert bedeninin benimkine sürtünmesine verdiğim tepkiyi gizlemeye çalışarak.

Elleri kalkmış, yüzümün yanlarını, çenemin alt kısmını tutuyor. "İnanılmazdan da öteydin."

"Pek bir şey yapmadım."

Bana bakarken gözleri ısındı. "Neden böyle şeyler söyleme zahmetine giriyorsun ki? Eminim bunun doğru olmadığını bildiğimi biliyorsundur."

Son iki günün heyecanı şu anda çok özel bir hal aldı, sanki hepsi kalbimin atışına, bacaklarımdaki titreyişime, kulaklarımdaki lezzetli bir uğultuya kanallara oldu. Nefes nefese, "Bilmiyorum, biliyorsun..." diyorum. Sözümü yarıda kesiyorum çünkü ne söylemeye çalıştığımı unutmuşum.

"Chelsea." Sesi, sadece derinden bir şeyler hissettiğinde kullandığı o yumuşak törpü gibi.

"Ne diyordum ben?"

"Bilmiyorum."

"Sen ne diyordun?" "Onu da bilmiyorum."

"O zaman ne biliyorsun?"

"Seni öpmek üzere olduğumu biliyorum." Ela gözleri, dokunuşu kadar tahrik edici bir yoğunlukla yüzümü okşuyor.

"Tamam."

Beni öpüyor ve bu geçen seferki kadar acil ama kederin acıtıcı dokunaklılığı olmadan. Öpücüğün kontrolü tamamen onda, dili ağzımı ele geçiriyor ve ağırlığı beni duvara doğru itiyor. Kollarım boynuna tutunmak için çaresizce havalanıyor ve onu olabildiğince hissetmeye çalışarak ona doğru eğiliyorum.

Ellerinden birinin yüzümden inmesi sadece bir dakika sürüyor. Eteğimi yukarı kaldırıyor ve elini kalçamın arkasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Aptalca bir inilti çıkarıyorum ve bacağımı onunkinin etrafına sarmak için kaldırıyorum. Bu elinin daha iyi erişmesini sağlıyor ama aynı zamanda dengemi de bozuyor. Şimdi ona tutunuyorum çünkü aksi takdirde yere düşeceğim.

Pantolonunun içinde sertleşiyor. Biliyorum çünkü kasıklarına sürtünüyorum. Ve dili hala ağzımda meşgul.

Sanki her yerde o var. Her yerde. Varoluşun tamamı bu anda.

Yarıda kesilmeseydik ne olurdu hiçbir fikrim yok. Sanırım muhtemelen tam orada sevişirdik.

ofisinde duvara yaslanmış. Ama tam o sırada kapıya hafifçe vuruldu. "Owen?"

Sesi tanıdım. Barbara, asistanı.

Ağzımın içine doğru ofluyor, vücudu bir an için olduğu yerde donup kalıyor.

"Owen?" Barbara kapıdan tekrar sesleniyor.

"Bir dakika." Sesi normal gelmiyor ama az önce ne yaptığımızı anlayamayacağı kesin.

"Kahretsin." Bacağımı yavaşça yere indiriyor ve benden uzaklaşıyor.

Eteğimi aşağı doğru itiyorum ve dik durmaya çalışıyorum. Zorlu bir antrenmanın sonundaki gibi nefes nefeseyim ve yanaklarımın çok kırmızı olduğunu biliyorum. Owen'ın da yüzü kızarmış ve saçları dağılmış.

Kendini toparlamaya çalışırken uzanıp saçlarını düzeltiyorum. Hâlâ tahrik oluyor. Tahrik olduğunu biliyorum. Gözlerini kapatıyor ve fiziksel tepkisini bastırmak için yapması gereken zihinsel şeyi yapıyor.

Gözlerini tekrar açtığında biraz daha iyi görünüyordu. O ofisin kapısını açarken ben de çantamı yan sandalyeye bıraktığım yere gidiyorum.

Barbara dostça bir gülümsemeyle, "Eve gitmeden önce imzalamanız gereken birkaç şey var," diyor. Owen'a bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Birkaç dakikan var mı?"

"Elbette," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Hiç sorun değil."

"Ben de zaten çıkmak üzereydim," diyorum çantamı toplarken. O an sona erdi ve Barbara gittiğinde geri geleceğini umarak oyalanmak çok utanç verici olacak. "Evde görüşürüz, Owen. Umarım harika bir hafta sonu geçirirsin, Barbara."

"Size de, Bayan Masterson."

Herkese ilk isimleriyle hitap etmesine rağmen bana hep Bayan Masterson der.

Çabucak oradan ayrıldım ve yol boyunca kendime Owen'ın heyecandan kendini kaybettiğini söyledim.

Normalde benimle seks yapmak istemez. Sadece güçlü bir duyguya kapıldığı zaman. Keder. Heyecan.

Bu akşam eve geldiğinde kendini toparlamış olacak.

Başladığımız şeyi bitirmek istemeyecek.

Eve dönerken, en sevdiğimiz restoranlardan birinden akşam yemeği alıyorum ve eve vardığımda bir şişe şampanya soğutuyorum.

Seks yapmasak bile bu akşamı kutlayacağız. Kutlamak için iyi bir nedenimiz var.

Saat altı on beşte mutfakta bir dakika duruyorum ve kendime gidip üzerime daha rahat bir şeyler giyebileceğimi söylüyorum. Owen'ı ne zaman bekleyeceğimden emin değilim. Belki geç saate kadar kalmayı planlıyordur.

Tam o sırada anahtarlarının kapıda olduğunu duyuyorum. Buruşuk takım elbisesinin içinde seksi ve ateşli görününe kadar mutfakta bekliyorum.

Kendime bu gece ondan bekleyebileceğim tek şeyin yarıda kesilen kucaklaşmamız olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Ona sıradan bir selam vermeye başlıyorum ama yüzünü gördüğümde kelime boğazımda düğümleniyor.

Gergin, kızarmış ve niyetli. Bana doğru bilerek yürüyor.

Ne olduğunu anlayamadan beni mutfak masasının kenarına doğru itti ve sertçe öpmeye başladı.

Çok sert. Acilden de öte. Derin, vahşi ve sahiplenici ve sadece on saniye sonra başımı döndürüyor.

Sanki hiç kesintiye uğramamışız gibi. Sanki Owen tam olarak kaldığımız yerden devam ediyor. Elleri üzerimde geziniyor ve dili ağzımın derinliklerinde. Ve ben onun ofisinde olduğum kadar kontrolden çıkmış durumdayım.

Beni istiyor. Bu çok açık.

Ve her aptal benim de onu istediğimi bilir.

Takım elbise ceketini çıkarmaya çalışıyorum ama o elbisemin fermuarını çekerek soyunmamı engelliyor. Elbisenin kollarımdan aşağı kaymasına izin verecek kadar uzun süre onu bırakıyorum ve sonra ayakkabılarıma düşmek için vücudumdan çıkıyorum. Kollarımı tekrar ona sararken orada bırakıyorum.

Beni öperken masanın kenarına yaslıyor ama bir dakika sonra geri çekiliyor ve mavi dantelli elbisemin içinde bana bakıyor

sütyen ve külot.

"Siktir, Chelsea." Gözleri hiç görmediğim kadar sıcak ve yüzü terden nemli.

Geçen sefer karanlıkta seviştiğimizi fark ediyorum, bu yüzden çıplak vücudumu hiç görmedi. Sütyenimi açmak için uzanıyor ve çekip çıkarıyor. "Siktir."

Bu bana bir iltifat gibi geldi. Zevk ve beklentiyle nabzım atıyor.

Ellerinin pozisyonunu değiştiriyor, böylece beni kaburgalarımın tutuyor, ama başparmakları meme uçlarıma kayıyor. Onları beni kamburlaştıracak ve nefesimi kesecek şekilde döndürüyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor kalın bir sesle.

"Evet!" Sesim çıkmıyor. Seks sırasında asla yüksek sesle konuşmam. Ama sesimin çaresizliği bana yabancı geliyor.

Ben kıvrana kadar göğüslerimi okşamaya devam ediyor ve sonra eğilip ağzıyla yapıyor. Kıyafetlerini tekrar pençeliyorum ve ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmayı başarıyorum ama koordinasyonum ve onun pozisyonu bana ancak bu kadar izin veriyor.

"Lütfen," diye soluyorum sonunda. "Lütfen, Owen. Daha fazla bekleyemem."

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve başını kaldırıyor. "Bunu istiyor musun?" "Tabii ki istiyorum. Burada ölüyorum. Lütfen."

Gözlerinde bir şeylerin parladığını görebiliyorum ama ne olduğunu anlayacak kadar aklım başımda değil. Sonunda parmaklarımı ereksiyonunun etrafına dolayana kadar ikimiz de kemerini ve pantolonunu düzeltmeye çalışıyoruz. Ben onu okşarken lezzetli bir şekilde inliyorum.

Sonra külotumu indiriyor ve kalçalarımı ayırıyor, ben de kalçalarımı masanın kenarından biraz kaldırıyorum ve o içeri girmeden önce daha iyi hizalanıyoruz.

İkimiz de içine girince inliyoruz. Birlikte sallanmaya başladığımızda yüzünü boynumun kıvrımına yaslıyor. Pozisyonumda çok fazla hareket edemiyorum, bu yüzden işin çoğunu o yapmak zorunda.

"Daha hızlı," diye nefes alıyorum o bir ritim oluştururken. "Daha hızlı, Owen."

Lütfen."

İticiği hızlanıyor ve bedenlerimiz birlikte sarsılıyor. Masanın kenarı kıcıma batıyor ama gerçekten umurumda değil. Bu

Zevkin bir sarmal haline gelmesi ve sonra serbest kalması sadece birkaç dakikamı alıyor.

Orgazm beni vurduğunda birkaç yumuşak, nefessiz ses çıkarıyorum ve tırnaklarımı Owen'ın boynunun arkasına geçiriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor, hâlâ bana karşı ritmik bir şekilde hareket ediyor. "Boşaldın mı?"

"Evet. Anlayamadın mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda gülümsüyor. "Ama biraz sessizsin."

Kaşlarımı çatıyorum ama bedenim nefis bir memnuniyetle yıkanıyor. "O kadar da sessiz değilim."

Kıkırdıyor ve beni şefkatle öpüyor. "Evet, öylesin."

Gürültülü ve vahşi olmamı ve coşkuyla çığlık atmamı tercih edip etmeyeceğini merak edecek vaktim yok. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor ve beklenmedik bir şekilde içimden çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Onu tekrar yerine çekmeye çalışarak soruyorum. "Henüz gelmedin."

"Bunu biliyorum. Hâlâ senin üzerinde çalışıyorum."

"Çalışıyorum-" Sözümü bitirmedim. Owen bedenimi hareket ettiriyor, beni döndürüyor ve sonra masanın üzerine eğiyor.

Kollarım çırpınıyor ve karşı kenara tutunuyor. "Owen!" "Ne oldu? Bu pozisyonu beğenmedin mi?" **S e s i** sanki Gülümsüyordu, ben de dönüp omzumun üzerinden ona baktım.

O da gülümsüyor. Tüm bedenimi sıkan, memnun ve sahiplenici bir şekilde.

"Sanırım mağara adamı şeyinden hoşlanıyorsan sorun yok."

Kıkırdıyor ve avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, sonra da heyecan verici bir haklılıkla popomu okşuyor. "Bundan hoşlanan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

"Göreceğiz... göreceğiz!" Son kelime tiz çıkıyor çünkü parmaklarını klitorisimi ovmak için aşağı kaydırdı.

Bacaklarımı ayırıp bana arkadan girmek için hizaya girdiğinde sıkı sıkı tutunuyorum. İtmeye başladığında, ritmi işkence edercesine yavaş.

"Tanrım, Owen," diye mırıldanıyorum, yanağım ve göğüslerim masanın sert yüzeyine bastırılmış.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Owen, oh Tanrım." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum çünkü alt dudağımı çok sert ısırıyorum.

Bir ya da iki dakika boyunca böyle devam ediyor, ta ki rahatlamaya o kadar çok ihtiyacım var ki çaresiz kalana kadar. Ona alçak sesle, mırıldanarak yalvarıyorum. "Oh Tanrım. Oh lütfen. İhtiyacım var. İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var, Chelsea?"

"Daha sert istiyorum!"

Hızını ve gücünü artırıyor ve doruk noktam nihayet ivme kazanırken rahatlayarak nefes alıyorum. Vücudu şimdi benimkine sertçe çarpıyor ve bu en seksi şey.

Yüz ifademi görebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Yine boşalacak mısın?"

"Evet. Oh evet. Oh Tanrım!" Kelimeler nefes nefese kalmaktan öteye gidemiyor ama boğazımdan fırlıyorlar. Gerilim sonunda kırılırken tüm vücudum çılgınca titriyor.

Spazmlar boyunca itmeye devam ediyor, sürelerini uzatıyor. Vücudum gevşemeye başladığında gevşek ve kavurucu sıcakta, masanın üzerine yayılmış durumdayım.

Owen tekrar çekip beni döndürene kadar nefesimi zor tutuyorum. Beni hareket ettirmesine izin veriyorum çünkü vücudum çok doygun ve uysal ve beni ona bakacak şekilde konumlandırıyor. Tekrar içime girerken kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum.

"Kahretsin, çok sıkısin." Kulağımın dibindeki boğuk sesini seviyorum.

Ona sıkıca sarılıyorum. Her şeyimle. "Az önce çok iyi iki orgazm yaşadım."

"Biliyorum. Onları gördüm. Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi."

Kıkırdıyorum ve yüzümü gömleğine saklıyorum. "Ben de."

Ona mutlak gerçeği söylüyorum ve ben bunları söylerken onun gerildiğini hissediyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum ve onu öpebilmek için yüzünü aşağı indiriyorum.

Bana karşı sallanmaya başladığında derin ve ıslak öpüşüyoruz ama kısa süre sonra öpüşmeyi sürdürecektir koordinasyonu kaybediyoruz. Hareketleri artık daha az kontrollü. Daha acil. Daha az ritmik.

Bu sefer geleceğini biliyorum ve onu görmek ve hissetmek onu istiyorum.

Kendimi biraz ham hissediyorum ve başka bir şey için enerjim yok. orgazm olamam. Bu yüzden denemedim bile. Ona tutunuyorum, onunla birlikte hareket ediyorum ve vücudunun nasıl gittikçe gerginleştğine odaklanıyorum.

"Doğru," diye nefes alıyorum. "Bu sefer sen gel. Bıraktığını görmek istiyorum."

"Ben... Ben. Bırakacağım."

"Evet, Owen. Bırak."

Kollarımda titriyor, nefes nefese kalıyor ve zorlanıyor. Yakışıklı yüzü çabayla çarpılmıştı.

"Tanrım, Owen. Boşalmanı istiyorum."

"Siktir!" Vücudu boşalmanın spazmlarıyla sarsılmadan önce sadece bir saniyeliğine donup kalıyor. Kalçaları çaresizce küçük pompalar yapmaya devam ederken içime geldiğini hissediyorum.

Sonunda serbest kaldığında ikimiz de çaresizce nefes nefese kalıyoruz. Birbirimize dolanmıştık, ben mutfak masasının kenarına yaslanmıştım. Ben tamamen çıplaktım, o ise hala yarı giyinikti.

Ve bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti.

Sessizlik beni germeye başlayana kadar uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Nasıl tepki vereceğinden emin değilim. En son seks yaptığımızda istemeden de olsa duygularımı incitmişti.

Bunu tekrar yapmasını istemiyorum.

Sonunda alaycı bir sesle, "Sanırım başarıımızı kutlamanın bir yolu da bu." diyorum.

Hâlâ boynuma doğru nefes alıp veriyor. "Sanırım öyle."

"Akşam yemeği aldım ve biraz şampanya soğuttum, böylece kutlamaya devam edebiliriz."

Vücudu benimkine karşı yumuşadı. Şimdi ne kadar rahatlamış olduğunu hissedebiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Doğrulurken ve uzaklaşırken gülümsüyor. "Bana uyar."

Yedi

BİRKAÇ SAAT SONRA, ayaklarım Owen'ın kucağında kanepede uzanıyordum.

Akşam yemeğimizi yedikten sonra gül kurusu renginde sevimli pijamalarımı giydim ve televizyon izleyip şampanya şişesini bitirmek için oturma odasına geçtik.

Tam olarak ne kadar içtiğimden emin değilim. Owen yaklaşık yarım saat önce şişeyi boşaltana kadar bardağımı **d o l d u r m a y a** devam etti. Bardağımdan son yudumu aldım. Sıcak, tok, memnun ve rahatım ve hiç acı hissetmiyorum.

Owen pijamalarım ile birlikte giydiğim kalın çorapların üzerinden ayaklarımı boş boş okşuyor ve bu akşam için mükemmel bir son.

Bir noktada vücudumun tatmin olmasının keyfini çıkarmak için gözlerimi kapattım ama uyumuyorum.

Uyumak ve ayak masajımı kaçırmak istemiyorum. "Uyanık mısınız?"

Owen belli belirsiz, bulanık bir süre sonra soruyor.
zaman.

"Evet."

"Bölüm bitti. Başka bir bölüm izlemek ister misin?" Bir yayın hizmetinde ikimizin de sevdiği ama uzun zamandır izlemediğimiz eski bir dizi bulduk.

"Taşınmak istemiyorum."

"Taşınmak zorunda değilsin. Başka bir bölüm başlatabilirim." "Saat kaç?"

"Neredeyse gece yarısı."

"Eğer bir bölüm daha başlatırsan, uyuyabilirim." Gözlerim hâlâ kapalı ve ayaklarım hâlâ onun kucağında. Üzerinde çalıştığı ayağı ovalamayı bıraktı, ben de ona hatırlatmak için ayak parmaklarımı oynatıyorum.

"Bu neden sorun olsun ki?"

"Çünkü o zaman ayak masajını kaçırmış olurum." Yumuşakça kıkırdıyor. "Bu bir çıkmaz."

"Ve yatmak için yukarıya kadar yürümek istemiyorum."

"İstersen burada uyuyabilirsin."

Yüzüne bakmak için tek gözümü açıyorum. "Senin yatağında mı?" Zihnim onun yüz ifadesini iyi okuyamayacak kadar bulanık. Yüzünde görebildiğim tek şey sıcak bir eğlence.

"Eğer istersen."

"Ve belki tekrar seks yapabiliriz?" Kelimeleri söylerken duyuyorum ve bildiğimden daha fazla içtiğimi fark ediyorum. Ama bunu fark ettiğim ama umursamadığım o çakırkeyif durumdayım.

"Ne kadar sarhoşsun?"

"Çok sarhoş değilim." Ayağa kalkacak enerjiyi buluyorum ve seksi bir hareket olması gereken bir şekilde ona doğru sürünüyorum. "Böyle olduğumda benimle seks yapmak istemiyor musun?"

"Chelsea, seninle her zaman seks yapmak istiyorum." Omuzlarımı tutuyor, bu yüzden planladığım gibi ona sürtünemiyorum.

O kadar şaşırdım ki sesim gıcırıyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Ama ne yaptığını bilmediğin sürece seninle seks yapmak istemiyorum."

"Biliyorum." Vücudumu ona sürtmeme izin vermediği için, avuçlarımı daha önce değiştirdiği tişörtün üzerinden göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Şu anda kendimi iyi hissediyorum ve daha da iyi hissetmek istiyorum. Senin yatağında uyumak istiyorum."

Vücudu gerçekten hoş bir şekilde gergin hissediyor. "O zaman yatabilirsin" diye mırıldanırken sesi biraz boğuk çıkıyor.

Bundan sonrasını pek hatırlamıyorum. Kanepeden indiğimi ve ondan diş fırçamı almak için yukarı çıkmasını istediğimi biliyorum (çünkü o kadar yolu kendim yürümek istemiyorum). Ve onun odasındaki büyük yatağa girdiğimi biliyorum.

Yine de seks yapmıyoruz. Bundan eminim.

Dişlerimi fırçalıyorum ve hazırlanıp bana katılmasını beklemek için yatağa giriyorum. Ama benimle birlikte yorganın altına girdiğinde artık çok geçti.

Ben çoktan uyumuştum.

Ertesi sabah Cumartesi, ki bu iyi bir şey çünkü zihnim bulanık ve başım ağrıyarak uyanıyorum. Saat dokuzu geçiyor ve Owen'ın yatağında uyanmak garip geliyor.

Benimle yatağa girdiğini zar zor hatırlamak daha da garip. Kalkıp tuvalete gittiğimde kendimi genç ve aptal gibi hissediyorum, ve Owen'ın etrafta olup olmadığına bakmak için dışarı çıktım.

Oturma odasındaki koltuğuna uzanmış, dizüstü bilgisayarını kalçalarına dayamış ve yanındaki masada bir fincan kahve içiyor. Üzerinde hâlâ dün akşam giydiği tişört ve pijama pantolonu var. "Günaydın."

"Merhaba." Kahve fincanına doğru yöneldim.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" Görünüşü ve sesi gayet normal.

"Çok fazla içmişim gibi."

"Ben de çok içtim ama sanırım sen benden daha fazla içmiş olmalısın. yaptı."

"Ben yaptım." Bira makinesinin tıslayıp akmaya başlamasını bekliyorum.

sıcak kahve. French press'i tercih ederim ama bu sabah bunun için ne zamanım ne de sabrım var. "Neden bu kadar çok içtim?"

"Gerçekten kötü mü hissediyorsun?"

"Sadece başım ağrıyor." Fincanım dolduğunda onu getirip kanepeye yığılıyorum. "Dün gece için özür dilerim."

Yüz ifadesi gayet sakin ama kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor. "Ne için üzgünsün?"

"Uyumak için. Tekrar seks yapmamız gerekmiyor muydu?"

Eğlenerek oflayıp pufluyor. "İsteddiğini söylemiştin ama buna hazır olma ihtimalinin sadece yüzde elli olduğunu biliyordum."

Bu beni her zamankinden daha aptal hissettiriyor. Daha genç. Sanki ben alkolünü tutamayan aptal bir üniversite öğrencisiyim ve o benim için fazla olgun. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, zamanda geriye gidip düne yeniden başlayabilmeyi dileyerek.

Bu doğru değil.

Dün gerçekten iyiydi.

Ve sonuna kadar her şeyini sevdim.

"Üzgün olmana gerek yok Chelsea. İster inan ister inanma, b ö y l e bir şey için surat asacak kadar bencil bir azgın değilim."

"Olmadığını biliyorum."

Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarımı tutuyor.
"Zaten çok ateşli bir seks yapmıştık. Bundan oldukça memnundum."

"Öyle miydin?"

Gözleri genişliyor. "Elbette öyleydim. Sen... mutlu değil miydin mutlu muydun?"

"Evet, mutluydum! Bu... İnanılmazdı. Kendimi aptal gibi hissediyorum. çok içiyorsun." Owen tamamen samimi görüldüğü için kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum.

"Peki, yapma. Bu neden umurumda olsun ki?"

"Bilmiyorum."

Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. "Dün geceyi sevdim. Bütün "

"Hiçbir şey yapamadan uyuyakalmış olsam bile mi?"

Gülüyor. "O bile."

Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Belki tekrar deneyebiliriz. Bu gece. O zamana kadar baş ağrımın geçeceğine eminim." Beni incelerken gülümsemesi kayboluyor.

"Ciddi misin?" "Neden ciddi olmayayım ki?"

"Bilmiyorum. İsteyeceğini düşünmemiştim..."

"Ne isteyeceğimi düşünmedin mi? Seninle tekrar seks yapmak? Ciddi misin sen? Sana harika olduğunu söylemiştim. Neden tekrar yapmak istemeyeyim ki?"

Daha önce gergin olduğunu fark etmemiştim ama omuzlarındaki gerginliğin gevşediğini görüyorum. Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük ama fark ediyorum ve bu bana bir şey anlatıyor.

"Pekâlâ." Dizüstü bilgisayarına geri dönerken ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme oynuyor. "Bu gece tekrar deneriz o zaman."

• • • •

O AKŞAM, BAŞAĞRIM tam olarak geçmemişti.

Bu beni şaşırtıyor çünkü bugün ondan kurtulmaya çalışırken galonlarca su içtim. Gerçek şu ki, bütün gün yorgun ve ağırdım ve akşam duş alana kadar bunun nedenini anlamadım.

Ben bu ayın günlerini unuttum ama vücudum unutmadı.

Kramplarım var. Adetim henüz başlamadı ama yakında başlayacak.

Ve bu gece Owen'la tekrar seks yapmam gerekiyor.

Duştan çıkar çıkmaz biraz ibuprofen alıyorum ve sonra yumuşak ve seksi görünen ama aşırıya kaçmayan güzel siyah bir kombinezon giyiyorum.

Reglimin canı cehenneme. Nasıl olsa bu gece seks yapacağım. Henüz başlamadığı için, Owen bu konuda hassas olsa bile muhtemelen sorun yaşamayacağız.

Aşağıya, odasına indiğimde duшта olduğunu gördüm. Yapacak hiçbir şeyim yok ve kramplarım daha da kötüleşiyor, bu yüzden onu beklemek için yatağa uzanıyorum.

Beş dakika sonra duşun kapandığını duyuyorum ve Owen bir dakika sonra beline sardığı bir havluyla dışarı çıkıyor.

"Merhaba," diyor beni gördüğünde gülümseyerek.

"Merhaba." Oturmam, ayağa kalkmam, seksi görünmeye ve davranmaya çalışmam gerekiyor. Ama bedenimi hareket ettiremiyorum. Gülümsemeyi başarıyorum.

Yüzü değişiyor. "Sorun nedir?" "Bir şey yok."

Otur. Otur. Kalk!

Çok fazla çaba harcıyorum ama kendimi yukarı çekiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Kollarımı karnımın alt kısmında kavuşturdum.

"Chelsea, neler oluyor? Hasta mısın?" Yatağın yanına geldi ve hafif bir kaş çatmayla bana doğru bakıyor. Vücudu hafif nemli, sert ve erkeksi.

"Hasta değilim," diye itiraf ediyorum, inleyerek yatağa geri yığılıyorum. "Sadece kramplarım var. Regl krampları."

"Oh."

"Çok kötü değiller. Ve henüz başlamadım, yani eğer istersen hâlâ seks yapabiliriz-"

"Tanrı aşkına, Chelsea. Neden her zaman bencil bir pislik olacağımı varsayıyorsun? Kendini iyi hissetmiyorsan seks yapmayacağız."

"Bencil bir pislik olmadığını biliyorum." Yan dönüyorum, içime kapanmak gibi bir his var içimde. Bu duygudan nefret ediyorum ama yapabileceğim bir şey yok. "Belki kendimi daha iyi hissettiğimde tekrar deneyebiliriz."

"Kesinlikle." Bir dakika daha bana bakarak duruyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Zaten biraz Advil aldım."

Yatağın altındaki yumuşak örtüyü almak için yürüdü. Yanıma geliyor ve üzerime örtüyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Gerçekten iyiyim. Sadece kramplar. Her ay olur." "Geçen ay kötü hissettiğini hatırlamıyorum."

"Oh. Hissettim. Ama kramplar o kadar kötüleşmesin diye genellikle daha erken ibuprofen alıyorum. Gerçekten de pek çok kadın kadar kötü hissetmiyorum. Sadece ilk gün kendimi kötü hissediyorum. Yukarı çıkıp odamda uyuyabilirim."

"Yukarı çıkmaya gerek yok. Bu gece benim yatağında uyu."

"Zaten birazdan yukarı çıkmam gerekecek."

"Neden?"

Çok tatlı ve biraz da budala gibi davranıyor. Gerçekten çok sevimli. "Kadınsı ürünlerimi kullanmam gerek."

"Oh." Bir an duraksadı. "Onları senin için getirebilirim."

"Owen, gerçekten gerek yok-"

"Neredeler?"

"Lavabonun altında."

Buna inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. Ama odadan çıkıyor, üst kata çıkıyor, tampon kutumu alıyor.

Geri döndüğünde, kendimi yataktan kaldırıp banyoya gidiyorum. Geri döndüğümde hâlâ yatak odasında oyalanıyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

O kadar tatlı ki. Elimde olmadan yanına gidip parmak uçlarımla yanaklarından birini okşuyorum. "Ben iyiyim. Ben yatmaya gidiyorum. Eğer bir ısıtma yastığı ve sırt masajı yapmak istemiyorsan, o zaman-"

"Hemen döneceğim."

"Owen, sadece şaka yapıyordum!" Arkasından seslendim ama dönmedi.

Bunu söylerken gerçekten şaka yapıyordum. En çılgın hayallerimde bile beni ciddiye alacağını düşünmemiştim.

Ama daha iyi bilmeliydim. Bu Owen.

Ve beni her zaman ciddiye aldı.

Ciddiye alan tek erkek o.

Geri döndüğünde yorganın altına girmiştim. Elinde büyük bir ısıtma yastığı vardı, mikrodalgaya konan türden, yumuşak mavi bir kılıfı vardı.

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona, bana doğru getirirken. "Söz veriyorum ölmüyorum ya da başka bir şey."

"Biliyorum. Ama yardımı olacaksa neden ben almayayım ki?"

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Banyoya geri dönüp kapıyı kapatıyor. O çıkmadan önce tuvaletin sifon sesini duyuyorum.

Işıkları kapatıyor ve yanımdaki yatağa giriyor. "Sırt masajı ister misin?"

Karnımın alt kısmında ısıtma yastığı varken sırtüstü yatıyordum. "Pek sayılmaz. Zaten yeterince şey yaptın."

"Yapabilirim-"

"Ben iyiyim, Owen. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bana tekrar teşekkür etmene gerek yok."

Garip bir şekilde utandım ve nedenini bilmiyorum. Yan dönüyorum, yüzüm ona dönük ve ısıtma yastığını yerinde tutuyorum.

Bir dakika sonra beni şaşırtarak yanıma geliyor ve arkamdan kaşıkıyor.

"Aman Tanrım, Owen," diye fısıldıyorum, kendime rağmen ona sarılıyorum.

"Bu can sıkıcı mı?"

"Hayır! Sinir bozucu değil. Bu... bu... gerçekten güzel."

Gerçekten de öyle. Hâlâ kramplarım var ama beklediğimden daha iyi hissediyorum. Haplar yakında işe yaramaya başlayacak. Sıcak zaten yardımcı oluyor.

Ve Owen benimle ilgileniyor.

Bir dakika sonra, "Benim için böyle tatlı şeyler yapan bir kocaya sahip olmak güzel," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Senin de erkek arkadaşların oldu, değil mi?"

"Elbette. Ama onlar hiç böyle bir şey yapmadılar."

"Gerçekten mi?" Sesi belli belirsiz dehşete düşmüş gibi. "Neden yapmadılar?"

"Bilmiyorum. Bence çoğu bencil pisliklerdi." "O zaman neden onlarla çıktın?"

"Bilmiyorum. Onlardan hoşlandığımı sanıyordum. Seksi olduklarını düşündüm. Ama çoğu pislikti." Omzumun üzerinden ona gülümsemek için başımı çeviriyorum. Yüzü çok yakınımda. "Hiçbiri senin gibi değildi."

"Bu beni şaşırtmadı. Tam olarak senin tipin değilim."

"Hayır, değilsin. Ama iyi bir tipsin."

Kıkırdıyor, sadece bir nefes. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya başladım. Sanırım bu gece erken uyuyabilirim. "Sanırım öyle."

"Bence sen de oldukça iyi bir tipsin."

Sonraki birkaç gün boyunca her gece Owen'ın odasında uyudum.

Aslında her gece orada yatmam konusunda hiç tartışmadık, ama yine de oldu. Pazar akşamı, babamdan eve döndükten sonra, Owen yine benim için ısıtma yastığı getirmeye gitti ve gecenin geri kalanında onun yatağında kaldım. (Ona kramplarımın artık gerçekten kötü olmadığını söylemedim.) Ertesi gece, yine onun odasında uyumak isteyip istemediğimi sordu, ben de "Tabii, neden olmasın?" dedim.

Ondan sonra, öyle yapacağımı varsayıyor.

Cuma akşamı, beş gece üst üste onunla yattım ve aslında seks yapmadık.

Bana karşı bir hamle yapmadı ve bu konuyu açtığım için kendimi biraz garip hissediyorum.

Belki hâlâ regl olduğumu düşünüyordur. (Adet görmüyorum.)

Ya da söylediklerine rağmen belki de o kadar ilgilenmiyordur.

Tekrar seks yapmak istiyorsa, bir şey söyleyecek ya da bir hamle yapacaktır.

Yapmaz mı?

Cuma gecesi yatmaya hazırlanırken bu soru üzerine kafa yoruyorum. Özellikle ne giyeceğime karar vermeye çalıştığım için gündeme geldi.

Sevimli ama seksi olmayan rahat pijamalar giyebilirim.

Ya da daha iyi bir şey giyebilirim.

Gerçekten seksi iç çamaşırlarım var ama onları sadece seks yapacağımı bildiğim zaman giyiyorum. Aslında onunla uyumak istemiyorum ve Owen'ın aklında zaten seks yoksa aşağı inerken kendimi aptal gibi hissedeceğim.

Ama ona en azından bu akşam seksin söz konusu olmayacağına dair küçük bir ipucu vermek istiyorum.

Seçeneklerimi sıralıyorum ve sonunda geçen Cumartesi giydiğim siyah kombinezonu giyiyorum. Çoktan görmüştü ama muhtemelen hatırlamayacaktı. Hatırlasa bile bunun pek bir önemi olmayacak. Aynı üç çift pijama pantolonunu tekrar tekrar giyiyor.

Saçlarımı tarıyorum, vanilya ve zencefil kokulu losyonumu sürüyorum ve aynada kendimi kontrol ediyorum.

Oldukça iyi görünüyorum. Kombinezon göğüslerimi en iyi şekilde ortaya çıkarıyor ve uzun bacaklarımı ve sıkı kollarımı vurguluyor. Ama içinde uyumak için rahat ve çok çabalıyormuşum gibi görünmüyor.

Aşağıya indiğimde Owen duştaydı. Yatmadan önce duş aldığını fark etmemiştim ama onunla uyuduğum her gece bunu yapıyordu. Bu güzel bir şey. Yatağa temiz ve sıcak kokarak geliyor.

Eminim yakında tekrar seks yapmak isteyecektir. Bir hafta oldu. Bu gece iyi bir zaman olabilir.

Yatağın yanında durup bir dakika düşündüm. Eğer yatağa girip yorganın altına girersem, ne kadar güzel göründüğümü göremeyecek. Ama öylece durup poz veremem.

Duşun kapandığını duyduğumda odadan çıkıp mutfığa gidiyorum ve buzdolabından soğuk bir şişe su almak için gereğinden fazla oyalanıyorum. Onun banyodan çıkmasına yetecek kadar uzun bir süre geçtikten sonra odaya dönüyorum, doğal görünmeye çalışıyorum ve seks olasılığı yüzünden gerginmişim gibi görünmüyorum.

Owen banyodan çıktı ama ben yaklaşırken bana bakmıyor. Şifonyerindeki açık bir çekmecenin üzerinde duruyor. Üzerinde bir çift ekose pijama pantolonu var.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dönüyor ve beni ayık bir şekilde bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum. "Senin için bir çekmeceyi temizliyorum."

"Ne?"

"Bir çekmeceyi temizliyorum. İstersen kullanabilirsin. Eğer burada uyuyacaksan, her gece yatmaya hazırlanmak için yukarı çıkmaya gerek yok. Pijamaların ve diğer şeyler için bir çekmecen olabilir. Ya da ihtiyacın varsa iki çekmece. Ve yatmaya hazırlanmak için ihtiyacın olan şeyleri benim banyoma taşıyabilirsin. Böylece her gece üst kata çıkmak zorunda kalmazsın."

O kadar şaşırdım ki hiçbir şey söyleyemedim. Sadece bakıyorum.

Boğazını temizliyor ve boş çekmeceye bakıyor. "Sadece sen istersen. Yapmak zorunda değilsin, eğer istersen-"

"İstiyorum! İstiyorum." Sesim çok aceleci çıkıyor, bu yüzden devam ederken ses tonumu yumuşatıyorum. "Yani, bu gerçekten çok hoş. Her şeyi kolaylaştıracak. Teşekkürler."

"Elbette. Sorun değil."

"Yarın bazı eşyaları aşağı taşıyım."

"Güzel. Harika."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz.

Sonunda gözlerini kaçırıyor, ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Peki... sen..." Kalbim yerinden fırladı. "Ne yaptım?"

"Sen istedin mi...?" Yine boğazını temizliyor.

O kadar sevimli ki onu sıkmak istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. "Seks hakkında mı soruyorsun?"

"Evet."

"Yapabilirsin ama söyleyemez misin?"

"Söyleyebilirim."

"O zaman söyle. Sor bana." Ona takılıyorum ve ses tonumdan da belli oluyor. Tüm tedirginliğim heyecana dönüştü.

Kaşlarını çatıyor. "Seks yapmak istiyor musun?" "Evet. Bunu söylemek çok mu zordu?"

"Hayır. Ben... nazik olmaya çalışıyordum." "İyi mi?"

"Kibar. Duyarlı. Sabırlı. Normalde takılacağın türden bencil, saldırgan bir pislik değilim."

"Olmadığını biliyorum." Ona bir adım daha yaklaştım, vücudum onunkine tepki veriyordu. Büyük. Gömleksiz. Tanıdık. "Ama ister inan ister inanma

değil, her zaman ilk hamleyi yapan kişi olmak konusunda çılgın değılim."

"Sen değıl misin?"

"Hayır."

"Yani ilk hamleyi benim yapmamı mı istiyorsun?" Gözleri hâlâ ciddi ama öncekinden daha ateşli. Onun da heyecanlandığını söyleyebilirim.

"Benimle seks yapmak istiyorsan bana haber vermeni istiyorum."

"Tamam." Gözleri yüzümden göğüslerime, oradan da bacaklarıma kayıyor,

ve bunun etkisini vücudunun gerginliğinde görebiliyorum. "Seninle seks yapmak istiyorum."

"İstiyor musun?"

"Evet. İstiyorum." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, gözleri yakamda geziniyor. "Gerçekten çok kötü."

Kıkırdamakla mırıldanmak arasında kalıyorum ve sonunda ikisi arasında bir ses çıkarıyorum. "Tamam. Hemen tuvalete gideceğim, sonra da seks yapacağız."

"Çok uzun sürmesin. Bir haftadır bekliyorum."

Banyoya doğru dönerken ofluyorum. "Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin."

Nefesinin altında homurdanıyor ama ben bunu da oldukça seksi buluyorum.

İşiyorum ve yatak odasına dönmeden önce hızlıca elimi yüzümü yıkıyorum. Yatakta, alt yarısı örtülü ve başı iki yastığın üzerinde duruyor. Yatağı doğru yürürken gözleri beni takip ediyor.

Artık kendimi garip hissetmiyorum. Bunun için çok heyecanlıyım. Yatağı girip üstüne çıkıyorum, kalçalarına biniyorum ve avuçlarımla göğsünü ovuyorum. Teni sıcak, kaslardan dolayı sert ve killardan dolayı pürüzlü. Sürtünme ellerimde var olduğunu bilmediğim sinir uçlarını harekete geçiriyor.

Bir elini yüzümden bir tutam saç itmek için kaldırıyor. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim. Sen de hiç fena değilsin."

"Benim yaşımdaki bir adam için mi?" Ağzının kenarında bir gülümseme seğıriyor, gözlerinin sıcaklığıyla dayanılmaz bir tezat oluşturuyor.

"Aynen öyle." Onu yavaşça, usulca öpmek için eğildim. "İleri yaştaki bir adam için hiç de fena değilsin, büyükbaba."

Alçak sesle, hırıltılı bir ses çıkarıyor ve bu beni gerçekten etkiliyor.

"Ne?" Bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Hâlâ ağzının her tarafına küçük öpücükler konduruyorum. "Bunu söyleyen sendin. Ben sadece katılıyorum."

"Ben kendime hiç dede demedim."

"Bu doğru. Ama sana baba dememin imkanı yok."

"Siktir, lütfen deme."

"Demeyeceğim. Bu gerçekten bana göre değil."

"Ben de öyle. Ama gerçekten büyükbabamın bunu benim için yaptığını mı düşünüyorsun?" Şimdi gerçekten tahrik olmuş durumda. Vücudu hissedilir derecede gergin ve pantolonunun pamuğunun altından sertleştiğini hissedebiliyorum.

Gülüyorum ve doğruluyorum, kalçalarım hala onun kalçalarına dayanıyor. Kombinezonumu başımın üzerinden çekip çıkarıyorum ve vücudumu ona tamamen gösteriyorum. "Bunun seksi olması gerekmiyor. Sevimli bir evcil hayvan ismi olması gerekiyordu."

Kıkırdıyor ve uzanıp göğüslerimi avuçluyor. "Belki başka bir tane bulabilirsin."

Başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor ve ben de elimde olmadan bu dokunuşa boyun eğiyorum. "Büyükbaba? Büyükbaba? PeePaw?"

Bir kahkahaya boğuluyor ve kalçalarını ağırlığıma karşı kaldırıyor. "PeePaw?"

"Evet. Bunu daha önce duymadın mı? Okulda bir arkadaşım büyükanne ve büyükbabasına MeeMaw ve PeePaw diyordu."

"Bana böyle demeye başlarsan, bu gece ya da başka bir gece seks yapmayı unutabilirsin. Ömür boyu sarkık kalırım."

Ellerimi bel kemerinin altından geçirebilmek ve parmaklarımı kalın ereksiyonunun etrafına sarabilmek için vücudunun aşağısına doğru kayıyorum. "Gerçekten mi? Ömür boyu sarkık mı? Bana pek sarkık gibi gelmiyorsun."

Çekinmeden inliyor. "Kahretsin, Chelsea. Bunu bana nasıl yapıyorsun?"

Kalbim bu boğuk soruyla yerinden fırlıyor. "Ben sana ne yapıyorum?" Okşuyor ve sıkıyorum ve buna çaresizce karşılık vermesinden gerçekten hoşlanıyorum.

"Beni... mahvediyorsun."

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve bacaklarımın arasında neredeyse acı verecek kadar yoğun bir uyarılma zonkluyor. Ses tonumu hafif ve alaycı tutmak için mücadele ediyorum. "O zaman belki de durmamı istiyorsun."

"Sakin buna cüret etme." Kalçalarını kaldırıyor ve pijama pantolonunu indiriyor, beni tekrar üstüne oturtmadan önce ayaklarının üzerinden geçiriyor. "Beni zaten mahvettin, sonuna kadar da yapabilirsin."

Odanın ışıkları hala açık ve kalçalarımı kaldırıp kendimi onun üzerine indirdiğimde ikimiz de tamamen çıplağız. Ben onu vücudumla sararken o ereksiyonunu yerinde tutuyor.

Bu pozisyonda özellikle büyük ve sert hissediyor. Kendimi onun etrafına yerleştirirken nefes alıyorum ve omurgamı eğiyorum. Genelde çok uzun süre üstte kalmayı sevmem, özellikle de karanlıkta değilsek. Ama şu anda Owen'ın gözlerindeki bakış daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Şehvetten daha fazlası. Aciliyetten daha fazlası. Basit bir zevkten daha fazlası.

Daha derin, daha muhtaç, daha sıcak,
daha büyük. Nefes kesici.

Ve bunun tamamen bana odaklandığına inanamıyorum.

Gözleri hiç kapanmıyor ve ben onun üzerinde hareket etmeye başladığımda yüzümden ve vücudumdan hiç ayrılmıyorlar. Yavaşça başlıyorum, onun için neyin işe yaradığını, benim için neyin işe yaradığını anlamaya çalışıyorum. Öne doğru eğilip kendimi yatak başlığına dayıyorum, böylece kalçalarımı zorlamadan hızımı artırabiliyorum.

"Chelsea," diye nefes alıyor, kalçalarımı tutuyor ve ben onu daha sert sürerken beni yerimde tutuyor. "Siktir, Chelsea."

Şimdiden nefesim kesildi ve içimde bir orgazm oluşuyor. Onu istiyorum. İhtiyacım var. Daha acil bir şekilde sallanırken onu kovalıyorum. Göğüslerim çılgınca sallanıyor, normalde bundan utanırdım, ama sürtünme sadece hislerime katkıda bulunuyor.

"Siktir, Chelsea, boşalabilir misin?" Sesi gergin ve nefessiz geliyor. Elleri beni o kadar güçlü kavırıyor ki sonunda çürükler oluşabilir.

"Evet. Sanırım öyle. "Evet. Evet. Oh evet." Sesim farklı çıkıyor. Utanmazca.

Zevk sert bir sarmal halinde sıkılaşıırken kelimeleri nefes nefese çıkarıyorum.

"Siktir!" Şimdi kalçalarını içime doğru pompalıyor ve bu her şeyi daha da güzelleştiriyor. "Chelsea. Chelsea!"

Benden çok daha yüksek sesle bağılıyor ve bu gerçekten hoşuma gidiyor. Adımı boğarcasına söylemesine bayılıyorum.

Yine de benden önce boşalmasını istemiyorum. Hareketim daha da vahşileşirken aptalca bir hıçkırık sesi çıkarıyorum. Kalçalarımın, sırtımın ve karın kaslarımın hepsi yanıyor, ama neredeyse - neredeyse- oradayım.

"Chelsea," diyor tekrar, bu sefer zar zor bir nefesle.

Ve bu her şeyi bitiriyor.

Sertçe boşalıyorum.

Belli ki beni bekliyordu çünkü hemen arkamdan geliyor, bir dizi yüksek sesli, sınır tanımayan homurtuyla sıkışık bedenimi itiyor.

Bırakırken tekrar adımı söylüyor, vücudunu sallayarak zevki doruklara çıkarıyor. İçime boşalıyor, ikimiz de zevkin artçı şoklarıyla küçük sarsıntılar ve seğirmeler yapıyoruz.

Onun üzerine yığılırken acı içinde nefes alıyorum. Kollarını bana doluyor ve ben de yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Yumuşamaya başlıyor ve bu hareket onun içimden kaymasına neden oluyor. Tüm ağırlığım onun üzerinde ve o da beni orada tutuyor.

Bir şey söylemek istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden olabildiğince uzun süre onun kucağında kalıyorum.

Bir süre sonra saçlarımda bir şey hissediyorum. Başımı kaldırıyorum, acaba beni oradan mı öptü diye.

Gözlerini açmış ve bana bakıyor.

"Merhaba," diyorum aptalca.

Biraz ofluyor, gözleri sıcak ve yumuşak. "Merhaba." "Bu... güzeldi."

"Evet. Gerçekten

iyiydi." "Bunu

yaptığımıza

memnunum." "Ben

de."

Çok fazla şey hissediyorum. Çok derinlere inen çok fazla şey.

Kalbim gerçekten tehlikede ama yanlış hissetmiyorum.

Owen birlikte olduğum diğer erkekler gibi değil. Her zaman kendini korumuyor, sadece onun için kolay ve rahat olanı yapıyor.

Beni düşünüyor. O beni önemsiyor. Beni incitmeyecek.

Ben.

Ona aşık olduğumu zorlukla söyleyebiliyorum. Bizim ilişkimiz öyle değil. Ama bu şekilde hissetmek için kendimi durdurmam gerektiğini sanmıyorum.

Owen farklı. Onun yanında güvendeyim.

Gülümsüyorum ve alaycı tonumu bulmayı başarıyorum. "Biliyor musun, bir dedeye göre oldukça seksisin."

Kıkırdıyor, eğlence bedenini benimkinin altında titretiyor. "Ve sen de herkes için oldukça seksisin."

Ona küçük bir öpücük veriyorum. "Gerçek şu ki, sen de öylesin."

Şu anda aramızdaki şeyler iyi hissettiriyor. Düşkün ve sıcak ama yine de güvenli. Rahat. Üzerinden sıyrılıp yataktan kalkıyorum, üzerimi temizlemek için banyoya gitmeden önce kombinezonumu alıp üzerime geçiriyorum.

O da beni banyoya kadar takip ediyor ve sonra tekrar yanıma yatıyor.

Beni kendine doğru çekip bir koluyla tutarken mutluyum. Sıcak, doygun, yorgun ve mutluyum.

Uyumam uzun sürmüyor.

Uyumadan hemen önce, babamın Owen'ın her zaman arkadaşlarına öncelik vermesiyle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Masterson'ları her zaman benden daha çok önemseyecek.

Bu düşüncüyü bir kenara bırakıyorum.

Konu ilişkiler olduğunda babam tam bir aptal. Bu kadarı her zaman aşikârdı.

Owen beni, benim onu önemsedığım kadar önemsiyor. Daha önce emin değildim ama artık eminim.

Pop düpedüz yanlış.

Sekiz

DÖRT CUMA SONRA, ofisteki masamda oturuyor ve gerilim tipi baş ağrısını önlemek için enseme ovuyorum.

Bugün yedi saatten fazla bir süredir bu proje üzerinde çalışıyorum. Hayatım boyunca herhangi bir şey üzerinde bu kadar uzun süre çalıştığımdan emin değilim.

Kulağına oldukça üzücü geliyor ama doğru.

Geçtiğimiz ay gerçekten çok iyi geçti. İşime daha fazla dahil oldum, giriş ve çıkışları öğrendim ve katkıda bulunmak için önemli yollar buldum. Hayal ettiğimden daha zor ama sanırım bu işte gerçekten iyi olmaya başladım.

Hem işten hem de değerli bir şey yapma hissinden keyif alıyorum. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Son dört haftadır Owen ile aramız da gayet iyi. Artık gerçekten alt kata taşındım sayılır - kıyafetlerim hariç, onlar hala üst kattaki odada. Düzenli olarak seks yapıyoruz ve bana sanki gerçekten evliymişiz gibi geliyor.

Bu duyguyu seviyorum.

Hoşlanacağımı hiç düşünmezdim ama hoşlanıyorum.

Ama bugün kafatasımın tabanından başlayıp dışa doğru sıkılaşılan bir gerilim baş ağrısı yaşıyorum. Bunun gerilim tipi baş ağrısı olduğunu biliyorum çünkü daha önce de tarif edildiğini duymuştum ama daha önce hiç yaşamamıştım.

Yeni hayatımın getirilerinden biri daha.

Kelimeler bilgisayar ekranımda bulanıklaşmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum ve iki elimi de boynuma ve kafa derime götürüp ovuşturuyorum.

Belki de yetişkin olmak böyle bir şeydir.

İnsanın kafasının bir mendeneye sıkıştırılmış olmasının verdiği o acı verici sıkışma hissi.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Erkek sesi - yumuşak ve tanıdık - beni o kadar şaşırtıyor ki sandalyemde utanç verici bir sıçrama yapıyorum. Gözlerimi açtığımda Owen'ın masamın önünde durduğunu görüyorum. Bugün eski takım elbiselerinden birini giymişti.

-bu koyu kahverengi-gri tonunda- ve saçlarının yeniden kesilmesi gerekiyor.

Şık ya da stil sahibi görünmüyor. Hem de hiç. Owen gibi görünüyor ve hiç kimse daha iyi görünmemiştir.

Ona yorgun bir gülümseme veriyorum. "Çalışıyorum."

"Çalıştığını görebiliyorum. Ama bu sabah sekizde geldin." Omzumun üzerinden bilgisayar ekranıma bakmak için yürürken kaşlarını çatıyor. "Çok uzun zamandır buradasın."

"Sadece bunu hafta sonundan önce bitirmeye çalışıyorum." "Neden? Bu pazartesiye kadar bekleyebilir."

"Evet, ama işim başımdan aşkındı, o yüzden-"

Owen elini sandalyemin kolçaklarına koyuyor ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor. "Chelsea, eve git."

"Sadece bir saatim daha var-"

"Chelsea." Mırıldandığım tek kelime beni susturuyor.

Sertçe yutkunuyorum ve ona bakıyorum. Üzerime eğiliyor ve bakışları beni nefessiz bırakıyor. Gözleri ayık, niyetli ve garip bir şekilde sahiplenici.

"Chelsea, bu hafta kaç saat çalıştın?" Bakışlarımı kaçırıyorum.

Kaşları bir an için birbirine yaklaşıyor. Aklından hesap yaptığını görebiliyorum. "Otuzdan fazla olmalı. Değil mi?"

"Evet. Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, haftada sadece yirmi saat çalışmanız gerekiyor." "Biliyorum, ama ne fark eder-"

"Önemli çünkü para almıyorsun." Şu anda ofiste sadece ben varım çünkü Heather'ın asistanı dişçi randevusu için ayrıldı ama Owen'ın sesi alçak ve yumuşak. Benden başka kimse duyamayacak.

"Almak umurumda değil-"

"Olmayabilir. Ama umurumda. Ücretsiz bir stajyer olarak tam zamanlı bir işte çalışmana izin veremem. Bunu yapmana izin veremem, Chelsea."

Ses tonunun yoğunluğu -sadece sinirlenmeye başladığında ya da acele ettiğinde kullandığı o alçak, yumuşak ton- beni her zaman etkiliyor ve bugün de bir istisna değil. Sırtım sertleşiyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Ayağa kalkıyorum, böylece tepemde dikilmeyecek.

bu şekilde. "Yaptığım şeyi seviyorum, Owen. Hayatımda ilk kez kendimi... Kendimi... anlamsız bir yer israfı değilmişim gibi hissediyorum."

Ağzı bükülüyor ve ben ayağa kalkarken geri adım atmıyor, böylece birbirimizden sadece birkaç santim uzakta kalıyoruz. "Sen hiçbir zaman boş bir adam olmadın, Chelsea."

"Biliyorum. Ama ben öyle hissediyordum. Ve şimdi hissetmiyorum, bu yüzden-"

"Burada harika işler yaptın Chelsea. Bunu görmediğimi mi sanıyorsun? Deanna Barton ve Max Frone ile anlaşma yapmama yardım ettin." Geçen hafta bir başka iyi tasarımcı Owen'la görüşmeye gelmiş ve bu ziyaret şık iş kıyafetlerinden oluşan küçük bir özel seri için anlaşmayla sonuçlanmıştı. "Mary'yi yönlendirmek için ne kadar yardımcı olduğunu biliyorum. Biliyorum Chelsea. Mucizeler yarattın. Ve istediğin kadar bu işi yapmaya devam etmeni istiyorum."

Bir noktada Owen'a uzanmış olmalıyım çünkü ellerim şu anda takım elbisesinin yakalarında kenetlenmiş durumda ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum. "Ben de bunu istiyorum."

"Güzel." Yüzümdeki bir tutam saç nazikçe geriye doğru tarıyor. "Ama ücretsiz bir stajyer olarak tam zamanlı bir işte çalışamazsın. Bunu kimsenin yapmasına izin vermem, senin de yapmana izin vermeyeceğim." Dönüp bilgisayarına bakıyor. "Bu pazartesiye kadar bekleyebilir. Kapat ve git."

Kesik kesik nefes alıyorum. "Tamam. Peki."

"Neden gidip eğlenceli bir şeyler yapıyorsun? Alışverişe ya da kuaföre falan git. Çok fazla çalışıyorsun."

Çok çalışıyordum ama bunu yapmak istiyordum. Çok zor olduğunu düşünmüyorum. Alışverişe ya da kuaföre gitmek istemiyorum. Ama buranın patronu o ve bana iyi davranmaya çalışıyor. Ben de gülümsedim. "Tamam, gideceğim."

"Beni görmezden gelmeyi ve ben gittikten sonra işine dönmeyi düşünme. Sen bilgisayarını kapatıp eşyalarını toplarken ben burada duracağım."

Ona homurdanarak yumuşak bir bakış attım ve belgemi kapatmak için oturdum. Bilgisayarı kapatıp çantamı aldıktan sonra Owen beni ofis odasından geçirip asansöre götürüyor.

Aşağı düğmesine basıyor. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğlenceli bir şeyler yapmam emredildi, sanırım öyle yapacağım."

"Güzel." Bana doğru adım atıyor, böylece ön taraflarımız birbirine sürtünüyor. "Peki ne olacak?"

"Eva bu öğleden sonra kuaförde, sanırım ona uğrayacağım. Belki bana bir fön çektirebilir. Olmazsa, sadece tırnaklarımı yaptırırım."

Gülümsüyor, yüz ifadesi masama geldiğinden beri ilk kez yumuşuyor. "Güzel." Asansör açılırken eğilip beni hafifçe öpüyor. "Altı gibi evde olurum."

"Tamam."

Asansöre doğru döndüğümde, asansörün birlikte çalıştığımız beş kişiyle dolu olduğunu görüyorum, hepsi de az önce Owen'ın beni öptüğünü görmüş.

Bunun bir önemi olmamalı. Evli olduğumuzu biliyorlar ve bunun aşık olduğumuz için olduğunu varsayıyorlar.

Ama yine de garip
geliyor. Ben garip
hissediyorum.

Gergin, heyecanlı, şaşkın, düşkün ve isteksiz. Hepsi aynı anda.

Sadece iş arkadaşlarım beni patronu öperken gördükleri için değil.

Kocamla.

Giderek daha sık böyle hissediyorum.

Mutluyum. Ailem öldüğünden beri hiç olmadığım kadar mutluyum.

Ama mutluluğun altında çalkalanan bir duygu da var - gerçekten anlamadığım bir duygu.

Sanki hayatım şu anda ne kadar iyi gitse de bir şeyler tam olarak yolunda gitmiyor.

BİR SAAT SONRA, Eva saçımı yaparken ben kuaför koltuğunda oturuyordum.

Randevusunu kaçıran biri vardı, bu yüzden beni röfle için ayarlayabildi, bu neredeyse hiçbir zaman o anda gerçekleşmeyen bir şey.

Saçımın ince bir tutamına işlemci boyarken aynadan beni izliyor. "Yine de haklı. Bu kadar uzun süre çalışmamalısın."

saat. Para almıyorsun ve sadece yirmi saat çalışman gerekiyor."

"Biliyorum. Sadece bir şeyler yapıyormuşum gibi hissediyordum. Para almak umurumda değil."

"Ama onun neden önemsedğini anlayabiliyorsun."

"Evet." Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Anlıyorum." "O sadece iyi bir adam, iyi bir patron ve iyi bir işveren olmaya çalışıyor."

koca."

"Biliyorum."

"Peki bu seni neden rahatsız ediyor?" "Bilmiyorum."

Gerçekten bilmiyorum."

Eva bana dikkatle bakıyor ama belli ki ona doğruyu söylediğim sonucuna varıyor. "Peki, bunu anlamaya çalış. Çünkü bunu yapmaya hakkı varken seni eve gönderdiği için oturup kara kara düşünmenin sana hiçbir faydası olmayacak."

"Biliyorum." Sonra az önce ne dediğini anladım. "Ve ben kara kara düşünmüyorum."

"Oh, tamam." Çok aşına olduğum o alaycı, bilmiş gülümsemesi var. "Kara kara düşünmüyorsun. Anladım."

"Ben düşünceli bir insan değilim."

"Normalde değilim, hayır. Ama belki son zamanlarda biraz değişmişsindir." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Eva gülüyor. "Bu nasıl bir soru Chelsea? Tabii ki değiştin. Yeni bir insan falan değilsin ama iyi olduğun ve gerçekten zevk aldığın bir iş buldun. Bu insanı değiştirir, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ve artık bir kocan var. Bu da insanı değiştirir."

"Ben... sanırım." Yine o çalkantılı, çelişkili hissi yaşıyorum. Koltuğumda kaymak istiyorum.

"Tahmin mi ediyorsun?" "Evet."

Sanırım."

Bir folyoyu düzgünce katlarken sırtlıyor.

"O tarafa bakma," diyorum kaşlarımı çatarak. "Ne şekilde?"

"Ne şekilde olduğunu biliyorsun. O iğrenç, ben senden daha iyi bilirim sırtışı."

Gülümsemesi kıkırdamaya dönüşüyor. "Belki de senden daha iyi biliyordum. Ya da en azından senin kabul edeceğinden daha iyi biliyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?" Biraz biliyorum ama yine de soruyu soruyorum.

"Owen."

"Ne olmuş Owen'a?"

"Belki de ona karşı hislerin değişmiştir."

"Tabii ki değişti. Onu üç aydır tanıyorum. Başta onu tanımıyordum ama şimdi tanıyorum."

"Ve?"

Yutkunuyorum. "Ve ondan hoşlanıyorum."

"Uh-huh."

"Çok."

"Hı-hı."

"Ve sanırım o da benden hoşlanıyor."

"Uh, evet. Bu oldukça açık."

Hafifçe kızarıyorum ve bu çok sinir bozucu bir şey. "Ama biz hâlâ normal bir çift değiliz."

"Neden değiliz?"

"Çünkü ben hâlâ onun geçici ödül karısıyım!"

Eva gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığını bilmiyorum." Duraksıyorum. "Neye inanıyorsun?"

"Geçici bir ödül eşinden daha fazlası olmak istediğine inanıyorum."

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemedim. Gözlerimiz aynada buluştu.

"Bir düşün Chelsea. Birkaç ay önce biraz şüpheli nedenlerle evlendin. Anlaşılabilir ama şüpheli. Ve şimdi sevdiğin bir işin, elinde tutmak istediğin bir adamın ve seni hiç görmediğim kadar mutlu eden bir hayatın var. Yıl bittiğinde ve tüm bunlardan vazgeçmek zorunda kaldığında nasıl hissedeceksin?"

Ve işte oradaydı. O ağır, çalkantılı endişe düğümünün kaynağı. Çünkü Eva'nın sorusunun cevabını biliyorum.

Eğer yıl sonunda tüm bunlardan vazgeçmek zorunda kalırsam, yıkılacağım.

Ama gerçek şu ki, şu anda sahip olduğum her şeyin bana ait olduğundan emin değilim.

"Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor?" En sonunda sordum.

Eva yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı çünkü sesi çok nazik, "Bunun cevabını biliyorsun," diyor.

"Onunla konuş," diye mırıldandım.

"Korkarım böyle bir sorunun tek cevabı bu."

"Söylemesi yapmaktan daha

kolay." "İnan bana.

Biliyorum."

O AKŞAM, OWEN eve gelirken akşam yemeğini aldı ve televizyonun karşısında yedik. İkimiz de yorgun ve sessizdik. Başımı Owen'ın kucağına koyarak kanepeye uzandım. Boynumun arkasındaki ve kafa derimdeki gerginliği ovalıyor.

Çok iyi hissettiriyor. Sessizce samimi.

Yatmadan önce banyo yapıyorum, böylece pijamalarımınla aşağı indiğimde Owen çoktan yorganın altına girmiş oluyor.

Yanına yattığımda yarı uykulu haldeydi.

Uzun bir gün oldu. Uzun bir hafta. Uzun bir ay. İkimiz de çok çalıştık. Beni kaşıklayabilmek için sırtımı önüne doğru çekerken sözsüzce mırıldanıyor.

Çok seks yapıyoruz ama her gece değil ve belli ki bu gece seks gecesi olmayacak.

İkimiz de çok yorgunuz ve ben hâlâ huzursuz ve çalkantılı hissediyorum.

Birkaç dakika karanlıkta uzanıyoruz ve ben zihnimi uyumak için yeterince rahatlatmaya çalışıyorum.

Keşke onun sıcak bedenini arkamda hissetmeyi bu kadar sevmeseydim. Bunu umursamasaydım her şey çok daha kolay ve basit olurdu.

Çok fazla.

"Öğleden sonra seni eve gönderdiğim için üzgün müsün?" Owen durup dururken bu soruyu sorar.

"Hayır."

"Başka bir şey için mi üzgünsün?"

"Hayır."

Elimi bulana kadar eli bir an beceriksizce dolaşıyor. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sorun ne Chelsea?"

"Bilmiyorum."

Nefesini bıraktığını duyuyor ve hissediyorum. "Tamam."

Beni kaşıklarken hâlâ elimi tutuyor. Bırakmak istemiyorum. Birkaç dakika daha geçtikten sonra karanlığa doğru, "Hiç tam olarak... uymayan bir hayat yaşadığını hissettiğin oluyor mu?" diye soruyorum.

Rahatlamadan önce sadece bir saniyeliğine geriliyor. "Her zaman." "Nasıl uyduruyorsun?"

"Ben... bilmiyorum. Sanırım değiştirmek i s t e d i ğ i n bir şey varsa, onu değiştirmeye çalışırsın."

"Evet."

"Hayatında değiştirmek istediğin bir şey var mı Chelsea?" diye sormadan önce bir süre bekliyor.

"Hayır. Sanmıyorum. Kafa karıştırıcı olan da bu. Sadece buna uyum sağlayabilmek istiyorum."

Boynumun kenarına yumuşak bir öpücük kondurabilmek için başını kaldırıyor. "Bence sen buna uyuyorsun Chelsea."

Vücudum mırıldandığı kelimelerle geriliyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet. Öyle düşünüyorum."

Kollarının arasında gevşerken karnımdaki çalkantı nihayet azalıyor.

Uykuya dalarken fısıldadığım son şey, "Umarım öyledir," oluyor.

PAZARTESİ günü, Owen çok çalışmamdan şikayet etmesin diye saat ona kadar işe gitmiyorum. Projemi bugün bitirmeye kararlıyım ve bolca zamanım olacağını varsayıyorum.

Ancak iki farklı toplantıya katılmam ve ardından Mary ve Owen ile bir çalışma yemeği yemem nedeniyle işim yarıda kesiliyor.

Heather. Öğleden sonra dörtte hâlâ projemi bitirmeye çalışıyorum.

Owen bir saat önce uğradı ve günde bana ayrılan dört saatten bir saat daha fazla çalıştığım için eve gitmemi söyledi. Ama artık sona yaklaştım, bu yüzden gülümsedim ve ona birazdan çıkacağımı söyledim.

Sonra işe geri dönüyorum.

Şu anda bitirmeme on beş dakika var ve başarının tadını neredeyse alabiliyorum. O kadar dalmışım ki kapı aralığından biri adımı söylediğinde önce duymuyorum.

Sonra tekrar söylüyor. "Chelsea."

Gözlerimi kırıştırıp bulanık bir şekilde başımı kaldırıyorum ve birkaç metre ötemde duran, yeni takım elbisesi ve saat beş gölgesiyle keskin ve seksi görünen Owen'ı tanımam biraz zaman alıyor.

Gözlerim odaklanır odaklanmaz bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Yüzü tamamen pasif ama duruşunda, omuzlarının duruşunda bir gariplik var.

"Sizinle ofisimde bir dakika konuşabilir miyim?" dediğinde bir şeylerin ters gittiğinden emin oluyorum.

Sesi çok alçak ve çok yumuşak, sadece kızgın olduğunda olduğu gibi.

Aptal, cahil ben. Neden kızgın olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bana kızgın olduğu hiç aklıma gelmiyor.

"Elbette," diyorum, işimi kaydedip ayağa kalkıyorum. Heather'ın asistanına bakıyorum ve Owen'ı koridorda takip etmeden önce "Bir dakika içinde döneceğim" diyorum.

Endişeliyim. Onu kızdıracak bir şey olmuş olabilir mi diye beynimi zorluyorum.

Başka birinin yaptığı bir şey. İşte bu kadar bilgisizim.

Owen'ın ofisine girdiğimde, kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapatıyor.

"Owen, sorun ne? Bir şey mi oldu?"

Sonra bana dönüyor ve ben ondan yayılan, çenesini sıkın, gözlerini alevlendiren, omuzlarını geren şeyi görüyorum.

Bana kızgındı.

Bana.

"Sana bir saat önce eve gitmeni söylemiştim," diye mırıldanıyor kalın bir sesle.

Cevap verebilmek için şaşkınlığımı üzerimden atmakta zorlanarak göz kırpıyorum. "Söylediğini biliyorum. Neredeyse bitirmek üzereydim."

"Bir saat önce sana gitmeni söylediğimde de böyle demiştin." "On beş yirmi dakika içinde ayrılacağım." Şok ve savunmaya geçmeye başlıyorum. Savunmacı ve biraz da incinmiş. "Senin sorunun ne?"

"Benim sorunum sana gitmeni söyledim -diğer birkaç kişinin önünde- ve sen bunu yapmadın."

"Şey, özür dilerim. Kendimi kaptırmıştım ve durmak istemedim. Sen her kelime söylediğinde dikkat kesilmem gerektiğini bilmiyordum."

İnledi ve bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Kahretsin, Chelsea." Şimdi o kadar alçak sesle konuşuyor ki duyabilmek için ona bir adım daha yaklaşmam gerekiyor. "Pislik gibi davranmaya çalışmıyorum ama burada patron benim. Gerçekten, kelimenin tam anlamıyla patron benim. Sana burada -iş yerinde- bir şey söylediğimde onu yapmak zorundasın. Aksi takdirde asla işe yaramaz."

Hızlı bir cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum.

Çünkü tabii ki o haklı. Patron

o.

Ve aynı zamanda kocam olmasının şu anda bir önemi yok.

"Tamam," diyorum kırılmış bir ses tonuyla. "Özür dilerim. Söyleyeceğim."

Gözlerimde yanan yaşların binadan çıkana kadar düşmemesi için dua ederek çıkmak için dönüyorum.

Ben kapıya varmadan o kapıda oluyor. Geri çekilmemi engelliyor, yüzü duygularla buruşuyor. "Kahretsin, Chelsea. Lütfen ağlama."

"Ağlamıyorum." Birkaç damla gözyaşını siliyorum. "Sinirlendiğimde ya da üzüldüğümde bunu yapıyorum. Elimde değil. Ama ağlamıyorum. Bana ağlıyormuşum gibi davranma."

"Tamam. Yapmayacağım. Ama şimdi bana kızgınsan, o zaman bunu konuşmamız gerek."

İddia etmeme rağmen ağlamak üzereyim. Nedenini bile bilmiyorum. "Konuşacak bir şey yok. Patron sensin ve bana bir emir verdin. Buna uymadım ve hatalıydım. O yüzden şimdi yapıyorum."

"Kahretsin," diye nefes alıyor, çenesini tekrar ovuşturuyor ve hâlâ bedeniyle kapıyı kapatıyor. "İşte bu yüzden evli olduğun insanlarla çalışmaman gerekiyor."

Evet, öyle.

Bunu çok net görüyorum.

Şu anda uğraştığımız çatışmalı ilişkiler umutsuzca karışık.

Ama beni en çok üzen şey bu değil. Gözyaşlarına boğulmamın nedeni bu değil.

"Chelsea, konuş benimle," diyor kısık sesle.

Gözlerimi indirip derin bir nefes alıyorum, duygu karmaşasını yatıştırmaya çalışıyorum ki aklı başında konuşabileyim. "Bana söylediğinde gitmediğim için özür dilerim. Gitmeliydim. Bunun diğer insanlara nasıl görüneceğini düşünmedim ve bunun için üzgünüm. Sadece..."

"Sadece ne?" diye soruyor ben sözümü kesince.

"Hayatımda ilk kez bir konuda gerçekten iyi olduğumu hissediyorum. Gerçek bir iş yapabileceğimi ve bunu iyi yapabileceğimi hissettiğim zaman. Harika saçlar ve harika tırnaklardan daha fazla katkıda bulunabileceğim."

"Bunu biliyorum Chelsea. Katkıda bulunuyorsun. Bunu sana defalarca söyledim. Ama hâlâ ücretsiz bir stajyersin ve senden faydalanmayacağım."

"Benden faydalanmıyorsun. Bu işi yapmak istiyorum. Hatta daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Stajyer olarak haftada yirmi saatten fazla çalışmana izin vermeyeceğim. Bu etik olarak yanlış olur. Herhangi birinin yapmasına izin verirsem yanlış olur, bu yüzden senin de yapmana izin veremem."

Başımı sallıyorum, gözlerim hala yere odaklanmış durumda çünkü kendimi bu kadar savunmasız hissetmek benim için çok zor. "Pekâlâ. I... Bunu anlıyorum. O zaman belki... belki bunu gerçek bir iş haline getirebilirsin. Tam zamanlı bir iş. Böylece gerçekten çalışabilirim."

Kapıya yaslandı, gözlerini kapattı ve bir an için inledi. "Yapamam, Chelsea."

"Oh. Tamam."

"Sana gerçek bir iş verebilmeyi çok isterdim ama yapamam. Sen benim karımsın. Sen sadece stajyerken idare etmek bizim için bu kadar zorsa, ücretli bir çalışan olsaydın bunu nasıl başarabilirdik ki?"

Adam haklı. Tabii ki haklı.

O her zaman haklıdır ve ben her zaman aptal, mantıksız ve olgunlaşmamışımdır.

Hayatımın hikayesi bu.

"Tamam." Bir gözyaşı daha szlyor ve gerçekten istediğim halde onları tutamamak çok can sıkıcı. "Anlıyorum."

"Sen anlıyor musun?" Bir elini uzatıp yüzümü kavırıyor ve tekrar ona bakmamı sağlıyor.

Başımı avucundan hafifçe uzaklaştırıyorum. "Evet.

Anlıyorum." "Bana hâlâ kızgınsın."

"Kızgın değilim. Söz veriyorum değilim. Sadece...

zgnm." "zgn olduğunu biliyorum, tatlım.

Gerçekten çok zgnm."

Bana daha önce hiç tatlım dememişti. Bana Chelsea'den başka bir şey demedi.

Ve nedense şu anda ismimle hitap etmesini tercih ederim. Sesi yumuşak, hafif boğuk ve inanılmaz derecede nazık. Sanki ağlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Sanki bu ilişkide yetişkin olan o.

Ellerimden birini tutmak için uzandı. Onun eli büyük, sıcak ve güçlü, benimki ise çok küçük ve soğuk geliyor.

Elimi ekiyorum.

"Chelsea, lütfen onun gibi davranma." "Ne şekilde?"

"Sanki seni incitmişim gibi. Ben sadece en iyi olanı yapmaya çalışıyorum."

"yle olduğunu biliyorum. Sana söyledim. Sana kızgın değilim. Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum."

Sert bir i geçirdi. "Bırak biraz düşüneyim. Bunun bizim için daha iyi olmasını sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışacağım." Parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor. "Bunu halletmenin bir yolunu bulacağım."

Tabii ki bulacak.

Her şeyin çaresine bakacaktır.

Bu şirket ve iş o gider üzerinde
Burada o onun sorumluluğu. Benim değil.

Ve bu evlilik... gerçek değil.

Sessizce başımı salladım.

"Tamam."

"Ah, tatlım," diye mırıldanıyor ve beni kucaklıyor.

Bu beni daha iyi hissettirmeli -kendime rağmen daha iyi hissettiriyor- ama kendimi şımartmama izin veremiyorum. Bu zaten çok fazla acı veriyor ve daha da kötüleşmesine izin veremem. Birkaç saniye sonra geri çekiliyorum. "Ben artık gidiyorum."

"Evde görüşürüz. Bugün saat beşte eve geleceğim."

"Gelmene gerek yok. Kız kardeşlerimle yemeğe gideceğim."

Böyle bir şey planlamıyorum ama şu anda biraz boşluğa, biraz mesafeye, biraz sarsılmaz sevgi ve teşvike ihtiyacım var. Ve bunu bana verenler de kız kardeşlerim.

Ağzı buruştu. "Oh. Pekala."

"Yani istediğin kadar geç saate kadar çalışabilirsin. Bir süre dönmeyeceğim."

"Bana kızgınsın."

Böyle düşünmesini istemiyorum. Kısık sesinde duyabildiğim acıyan kenardan hoşlanmıyorum. Ama şu anda kendimi zor tuttuğum için bu konuda yapabileceğim bir şey yok. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Söz veriyorum. Sadece biraz... nefes almaya ihtiyacım var. Bir süreliğine."

Hemen cevap vermiyor. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sonunda mırıldandı, "Tabii ki anlıyorsun. Anlıyorum. Eve döndüğünde görüşürüz."

Ofisten çıktıktan sonra SAM'i arıyorum, çünkü Melissa hâlâ işte olacak. Sam dairesinde ve Hunter da hâlâ çalışıyor, ben de oraya gidiyorum.

Yolda ağlıyorum, oraya vardığımda ağlıyorum ve birkaç saat sonra Sam, Melissa ve ben akşam yemeğini bitirirken yine ağlıyorum.

Hunter ve Trevor'ı bira içmeleri ve kanat yemeleri için bir spor barına gönderdiler ve akşam için ayak altında dolaşmadılar çünkü bu gece kız kardeşlerime ihtiyacım var.

"Tuhaf ve garip bir durum olduğunu biliyorum," diyor Melissa, ben duygularımı açıklamak için yaptığım en son saçma sapan girişimi bitirdikten sonra. "Ama Owen her şeyin yolunda gitmesi için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün? İşle ilgili tuhafliklardan daha fazlası olmalı." Melissa buraya geldiğinde saçındaki tokaları çıkarmıştı, bu yüzden saçları omuzlarının etrafında sallanıyordu. Bu onu daha yumuşak gösteriyor ve ifadesi endişeli ve nazik.

"Öyle." Sesim çatallaşıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum. Daha fazlasını söylemeye çalışıyorum. Açıklamaya çalışıyorum. Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Kapatıp tekrar açıyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum.

Sam, "Üzgün ünkü Owen'ın onu sevmesini istiyor ve sevmediğini düşünüyor." diyor.

Gözlerimden birkaç damla yaş daha süzölüyor. "Beni önemsiyor. Değer verdiğini biliyorum. Ve garip bir durumda elinden gelenin en iyisini yapıyor."

"Ama seni sevdiğini düşünmüyorsun?" Melissa soruyor. "Benim onu sevdiğim gibi değil."

"Nereden biliyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama bir kez daha ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Bilmiyorsun," diyor Sam. "Korkuyorsun, kafan karışık ve ona aşıksın ve onun senin hakkında ne hissettiğini bilmiyorsun. Değil mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum. "Sen böyle söyleyince kendimi aptal gibi hissediyorum ama haklısın."

"Herkes aşık olduğunda kendini aptal gibi hisseder. Aşk insana bunu yapar. Bu aptal ya da salak olduğun anlamına gelmez. Sadece insan olduğun anlamına gelir."

Sam'e bakıyorum, aniden bir umut kıvılcımı hissediyorum.

Melissa uzanıp kolumu okşadı. "Bütün bunları hem benimle hem de Sam'le birlikte yaşadın, belki kendi tavsiyelerini hatırlayabilirsin."

Burnumu çekerek koltuğumda doğruluyorum. "Yani onunla konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, onunla konuşmalısın." Melissa şimdi hafifçe kıkırdıyor. "Ne yapman gerektiğini sanıyordun ki?"

"Beni sevdiğini söylemesi bu kadar zor olabilir mi?" "Belki o da korkmuş, kafası karışmış ve aşıktır," diyor Sam usulca.

"Kulağa geldiği kadar kolay değil."

"Elbette kolay değil," diye yanıtlıyor Sam. "Bu insan olmak. Tamamen savunmasız olmaktır. Bu da genellikle her şeyi berbat ettiğimiz anlamına gelir. Hunter'la bana ne olduğunu hatırlıyor musun? Onunla konuşmak için her şeyi hazırlamıştım ama o henüz yeterince iyi olmadığından korktuğu için bana izin vermedi."

"Ben de Trevor'la konuşmak için her şeyi hazırlamıştım ama sonra Pop'a tamamen kendini kaybetti ve beni onun için bir hiç olduğuma ikna etti."

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Çok teşekkürler. Bunu yapmak istememe gerçekten yardımcı oluyorsun."

Sam gülüyor. "Ama hey? İyi tarafından düşün. Eminim birimiz Konuşma'yı her şey dağılmadan atlatmayı başarabilir. Denemeye değer, değil mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Denemeye değer. İşte gidiyorum."

Dokuz

Eve vardığımda saat akşamın onuydu. Ev sessizdi. Açık olan tek ışıklar, Owen'ın benim için açık bırakmış olması gereken giriş ve merdivenler.

Çoktan yatmış olmalı.

Bu gece onunla uyumak yerine üst katta uyumamı mı bekliyor?

Bu düşünce göğsüme saplanıyor ama nefes alıp veriyorum. Bir aydan fazladır üst katta uyumadım. Bu gece bunu yapmayacağım. Ve eğer Owen bir sebepten dolayı bunu yapmamı istiyorsa, o zaman bunu yüzüme söylemek zorunda kalacak.

Yatak odasının kapısı yarı açık ve tüm ışıklar sönük. Koridordaki ışığı açıyorum, böylece odaya girebilecek kadar görebiliyorum, şifonyerinde bana verdiği çekmecelerden birinden küçük bir önlük alıyorum ve sonra üstümü değiştirmek, dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum.

Tekrar dışarı çıktığımda gergindim. Hem de çok gergin. Yatağa girerken neredeyse titriyordum.

Owen yan yatmış, ters yöne bakıyor. Yine de uyuduğunu sanmıyorum. Vücudu kaskatı görünüyor. Nefes alışını bile duyamıyorum.

"Owen," diye mırıldanıyorum, sesim sessiz odada tuhaf çıkıyor.

Bir süre sonra bana doğru döndü. Koridordan gelen ışıpta onu biraz görebiliyorum. Gözleri açık ve yüzüme odaklanmış durumda.

Adını söyleyen bendim. Şimdi benim devam etmemi bekliyor. Şimdi çok korkuyorum, her yerim üşüyor. "Owen," diye fısıldıyorum. Elimi göğsüne koymak için uzandım.

Boğazından garip, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. "Chelsea."

Sonra bir şey oldu. Bir şeyler kopuyor. Yuvarlanıyor, beni sırtüstü itiyor ve beni öpebilmek için üzerime geliyor.

Öpücük acil, neredeyse sert. Dili davet etmeden ağzıma giriyor. Endişem ihtiyaç haline geliyor.

Kollarımı ona doluyorum ve onu öpüyorum.

Bacaklarından biri benimkinin arasında, yani bacaklarımız birbirine dolanmış durumda. İkimiz de pijama pantolonu giyiyoruz, bu yüzden tenini hissedemiyorum ama önemli değil gibi görünüyor. Kalçalarımız birbirine sürtünüyor ve bu çok şehvetli bir şey. Daha yeni öpüşmeye başlamış olmamıza rağmen şimdiden tahrik olmuş durumdayım.

Ağırlığı bana doğru bastırıyor ve ben de utanmadan ona karşı sallanıyorum. Ağız sonunda benimkinden ayrıldı ama sadece yüzümde ve sonra boynumda bir öpücük izi bırakmak için.

Her birkaç öpücükte bir adımı sayıklıyor. "Chelsea." Tekrar ve tekrar.

Küçük üstümü çekip başımın üzerinden çıkarıyorum ve o da göğüslerimi öpüp okşayabilmek için ağzını göğsüme indiriyor. Kamburlaşıyorum, inliyorum ve ellerimi saçlarına doluyorum.

İçimde kabaran ihtiyaç ve duygularla o kadar doluyum ki. Zapt edemiyorum. Bunun karşısında çaresizim.

Bu korkutucu. Bu kadar iyi hissetmek. Bu kadar. Birine bu kadar yakın olmak.

Sanki aramızda hiçbir şey yokmuş
gibi. Sanki tek bir nefesi
paylaşıyormuşuz gibi.

Yatağa girdiğimden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama şimdi pijama pantolonumu indiriyor ve bacaklarımın arasını yokluyor. Sıcak ve ıslağım ve bunu bilecek. Kalçalarımı daha da ayırdığımda iki parmağı içime kayıyor.

Pantolonunun kemerini çekiştiriyorum ve o da kısa bir süreliğine yaptığı işi bırakıp pantolonunu çıkamam için bana yardım ediyor. Sonra parmakları tekrar içime giriyor, göğsümü emiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan boşalıyorum, "Owen! Evet!"

Kanalım parmaklarının etrafında sıkılıyor ve zevk azalana kadar kasılmalara karşı itmeye devam ediyor. Sonra elini hareket ettiriyor ve ben de sert ereksiyonuna uzanarak onu yerine oturtuyorum.

Bacaklarımı ayırıyor ve yavaşça içime doğru itiyor, karanlıkta dudaklarımı tekrar buluyor.

Öpüşüyoruz ve yavaş, şehvetli bir ritimle birlikte sallanıyoruz ve bu gerçekten uzun bir süre devam ediyor. Seksin sürebileceğini bildiğimden daha uzun. Benim

Ellerim başından sırtına ve kıkına doğru hareket ediyor, kalçalarını hareket ettirirken sıkıca kenetlenen kasları hissediyorum.

Sanırım birbiri ardına mini orgazmlar yaşıyor olmalıyım. Çünkü birlikte sallanmaya devam ettikçe zevk derinleşiyor, uzuyor, geçmiyor.

Yavaş yavaş Owen'ın vücudunun benimkinin üzerinde sıkılaştığını hissediyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor ve sonunda öpüşmeyi kesiyor, daha hızlı, daha sert pompalarken başını yukarıda tutuyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, parmaklarımı kıkının sert etine sokuyorum. Aşağı yukarı hareket etmesi, kasların sıkıca kenetlenmesi en seksi şey. "Aynen böyle."

Şimdi homurdanıyor ve zaman zaman ritmi bozuluyor. "Tekrar boşalabilir misin?"

Dizlerimi daha fazla büküyorum, en az onun kadar aceleyle hareket ediyorum. "Sanmıyorum... Gelmeyi hiç bırakmadım."

Garip, çaresiz bir ses çıkarıyor. Artık o kadar çılgınca hareket ediyoruz ki yatak başlığı duvara çarpıyor. "Chelsea." Tekrarladıkça sesi daha da yükseliyor. "Chelsea. Siktir, Chelsea!"

İçimden bir orgazm daha geçerken haykırıyorum. Hayatımda yatakta hiç bu kadar yüksek sesle orgazm olmamıştım ama kendimi tutmamın imkânı yok.

Sonra o da boşalıyor ve onun boşalmasını hissetmek de bir o kadar güzel. Sarsılıyor, soluk soluğa kalıyor ve zevk onu ele geçirene kadar kalçalarını sarsıyor.

Üzerime yığılıyor, tüm ağırlığıyla hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime çöküyor. Elimde değil ama bu his hoşuma gidiyor.

Sanki şu anda tamamen çaresizmiş gibi. Sanki sadece bana ihtiyacı varmış gibi.

Pantolonunu indirirken boynuma ve omzuma beceriksizce birkaç öpücük konduruyor. Sırtını ve saçlarını okşuyorum.

Sonunda üzerimden yuvarlandığında beni de yanına alıyor, böylece yan yana kucak kucağa yatıyoruz. Bacaklarım hâlâ ona sarılmış durumda. Vücudu artık rahatlıyor, benimki de öyle.

Ama aramızdaki havada bir şey var. Söylenmemiş bir şey.

"Owen," diye başlıyorum, sesim ancak törpülenebiliyor. "Sanırım... konuşmamız gerekiyor."

"Evet. Biliyorum." Sonunda beni bırakıyor ve sırt üstü dönüyor. Uzun bir nefes verdikten sonra, "Bunu sabah yapabilir miyiz?" diyor.

Belki de zayıfım. Belki de bir korkağım. Ama onun sözlerine bir can simidi gibi sarılıyorum. "Evet. Konuşmak için sabaha kadar bekleyelim."

Kalkacak enerjiyi buluyorum, pijamalarımı tekrar giyiyorum ve sonra işemek ve temizlenmek için banyoya gidiyorum. Geri döndüğümde Owen pantolonunu giymiş ve yatağın kenarında oturuyordu.

Omuzları çökmüştü, sanki kendini tutamayacak kadar yorgun gibiydi.

Bu beni endişelendiriyor ama hemen kalkıyor ve benden sonra tualete gidiyor. Sonra ikimiz de yorganın altına giriyoruz ve beni her zamanki gibi kendine çekiyor.

Yanına sokuluyorum ve yarın sabah onunla ilişkimiz hakkında konuşurken kullanacağım kelimeleri planlamaya çalışıyorum.

Uykuya dalarken ne söyleyeceğim konusunda hâlâ bir fikrim yok.

Owen'ın yataktan çıktığını duyar duymaz normalden daha erken uyanıyorum.

Belki de uyuyan benliğim bugün önemli bir şey olacağını biliyor, ama gözlerimi saat altıyı biraz geçe açtığımda Owen'ın banyoya doğru yürüdüğünü, pantolonunun kalçalarına kadar indiğini görüyorum.

Birden sabah için umutlandım.

Dün gece... harikaydı. Derin, anlamlı ve özeldi.

İnsanlar aralarında gerçek bir şey yoksa böyle seks yapmazlar. Hayatımda bunu bilecek kadar çok seks yaptım.

Dün gece sadece bedenlerin birlikte hareket etmesi değildi. Bizdik. Hepimizdik. Beden ve ruh. Gerçekten birlikteydik.

Hâlâ çözmemiz gereken bazı şeyler var ve bunların bazıları zor olacak. Hem işimi hem de evliliğimizi idare etmek için bir şeyler yapmalıyız.

Ama bir şekilde halledebiliriz. Her şey mükemmel gitmese bile Owen'ın bu evlilikte gerçekten var olduğunu bilmek beni çok mutlu edecek.

Benim gibi.

Sadece bu sözleri duymak bile beni mutlu edecek.

Yatakta doğrulup Owen'ın çıkmasını bekliyorum. Geldiğinde duraklıyor ve bana doğru göz kırpmıyor.

"Selam," diyorum gülümseyerek. "Erken uyandım."

"Anlıyorum." Duraksıyor. Yüzündeki, vücudundaki tereddütü görüyorum. Sonra yanıma gelip yatağın kenarına oturuyor. "Şimdi konuşmak istiyorsun."

"Evet. Tabii önce kahve içmek istersen başka."

Bir günlük sakalı kalın ve koyu renkte ve ona alışılmadık derecede hoyrat bir görünüm veriyor. Saçları dağınık ve gözleri ağır. Gözlerinin altında gölgeler var. "Ben iyiyim. Artık konuşabiliriz."

Yanağını hafifçe okşamak için uzandım. "İyi uyuyamadın mı?"

"Pek sayılmaz. Her şeyi düşünüyordum."

Başımı sallayıp bekliyorum ama o devam etmiyor. Bu konuşmayı kimin başlatması gerektiğinden emin değilim, ama bunu isteyen bendim, bu yüzden muhtemelen benim başlatmam gerektiği sonucuna vardım.

Konunun etrafından dolaşmayacağım. Lafı eveleyip gevelemeyeceğim ve ergen gibi davranmayacağım.

Bununla gerçekten yüzleşeceğim.

O kadar da kötü olmayacak. Owen beni önemsiyor olmalı.

Eğer umursamasaydı dün gece seviştiğimiz gibi sevişemezdik.

Düzensiz bir nefes alıyorum ve "Sanırım aramızdaki şeyler biraz... biraz karmaşıklaştı." diyorum.

"Evet." Yere bakıyor ve ben bunu kötüye işaret olarak algılamamaya çalışıyorum.

"İlk evlendiğimizde her şeyin basit olması gerekiyordu. Ayrı hayatlarımız olacaktı ve ben sadece senin geçici ödül karın olacaktım. Ama... ama şu anda olan şeyin gerçekten bu olmadığını hissediyorum."

O kadar zor yutkunuyor ki boğazında düğümlendiğini görebiliyorum. "Biliyorum."

"Ve bunun karmaşık olduğunu biliyorum. Çünkü bir evliliğimiz var - ki bu düşündüğümüz gibi değil - ve bir de işimiz var, bu da işleri daha da zorlaştırıyor. Ama bence bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Sesim biraz titriyor ama çoğunlukla net ve kontrollü. İçimde bu kadar çok duygu titrerken bu kadar açık konuşabildiğime şaşıyorum.

"Biliyorum," diyor Owen, sesi son kelimede kırılıyor. "Bu... işe yaramıyor. Bütün gece bunu düşünüyordum."

Gözlerimi kırıpıştırıyorum, sözler karşısında o kadar şaşırıyorum ki küçük bir sarsıntı geçiriyorum. "Çalışmıyor mu?"

Bunu bir soru olarak sormuştum ama o bunu bir onaylama olarak algılamış olmalı ki başını sallıyor. "Biliyorum. Ne kadar istesem de, bu yılı nasıl atlatabileceğimizi... göremiyorum."

Oh lanet olsun.

Bu korkunç bir şey.

Korkunç.

Hâlâ tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama artık iyi olmadığını biliyorum. Owen'ın yüzü terden ıslanmıştı ve sabit bir soğukkanlılık içindeydi.

Devam ediyor. "Bu çok fazla. Benim için çok fazla."

"Çok mu fazla?" Onun sözlerini papağan gibi tekrarladığımı biliyorum ama şu anda kendi kelimelerimi bulmamın imkânı yok. Sesimin işe yaraması için tek yapabildiğim bu.

"Bu çok fazla. Basit olmamız gerekiyordu. İkimiz için de işe yarayacak kadar mesafeli profesyonel bir anlaşma. Ama şimdi sen... her yerdesin. Aramızda mesafe yok. İşimdesin, evimdesin, yatağımdasın ve bu çok fazla. Sen... her yerdesin. Her yerdesin."

Oh Tanrım. Nefes bile alamıyorum. Belki de göğsünden vurulmak böyle bir şeydir.

Belki de hüzünlü bir hayalde, bir erkek benim onun her şeyi olduğumu söyleyebilir ve bu çok tatlı bir şey olurdu.

Ama Owen şu anda böyle söylemiyor.

Benim her şeyi olmam onu parçalıyor. Bunu istemiyor.

Beni istemiyor. Bu

şekilde değil.

Ben de aptalca belki istiyordur diye düşündüm.

"Anlıyorum." Çok sert bir şekilde oturuyorum, ellerim avuçlarımda içinde birbirine dolanıyor.

"Sen istiyor musun? Bunu o kadar çok düşündüm ki beynim uyuşmuş gibi hissediyorum ve bu şekilde nasıl devam edebileceğimizi anlamıyorum. Ne olacak

Ben... yıl bittiğinde ve boşandığımızda ne yapacağız?" Boşanma.

Her zaman geleceğini bildiğim ama kaçınılmaz değilmiş gibi davrandığım son.

"Anlıyorum," diyorum tekrar.

"Böyle bir karmaşaya dönüştüğü için çok üzgünüm. Yapabileceğimizi düşünmüştüm. Aptalcaydı. Ama şu anki durum benim için çok fazla. Yapabilecekmişim gibi bile hissetmiyorum..."

"Nefes al."

Başını sallıyor, gözleri yere dönmeden önce hızla yüzüme kayıyor.

"Sadece biraz..."

"Boşluğa."

"Evet." Dudaklarını yalıyor ve tekrar bana bakabilmek için vücudunu çeviriyor. "Senin de buna ihtiyacın olmalı."

İroni o kadar acı ki tadını alabiliyorum. "Elbette."

"Belli ki şu anki haliyle idare edemiyoruz. Dün bana biraz nefes almaya ihtiyacın olduğunu söyledin ve ben de sana nefes aldıracaktım. Sonra eve geldiğin anda tepene bindim. Sanırım biraz gerçek mesafeye ihtiyacımız var."

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkunuyorum ama işe yaramıyor. "Anlıyorum.

Yani benden... çalışmayı bırakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Kelimeyi ağzından kaçırdı ama devam ederken sesi daha yumuşaktı, "Hayır. Elbette senden çalışmayı bırakmanı istemeyeceğim. Bu çok... çok önemli."

"Peki ne istiyorsun?"

Kısa bir tereddüt. "Üst kata geri taşınmanı istiyorum." Ve işte bu.

Bulmacayı tamamlayan parça.

Babam beni uyarmıştı. Bunun olacağını söylemişti. Ne kadar manipülatif bir pislik olsa da, babam asla aptal bir adam olmadı. Ve bunu hemen anladı.

Elbette Owen şirketinde çalışmayı bırakmamı istemiyor, ona daha fazla alan açmak için bile olsa. Orada onun ihtiyaç duyduğu bir şeyi yapıyorum ve şirketi her zaman onun önceliği olmuştur.

Eğer duygusal refah ve kişisel alan uğruna bir şeyin feda edilmesi gerekiyorsa, bu asla onun şirketi olmayacak.

Bu her zaman ben olacağım.

Sıradaki şeyi nasıl yapacağımdan tam olarak emin değilim. Bu kadar güçlü olduğuma hiç inanmamıştım. Hep böyle bir acının beni darmadağın edeceğini düşünmüştüm.

Öyle olmadı. Ben yıkılmadım.

Başımı salladım. "Anlıyorum. O zaman ben de öyle yapacağım." Sonra ayağa kalktım ve sert adımlarla şifonyere doğru yürüdüm. Geçen ay bana verdiği çekmecelerden birini açtım.

Pijamalarım doluydu. Kıyafetlerim Owen'ın şifonyerinde.

"Şu anda eşyalarını taşımak zorunda değilsin Chelsea." Owen da yataktan kalktı.

"Neden olmasın? Sadece birkaç çekmece." Pijamalarımı kollarımda bir tomar haline getiriyorum.

"Chelsea, gerçekten üzgünüm. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım. Bu evliliğin geri kalanını başka türlü sürdürebileceğimizi düşünemiyorum."

Ona tekrar bakıyorum ama görüşüm o kadar bulanık ki yüzündeki hiçbir ayrıntıyı göremiyorum. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Sen anlıyor musun?"

Bana bunu sorma şeklinden nefret ediyorum -sanki gerçekten ciddiymiş gibi, s a n k i şu anda nasıl hissettiğimle gerçekten ilgileniyormuş gibi.

O her zaman iyi bir adam olmuştur. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı.

Ben

Ve sanırım -acı bir şekilde- şu anda onun da yaptığı şey bu. "Evet," diyorum ona zoraki bir gülümsemeyle. "Bu... bu biraz canımı acıtıyor

ama anlıyorum. Ve muhtemelen haklısın. Eğer yılın geri kalanını bu karmaşayı daha da büyütmeden atlatacaksak, o zaman biraz yer açmalıyız. Ben üst kata taşınırım. Başlangıçta olduğumuz gibi olabiliriz. Ve haftada yirmi saatten fazla çalışmayacağıma söz veriyorum, böylece artık bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak." Odanın kapısına doğru yürürken giysi yığınımı göğsüme bastırıyorum.

"Chelsea."

Adımı bir kez daha söylerse gözyaşlarına boğulacağım. Omzumun üzerinden ona doğru körü körüne gülümsüyorum. "Benim için endişelenme, Owen. Ben büyük bir kızım. İyi olacağım."

Bu doğru değil.
Hiçbiri doğru değil.
Owen'la bir ilişki kurduğumu, bir evlilik inşa ettiğimi, bir hayat kurduğumu sanıyordum.
Ama tek yaptığım evcilik oynamakmış. Hiç var olmayan bir hayatın hareketlerini yapan bir çocuk gibi.
Artık daha iyi biliyorum.
Bunu tekrar yapmayacağım.

O AKŞAM, salata için sebze doğruyorum ve Eva'yla telefonda konuşurken yine ağlamamaya çalışıyorum.

Bugün tam dört saat boyunca işe gittim, herhangi bir iş yapabildiğime hayret ettim. Eve döndüğümde bir saat kadar ağladım ama o zamandan beri uyuşuk bir sersemlik içindeyim.

Markete uğrayıp şarküteriden biraz tavuk salatası ve bu akşam salata ile birlikte yemek üzere bir somun ekşi mayalı ekmek aldım. Salatayı yapmayı bitirdiğimde o günkü işlerimi tamamlamış olacağım. Sonra Owen'la akşam yemeği yemek zorunda kalacağım - çünkü normal rutinimizde herhangi bir değişiklik yapmak üzere değilim - ve sonra yatak odama çıkıp gün için kaçabileceğim.

Eva telefonda, "Bu korkunç bir şey Chelsea," diyor. Şu anda işte ama randevusu gecikiyor. "Owen konusunda nasıl bu kadar iyi davranıyorsun anlamıyorum. Ben olsam ona çok kızardım."

"Ona kızmak için bir nedenim yok. Şartları göz önünde bulundurarak elinden geldiğince iyi davranıyor."

"Ama koşullar çok aptalca. Çok yakınlaştığın için korkuyorsun diye karını başka bir odada uyumaya göndermezsin-"

"Öyle değil. Olan şey bu değil." "Boşluğa ihtiyacı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"O yaptı. Ama durumumuz o kadar karıştı ki - sahte evlilik ve benim onun şirketi için çalışmam ve-"

"Karmaşık olduğunu anlıyorum. Yine de yapılması gereken boktan bir şey." "Boktan bir şey yapmıyor. Elinden geleni yapıyor."

"Üzgünüm ama ben senin en iyi arkadaşınım. Benden çok daha iyi bir insan olduğun için onu istediğin kadar savunabilirsin. Ama y i n e de böyle davrandığında ona boktan diyeceğim. *Pislik*."

Eva'nın kızgın tonu kendime rağmen biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. "O bir pislik değil. Ben..."

"Ne? Neyi yanlış yaptın? Sen hiçbir şey yapmadın."

"Erkeklerle hep yaptığım gibi kendimi kandırdım. Sadece... evcilik falan oynuyordum. Evliymiş gibi davranıyordum. Bir eş gibi davranıyordum. Oysa ilişkimizin öyle olmadığını başından beri çok iyi biliyordum."

"Bu çok aptalca. Sen bir eşsin. Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyordun." "Biliyorum. Yani gerçek bir eş. Normal bir eş. Geçici bir eş değil.

ödül karısı."

"Oh lütfen. Şu anda incindiğin için böyle söylüyorsun. Aranızda bundan çok daha fazlası var."

"Ama yok. Böyle düşünüyorsun çünkü her şeyi benim süzgecimden geçiriyorsun ve ben de kendimi kandırıyorum." Hem Eva'ya hem de kendime karşı dürüst olmaya çalışırken boğazım ağrıyor. "Düşündüm ki... İstedim... Hayatımda ilk kez gerçekten bir yetişkin olabileceğimi düşündüm. Bir işim ve gerçek bir ilişkim olabilirdi ve... ve hayatımla ilgili gerçek bir şeyler yapabilirdim. Ve bunca zaman..." Sustum çünkü sesim artık işe yaramıyordu.

Eva'nın da sesi biraz titrek çıkıyor. "Bunca zamandır yaptığın şey buydu."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama gerçek değildi. Ben sadece küçük bir kızın giysi giydirme oyunuydum."

"Kes şunu! Bunu söylemeyi kes, Chelsea. Bu doğru değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Owen yaptı."

"Hayır, yapmadı. Onu görmeliydin. Beni incitmemek için çok uğraşıyordu. Kendini çok kötü hissediyordu."

"Kendini kötü hissetmeli. Bok gibi hissetmeli ve umarım uzun bir süre böyle hisseder."

Salata için malzemeleri doğramayı bitirdim ve tezgâha yaslanırken onları kesme tahtasının üzerine küçük yığınlar halinde bıraktım. "Böyle yapma."

"Öyle olacağım. Chelsea, beni dinle. Sen yanlış bir şey yapmadın. Evet, bu evlilik biraz garip bir şekilde başladı ve belki ikiniz de bu işe en iyi motivasyonlarla girmediniz. Ama onu tanıdın. Ondan hoşlandınız. Ona yakınlaştınız. Kendinizi olasılıklara açtınız. Bunca zaman dürüst davrandın. Kaçmadınız ya da saklanmaya çalışmadınız. Aynı durumda kız kardeşlerinizin nasıl davrandığını düşünün. İkisi de tavşan gibi kaçtı. Sen kaçmadın. Ona gerçek bir eş oldun."

Burnumu çekiyor ve titriyorum ama yine ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama o benim gerçek bir eş olmamı istemedi."

"Daha önce öyleymiş gibi davrandığı kesin. Eğer istediği bu değilse, buna uzun zaman önce bir son vermeliydi. Seni bu şekilde yönlendirmemeliydi. Burada suçlanması gereken kişi o."

"Beni gerçekten yönlendirmedi. Sanırım neler olduğunun farkında değildi. Yani, hangi erkek teklif edildiğinde seksi geri çevirir ki?"

"Senden seksten çok daha fazlasını alıyordu."

"Belki de. Ama iş meselesini berbat eden bendim. Kendimi bu kadar kaptırmamalıydım-"

"Kes şunu! Yapmayı sevdiğin bir şey buldun. Bu konuda heyecanlanmakla hata etmedin. Kendini işine verdin, ilişkine verdin ve her ikisi hakkında da dürüst ve açık davrandın. Yetişkin olan sendin. Çocuk gibi davranan o."

"Eva-"

"Bana Eva deme. Arkadaşım olduğun için bir şeyler uydurmuyorum."

"Biliyorum. Ama elinden gelenin en iyisini yapıyor. O gerçekten nazik ve gerçekten olgun ve-"

"Ve duygusal olarak bodur!"

"O-"

"Onunla ilk tanıştığında senin çok güzel olduğunu düşündüğü için ağzından tek bir kelime bile çıkmadığını söylememiş miydin?"

"Ah, tam olarak öyle değil-"

"Evet, öyle. Senden çok etkilendiği için seninle konuşmaktan korkuyordu. Onun gerçekten iyi bir adam olduğuna inanıyorum ama herkes gibi onun da sorunları var. Bu onun sorunu ve bu yüzden sana zarar veriyor."

"Bu onun için o kadar da büyük bir sorun değil. İlk birkaç haftadan beri böyle davranmıyor. Bu onu... bu onun..." demesine neden olacak bir şey değil.

"Belli ki öyle. O kaçıyor Chelsea ve bunun sebebi senin işleri berbat etmen değil. İşleri berbat eden o. Burada çocuk olan sen değilsin. Sen yetişkin oluyorsun. Büyümesi ve taşaklarını yeniden keşfetmesi gereken kişi o."

Cevap veremiyorum çünkü sessizce hıçkırıyorum. Bir kağıt havlu alıp yüzümü onunla siliyorum.

"Chelsea?" Eva bir dakika sonra soruyor.

"Evet?"

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz. Ama yardım ettin. O yüzden teşekkürler."

• • • •

OWEN yaklaşık yarım saat sonra eve geldi. Beni ayık bir şekilde karşıladı ve sonra her zaman yaptığı gibi kıyafetlerini değiştirmeye ve spor yapmaya gitti.

O zamana kadar kendimi toparlamıştım ve duştan sonra eşofman ve gri bir tişört giymiş olarak yatak odasından çıktığında kanepede kitap okuyordum.

Onu görünce gülümsedim ve kitabımı bıraktım. "Akşam yemeği için bir şeyler hazırladım, eğer açsan."

Gözleri yüzümde ve çok rahatsız edici, tedirgin edici. Ne göreceğini sanıyor bilmiyorum. "Evet. Öyleyim. Teşekkürler." Yüz ifadem sert.

Öyle olduğunu biliyorum. Ama sakın ve kibarım, Bu durumda evrendeki herkes ancak bu kadarını bekleyebilir. Mutfağa gidip bir kase tavuk salatası, salata ve daha önce hazırladığım ekmeği çıkarıyorum.

Owen beni mutfağa kadar takip etti. Benden bir adım kadar uzakta duruyor ve o da benim gibi kaskatı kesilmiş görünüyor. Normalde yemek yediğimiz yemek masasına baktığını görüyorum.

Genelde masayı güzelce hazırlarım ama bugün masa boş.

"Sorun olmazsa televizyonun önünde yiyebiliriz diye düşünmüştüm." Rahat görünmeye çalışıyorum ama yemek yerken Owen'la masanın karşısında sessizce oturma fikri tahammül edebileceğimden çok daha fazla. Ne derse desin, televizyonun bizi biraz olsun kurtarabileceği oturma odasındaki kanepede yiyeceğim.

"Sorun değil." Sesi bastırılmış, hafif boğuk geliyor. Gözlerinin altında normalde olmayan gölgeler var.

Belli ki o da iyi bir gün geçirmemiş.

Göğsümdeki ağırlığa rağmen Eva'nın sözlerini hatırlıyorum ve Owen'ın da mutlu olmamasına seviniyorum.

Eğer ben onun kararı yüzünden mutsuz olacaksam, o da mutsuz olsa iyi olur.

Onun gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm.

Beni gerçekten önemseydiğini düşünmüştüm.

Başka hiçbir erkek beni ciddiye almazken onun beni ciddiye aldığını düşünmüştüm.

var.

Bu düşünce treni gözlerimi yakıyor, bu yüzden onu itiyorum. Tabağımı doldurup buzdolabından bir şişe maden suyu alırken aklımdan geçenler. Owen yemeğini yerken ben de kanepeye oturup tabağımı kucağıma koyuyorum ve televizyonu açıyorum.

Şu anda haberlere dayanamıyorum, bu yüzden on yıllık bir sitcom'un tekrarlarını bulup orada bırakıyorum.

Owen kanalı değiştirmek isterse değiştirebilir. Aksi takdirde, bunu izleyebiliriz.

Owen yanıma geliyor ve kanepede yanıma oturmak yerine koltuğuna oturuyor.

Böyle si daha iyi. Aramızda mesafe var. Vücudunun sıcaklığını ya da her hareketini hissetmek zorunda değilim.

Bir süre televizyona bakıyorum ama sonra dayanamayıp ona hızlıca bir göz atıyorum.

Onu da bana bakarken yakalıyorum.

Lanet olsun adama. Gerçekten bana böyle bakmak zorunda mı? Sanki onu inciten benmişim gibi.

Sahte, umursamaz bir gülümsemeyle idare ediyorum. "İşte her şey yolunda mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu? Oh.

Evet. Evet. Her şey yolunda."

"İyi."

Televizyona geri dönüyorum. Belli ki akşamın sohbet kısmı sona ermişti.

Yemeğimizi bitirdiğimizde sitcom'un bir sonraki bölümü başlamış oluyor, biz de oturup kalanını izliyoruz.

Reklam arasında kalkıp bulaşıkları yıkıyor ve kalan yemekleri kaldırıyor ama onun dışında benim gibi televizyona bakıyor.

İki bölüm daha izliyoruz ve ikimiz de hareket etmiyoruz.

Saat dokuzda, kanal aptal bir filme geçtiğinde, sonunda kendimi harekete geçirdim. "Biraz yorgunum. Erken yatacağım."

Owen da kalktı. Kalkarken sanki ağrısı varmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Evet, ben de.

Ben de."

Saat dokuz yatmamız için gülünç derecede erken bir saat ama burada bu şekilde daha fazla kalmayacağım. Yatakta okumaya devam edebileceğimi düşünerek kitabımı elime alıyorum ve doğrulduğumda Owen'ın tam orada olduğunu fark ediyorum.

Gözleri hâlâ derin, ağır ve son derece ciddi.

"Tamam," diyorum, sesimin kelimedede nasıl kırıldığından nefret ederek. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler." Hâlâ hareket etmiyor.

Etrafından dolaşmak zorundayım. "Chelsea" dediğinde neredeyse merdivenlere varmıştım.

Durdum ama arkamı dönmedim. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olduğunu biliyorum. İyi geceler."

Ertesi hafta da aynı şekilde geçti.

Sabahları o çıkana kadar yatakta kalıyorum. İkimiz de çalışıyoruz ve bir e-posta yazmanın ortasında durmak zorunda kalsam bile bana ayrılan süreden daha fazla kalmamaya dikkat ediyorum. Akşamları televizyon karşısında yemek yiyoruz ve ben çoğunlukla ondan uzaklaşmak için saat dokuzda yukarı çıkıyorum. İş hakkında, yemek hakkında, programlar hakkında konuşuyoruz. Daha derin bir şey yok.

Ve bu sefalet.

Evliliğimizin başındaki gibi değil. Ondan çok daha kötü. Onunla yaptığım her konuşma beni incitiyor ve ne kadar mutsuz olduğumdan şüphelenmemesi için rahat ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Daha önce insanlara gösteri yapmakta hiç sorun yaşamamıştım. Sevmediğim insanlardan hoşlanıyormuşum gibi davranmak. Üzgünken mutluymuşum gibi davranmak. Birinin gözlerini oymak istemişim gibi davranmak.

Dünyaya gösteri yapmak benim için hiç zor olmamıştı. Ama bu farklı.

Bunu daha ne kadar yapabileceğimden emin değilim.

Kalbimin kırılmasından sonraki Cumartesi günü Melissa beklenmedik bir şekilde beni aradı ve babamın bu akşam hepimizi yemeğe çıkarmak istediğini söyledi.

O kadar garipti ki ilk başta ciddi olduğundan bile emin olamadım.

"Garip olduğunu biliyorum," diyor Melissa. "Şehir merkezindeki yeni restoran Tempo'da rezervasyon yaptırdığını söyledi. Gerçekten lüks ve modaya uygun olması gerekiyor, ki bu Pop'a göre bir şey değil. Ama bu konuyu çok büyütüyordu, yani sanırım ciddiye alıyor. Bence yapabiliyorsak biz de yapmalıyız."

"Hepimiz derken..." "Hepimiz. Bizi.

Kocalar. Herkesi."

"Biliyorsun Owen ve ben şu anda pek de iyi durumda değiliz."

"Bunu biliyorum. Ama ailenizle yemeğe çıkacaktır, değil mi? Yani, bu konuda o kadar da götlük yapmayacaktır."

"O hiç de pislik değil." "Mm-hmm."

"Öyle konuşma. Öyle değil."

"Bu konuda Eva'ya katıldığımı biliyorsun. Sebepleri ne olursa olsun, sana doğru davranmadı."

Tüm bu konuşmaya tekrar giremem - bu hafta her gün bunun bir versiyonunu yaşamışım gibi hissediyorum. Bu beni ağlatacak ve bugün soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Elinden geleni yapıyor."

"Tamam. Eğer çabalıyorsa, o zaman yemeğe çıkmak gibi basit bir şey için kavgaya çıkarmayacaktır. Öyle değil mi?"

Ona sorarsam hayır demeyeceğini biliyorum. Sadece sormak istemiyorum.

Onu.

Eğer benden uzak durmak istiyorsa, oturmak istemeyecektir. ailemle rahatsız edici bir akşam yemeğinde. Pazar akşam yemeğine zorlandı bile.

Ama iyi bir mazeretim yok, bu yüzden Melissa'ya mümkünse geleceğimizi söyledim.

Owen gelebileceğini söyledi. Gülümsemiyor - artık bana hiç gülümsemiyor - ama tartışmıyor ya da bundan kurtulmaya çalışmıyor.

Birkaç saat sonra, onun şık arabasında restorana doğru yola çıktık.

Tek kelime etmedi.

"Babamın bu yemekten ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum, sohbet etmeye çalışıyorum, her şeyi hissetmeme rağmen doğal davranmaya çalışıyorum.

Owen başını çevirip gözlerini birkaç dakika yüzüme diyor, böylece beni dinlediğini anlıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Normalde dışarıda yemek yemeyi sevmez, bu kulağa garip gelebilir çünkü bir restoran zincirinin sahibi. Ama sadece kendi yemeklerini ve her zaman öğle yemeği yediği ofis binasının yanındaki kafeyi çok sever."

Owen yine açıkça dinliyor ama cevap vermiyor.

Normal bir insan cevap verirdi.

Temelde kibarca yapılması gereken bir şey gibi görünüyor.

Owen neden bir şey söyleyemiyor, bana yardım etmeye çalışmıyor? Burada çabaladığımı biliyor olmalı.

Bütün hafta boyunca içimi kemiren keder ve endişe aniden başka bir şeye dönüşüyor.

Öfkeye benzer bir şey.

Uzun zamandır hissetmediğim bir karşıtlık kıvılcımıyla yüzümde yumuşak bir gülümseme tutuyorum ve devam ediyorum: "Bu yeni restoranın iyi olması gerekiyor. Şef New York'taki bir yerden geliyor."

Cevap yok. Sadece başını hafifçe eğdi.

Şimdi pes etmek istemediğim için devam ediyorum. "Haftalar öncesinden rezerve edilmiş olmaları gerekiyordu, ki bu Charleston'da çok alışılmadık bir durum. Pop'un böyle son dakikada nasıl rezervasyon yaptırdığından emin değilim."

Hiçbir şey yok.

Gülümserken dişlerimi sıkıyorum. "Yine de her zaman istediği şeyleri elde edebilmiştir. Her yerde bağlantıları var. Senin ailen de muhtemelen benzerdir."

Bekliyorum, hâlâ belli belirsiz bir şekilde atlayıp dilsizden başka bir şey olmasını umuyorum. Saçları biraz dağınık ama evden çıkmadan önce tıraş olmuş. Bunu söyleyebilirim çünkü saçında hiç kıl yok. Ela gözleri yüzümden yola bakarken tamamen ayık.

Bu o değil.

O olmadığını biliyorum.

Sessizdir, ama ilk tanıştığımızda en kötü halinde bile konuşmaya hiçbir şeyle karşılık vermezdi.

Hiçbir şeyle.

Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Onu uzaklaştıran ben değilim.

Birden o kadar öfkelenim ki neredeyse titreyecektim.

Ona meydan okumak istiyorum. Sorunu onunla konuşmaya zorlamak. Başka bir gülümsemeye şekil veriyorum. "Florida'ya taşınmadan önce ailene kasabada krallar gibi mi davranılıyordu? Babamın gördüğü gibi mi?"

İşte. Doğrudan bir soru.

Ya cevap verecek ya da bana bir hiçmişim gibi davranacak.

"Evet," diyor, sesi uzun zamandır kullanmamış gibi pürüzlü.

Kullanmadı.

Bütün hafta boyunca onun gerçekten konuştuğunu duymadım.

Bekliyorum ama tek bir kelimeden fazlasını söylemiyor. İçim içimi yiyor. Ağır nefes alıyorum. Ve araba yolculuğu bir dakika bile uzun sürse, ona tamamen patlayacağımdan eminim.

Ama restorana vardık ve Owen görevlinin arabayı park etmesi için kaldırıma yanaşiyor.

Bu yüzden ona bağırmaya çok yakın olduğum her şey yine içime atılıyor.

En son gelenler biziz. Pop her zamanki kot pantolonunu ve kadife blazer ceketini giyiyor. Melissa ve Trevor şık ve tarz sahibi, Hunter ve Sam ise yolda seks yapmış gibi görünüyorlar. Bunun neden aklıma geldiğinden emin değilim ama geliyor.

Elimi sessiz kocamın koluna doladığımda kendimi daha da kötü hissediyorum.

Kız kardeşlerim onları gerçekten seven, onları özel gören, onları gerçekten başlarına gelen en iyi şey olarak gören erkekler buldular.

En önemli şey olduklarına inanan.

Kısa bir süre Owen'ın benim için o adam olabileceğini düşündüm ama aptallık ettim.

Yanılmışım.

Onun için asla en önemli şey olamayacağım.

Ve şimdi benimle konuşmuyor bile, bu yüzden onun için hiçbir şey olduğumdan emin değilim.

Restoranda masamız hazır değil, bu yüzden yemek şimdiden kötü başladı. Ev sahibi bize barda bedava içki teklif etse de babam bu gelişmeden memnun değil.

Hepimiz teklifi kabul edip küçük, yuvarlak bir bar masasının etrafına doluşuyoruz.

Armut martinimi yudumluyorum ve Owen'ın yanında duruyorum. Konuşmaları dinliyor ama katılmıyor. Bana da dokunmuyor.

Trevor kolunu Melissa'ya dolamış, Hunter da Sam'in elini tutuyor.

Owen bana sürtünmüyor bile.

Kız kardeşlerim fark ediyor ama nedenlerini de biliyorlar.

Babam da fark ediyor ve gözleri ne zaman kocama ve bana doğru baksa yüzünde bir soru görüyorum.

Bu akşam beni her şeyden daha çok üzüyor.

Babam, Owen'la aralarında bir sorun olduğunu anlayabilir.

Ben

Haklı olduğu kanıtlanacak.

Owen, şirketini kendisinden daha fazla önemsiyor.

Ben Ve ben iyi bir koca seçemeyecek kadar aptal ve toyum.

Bir iş anlaşmasını bile yürütmek.

Belki de babam benim hakkımda hep haklıydı. Belki de herkes haklıydı.

Owen hariç herkes.

Bana her zaman değerli olduğumu söylerdi ama sonra bana değersizmişim gibi davrandı.

Yine öfkeliyim. O kadar kızgınım ki ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıyorum.

Eva haklı.

Kız kardeşlerim haklı.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Owen geçen hafta sonu bana pislik gibi davrandı. Ve şu anda da hâlâ götlük yapmaya devam ediyor.

Şu anda onu sarsabilseydim ya da ona bağırabilseydim, muhtemelen yapardım. Ama babam parmaklarını sabırsızca masaya vururken ve Owen'la aramızda her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edercesine arada bir bana bakarken ailemle içki içip sohbet etmek zorunda kaldım.

Bilmesem endişelendiğine yemin edebilirdim.

Yapacak bir şeyler düşünüyorum.

Trevor bir müşterisiyle ilgili komik bir hikâye anlatıp herkesi güldürürken, kendimi Owen'ın yanına yaslayıp boynuna sokuluyorum.

Vücudu dramatik bir şekilde sertleşiyor.

"Seni ısıracakmışım gibi davranma," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. "Babam garip davrandığını görebiliyor ve endişelenmesini istemiyorum."

Benim kocam olman gerekiyor, o yüzden birkaç dakikalığına öyle davran, eğer bunun seni öldüreceğini düşünmüyorsan."

Başını eğip gözlerimin içine bakıyor ve kaşlarının sanki kafası karışmış, bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine kenetlendiğini görüyorum.

Çenesine büyük, özensiz bir öpücük konduruyorum. "Ciddiyim," diye fısıldıyorum sertçe. "Bu benim ailem. Ben senin karınım. Öyle davran."

Başını çevirip beni öpüyor ve sahte bir öpücük için hiç de fena değil. Gerçek öpücüğünü biliyorum. Ciddiydi. Odaklanmış. Acil.

Bu öpücük gerçek değil ama muhtemelen diğer insanlara gerçekmiş gibi görünecek.

Kıkırdıyorum ve ona sarılıp gruba doğru dönüyorum.

Sam bana kaşlarını

çatıyor. Ona

gülümsüyorum.

Öyle demek istemediğimi biliyor ama bir şey söylemiyor.

Masamız nihayet hazır, bu yüzden yerlerimizi almak için bardan çıkıp yemek salonuna girerken biraz rahatlıyoruz. Sonra sipariş vermemiz gerekiyor ve Melissa, Hunter ve Pop iş hakkında uzun bir sohbete dalıyorlar, bu da normal davranma yükünü üzerimden alıyor.

Oturup dinliyorum ve yemeğim geldiğinde elime alıyorum.

Genelde toplayıcı değilimdir. Yemek yemeyi gerçekten severim. Ama bütün hafta karnımda bir duygu düğümü vardı ve yükselen öfkem onu daha da çalkaladı.

Ben aç değilim.

Owen doğrudan sorulara cevap veriyor -ben değil, çünkü ona tek kelime etmiyorum- ve muhtemelen konuşmayı kendisinin başlatmaması kimseyi şaşırtmıyor. Bir keresinde Pop'a benim hakkımda söyledikleri dışında Pazar akşam yemeklerinde hep sessizdi.

Owen'a dokunmaya devam ediyorum. Mümkün olduğunca.

Ve bunun sadece babamın evliliğimde her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini istediğim için olmadığını biliyorum.

Asıl sebep, Owen'dan bir tepki almak istemem. Herhangi bir tepki.

Onu içine girdiği kalın kabuktan çıkarmak istiyorum.

Yeterince nazik, anlayışlı ve uyumlu davrandım.
Bana doğru davranmadı. Ve şimdi bir şeyler *yapmak* istiyorum. Ve ona dokunmak şu anda yapabileceğim tek şey.

Ben de ensesindeki saçlarla oynuyorum. Masanın üzerinde parmaklarıyla oynuyorum. Ve her fırsatta ona yaslanıp başımı omzuna koyuyorum.

Beni inceliyor, ne zaman bundan kurtulabileceğini düşünse.
Yüzümü inceliyor. Ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor.

Bir şey var ama istediğim bu değil.

Babam her zaman tatlı sipariş eder, bu yüzden yemek uzun sürer.
Garsonla tatlı siparişimiz hakkında konuşurken bana bakıyor ve sert bir şekilde "Ne alırsın kızım?" diye soruyor.

Cevap vermek üzereydim ki Owen "Chelsea" dedi.

Pop göz kırptı.

Ben göz kırpıyorum.

Herkes göz kırptı.

Owen'ın yüz ifadesi ciddidir. "Adı Chelsea."

Pop boğazını temizler. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra fikrini değiştirmek zorunda kalıyor. "Chelsea," der. "Ne alırsın?"

Şaşırdım. Şaşkına döndüm. Ve çikolatalı karamelli kek istediğimi açıklarken nedensiz yere neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

Servis görevlisi siparişlerimizi alıp gittiğinde, artık soğukkanlılığımı koruyamıyorum. Aniden ayağa kalktım ve sandalyem sallanmaya başladı.

Owen onu sabitliyor.

"Özür dilerim." Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.
"Tuvalete gitmem gerekiyor. Bana bir dakika müsaade edin."

Masadakilerin mırıltılı tepkileri arasında kalkıp gidiyorum ve Owen'ın beni takip ettiğini fark ettiğimde şok oluyorum.

Artık yemek odasının dışındayız. Tuvaletlere giden geniş, arka koridorda.

"Chelsea," Owen diyor ki ne zaman I bakış geri ve sonra Yürümeye devam et.

Adımı söylemesi kontrolümün son ipliğini de koparıyor. Etrafımda dönüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bana neden kızgınsın?" Yüzü gergin. Biraz terlemiş gibi görünüyor. Gözleri garip bir şekilde ağrıyor.

"Kızgın değilim." Bu otomatik bir cevap. Herkese vereceğim bir cevap. Sonra birden kendimi duyuyorum ve bundan nefret ediyorum. "Evet, kızgınım!"

"Kızgın olduğunu biliyorum. Buraya geldiğimizden beri kızgınsın. Nedenini bilmek istiyorum."

"Nedenini mi bilmek istiyorsun? *Nedenini* mi bilmek istiyorsun?" Sesim tizleşmeye başladı. Kismaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Koridordayız ama restoranın ana bölümüne açılıyor. Sesimizi yükseltirsek, oradaki herkes bizi duyacaktır.

"Evet. Nedenini bilmek istiyorum. Daha önce kızgın değildin ama şimdi öfkelisin." Uzanıp elini omzuma koyuyor ve beni hafifçe çevirerek ona bakmamı sağlıyor. "Ne oldu?"

"*Sen oldun!*"

Kaşlarını çatıyor, kaşları tekrar birbirine yaklaşıyor. "Ne yaptım ben? ne yaptın?"

"Ne yaptığını biliyorsun! Bunu benden nasıl isteyebilirsin?"

"Geçen hafta sonu ne olduğunu biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Bu konuda. Seni yukarı göndermenin boktan bir şey olduğunu biliyorum. Ama önce kızarsın sonra atlatırsın diye düşünmüştüm. Şimdi kızacağını düşünmemiştim."

Bana doğruyu söylüyor. Her zaman olduğu gibi tamamen ciddi. öyle.

Elini çeneme doğru götürürken sesi boğuklaşıyor. neredeyse şefkatle. "Bunun senin için bu kadar önemli olacağını düşünmemiştim."

Boğuluyorum.

Öfkemden kelimenin tam anlamıyla boğuldum.

Boğazımı temizlemem bir dakika sürüyor ve sonra başımı onun elinden çekiyorum. "Bunun büyük bir mesele olacağını düşünmedin mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Siktir git, Owen! Belki senin için bir süreliğine bir eşe sahip olmak ve sonra onu sebepsiz yere uzaklaştırmak büyük bir mesele değil, ama benim için büyük bir mesele. Sen... beni incittin. Gerçekten çok kötü. O yüzden hiçbir şey olmamış gibi geçiştiremediğim için özür dilerim. Belli ki senin kadar kalpsiz değilim." Kelimeleri tükürüyorum ama yine de yemek odasındaki kimsenin duymaması için sesimi alçaltmaya çalışıyorum.

Owen patlamam karşısında donup kalıyor. Ağzı hafifçe aralanıyor ve tekrar bana uzanıyor. "Chelsea, ne oluyor-"

Neye dokunmayı planladığından emin değilim ama vücudumun herhangi bir yerine dokunmasına izin veremem. "Siktir git, Owen Masterson! Pislik olmadığını söyleyip duruyorsun ama tam olarak öylesin. Aramızda iyi bir şey vardı. Buna inandığım için aptal ve olgunlaşmamış olduğumu düşünüp duruyordum ama şimdi biliyorum ki hiç de aptal ya da olgunlaşmamış değilmişim. Aptal olan sendin! Ben bundan daha değerliyim. Bundan daha iyi muamele görmeyi hak ediyorum. Masterson's için iyi işler yaptım ve sana iyi bir eş oldum. Gerçekten özel bir şeyimiz olabilirdi. Şimdi hiçbir şeyimiz yok çünkü sen aptal bir pisliksin. Ama orada öylece durup bize bunu yapan sen değilmişsin gibi şaşkın ve masum görünemezsin."

Bu tiradın nereden geldiğinden bile emin değilim ama pişman bile değilim. Sonunda sesim biraz fazla yükselmiş olsa bile.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve Owen şaşkınlık içinde bana bakıyor.

Öyle görünüyor.

Huşu.

Ve bir bıçak gibi göğsüme saplanıyor. Bana böyle bakmaya hakkı yok.

Bana ani bir umut aşılamaya hakkı yok.

Bana karşı böyle hisleri olduğunu düşünmem için beni kandırmaya hakkı yok.

Olmadığını biliyorum.

Bunu defalarca açıkça belirtti.

Küçük bir hıçkırık sesi çıkardım ve banyoya doğru koştum.

"Chelsea!" Owen'ın sesi boğuk, neredeyse paniklemiş. Çok fazla Bir restoran için yüksek sesle. Beni kovalıyor, kolumu tutuyor. "Chelsea, tatlım, bekle!"

Sevgi sözcükleri karşısında bir kez daha hıçkırıklara boğuluyorum ama artık kapıya ulaşmıştım. Kapıyı açıyorum, onun elinden kurtuluyorum ve içeri girip kapıyı suratına çarpmayı başarıyorum.

Hızlı bir bakış, kadınlar tuvaletinde yalnız olduğumu kanıtlıyor. Kapıya yaslanıp ağlıyorum.

Owen kapıyı yumrukluyor. "Chelsea, lütfen dışarı çık ve benimle konuş."

"Konuşmak için bir haftan vardı ama konuşmadın. Şu anda sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Konuşacak şeylerimiz var. Lütfen dışarı gel." Sesini tanımakta güçlük çekiyorum, sadece kalın kapı yüzünden boğuklaştığı için değil.

Bir şekilde kadınlar tuvaletine girmeye çalışmayacağını biliyorum. Owen kurallara uyan biri ve kapıdaki işaret aşılmaz bir bariyer olacak.

Tam o sırada kapının hareket ettiğini hissediyorum. "İçeride başka biri varsa," diye sesleniyor Owen, "onlara geldiğimi söyle."

"Owen, hayır!" Sırtımı kapıya dayıyorum ve açmasını engellemek için ayaklarımı yere basıyorum.

Deniyor. Sırtımdaki baskıyı hissediyorum.

Gerçekten de kadınlar tuvaletine girmeye çalışıyor.

Zorla girebilir. Benden daha güçlü. Ama kapıyı engellediğimi ve daha fazla güç kullanırsam yuvarlanacağımı biliyor olmalı.

Bıraktı ve patladı, "Kahretsin, Chelsea!"

"Bana bu şekilde 'lanet olsun' deme! İşleri berbat eden ben değilim."

"Yapmadığını biliyorum. Artık biliyorum. Lütfen seninle konuşmama ve açıklamama izin ver."

"Açıklayacak bir şey yok. Senin hakkında ne düşündüğümü zaten söyledim."

"Ama ben bunu bilmiyordum! Hiçbirini bilmiyordum! Bizim gerçek olduğumuzu düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu isteyeceğini... Yaptığım şey yüzünden bu kadar incineceğini. Hiçbir fikrim yoktu."

Tüm vücudum kızarıyor ve bu kızgınlığın yanı sıra heyecandan da kaynaklanıyor. Ama Owen'ın söylediklerine inanmama izin veremiyorum. "Bilmiyor muydun? Aman Tanrım, Owen. Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bir insan nasıl bu kadar cahil olabilir?"

"Bu kadar cahil olabilir." Sesi değişiyor, sanki kapının hemen yanına eğilmiş gibi. "Tam olarak bu kadar bilgisiz olabilir. Yemin ederim bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Sence seni hiç gönderir miydim?"

gerçekten kalmak istediğini bilseydim? Gerçekten mi? Sence bunu yapar mıydım?"

"Bunu yaptın."

"Yaptığımı biliyorum. Kafam karışmıştı, sana karşı hissettiklerimden dolayı dehşete düşmüştüm ve yıl sonunda seni kaybettiğimde ne yapacağımı düşünmekten felç olmuştum. I... Bununla başa çıkamadım. Ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden bir pislik oldum. Kesinlikle haklısın. Beni koruyacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Bu şekilde incineceğini hiç düşünmemiştim."

Sessizce ağlıyorum, kapıya yaslanmış titriyorum. "Yaralandım." Nefes almayı başardım.

"Biliyorum Chelsea. Artık biliyorum. Çok özür dilerim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kendimi koruma çabam işe yaramadı. Bütün hafta acı içindeydim. Sensiz geçen günleri zar zor atlatabildim."

"Güzel," diyorum birkaç kez burnumu çekerek.

"Bunu hak ediyorum. Tüm bu sefaleti ve çok daha fazlasını hak ediyorum. Sana sahiptim ve sen istediğim her şeydin. Ve sonra gerçekten gitmene izin verdim."

"Sadece bırakmadın. Beni kendinden uzaklaştırdın."

"Yaptığımı biliyorum. Ama bir daha yapmayacağım."

Ellerimin tersiyle yüzümü siliyor ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. "Sana inanmak istiyorum."

"Bana inanabilirsin. Söz veriyorum inanabilirsin. Sen her şeysin, Chelsea Greyson. Her yerimsin. Sen soluduğum havasın."

Yine ağlıyorum. Bu sefer duyabildiğini biliyorum.

"Tatlım, lütfen ağlama."

"Elimde değil."

"O zaman beni içeri al ki sana sarılabileyim."

Bana sarılmasını istiyorum. Bana sonsuza dek sarılmasını istiyorum. Ama tekrar hata yapmaktan çok korkuyorum. Erkekler konusunda hiç akıllı olmadım.

Sonra kapının diğer tarafından farklı bir şey duyuyorum.

Bilge adamlar der ki.

Owen'ın sesi.

Şarkı
söylüyor.

Gürültülü bir ses çıkarıyorum. "Owen, bu da ne-" Ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor.

...sadece aptallar içeri dalar.

Şarkı söylüyor.

Kalabalık bir restoranda kadınlar tuvaletinin önünde durup şarkı söylüyor.

Bir Elvis şarkısı.

"Aman Tanrım, Owen, ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor. Şarkıya devam ediyor. Tüm sözleri. Ve sonra nakaratı iki kez.

Son nakaratta, gerçekten bağıra bağıra söylüyor. *Elimi tut, tüm hayatımı da al.* Bütün restoran onu duyuyor olmalı. *Sana aşık olmaktan kendimi alamıyorum.*

Son satırda kapıyı açtığımda gülüyor, hıçkırıyor ve duygularımla çökmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

Beni Owen'ın kızarmış, nemli, ateşli yüzü ve salonun diğer ucunda toplanmış kalabalığın tezahürat korosu karşılıyor.

Owen dönüp bakıyor, sanki diğer insanların orada olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Ciddi misin?" diye sordum. "Şarkıyı mı?" Bana göz kırpmıyor. "Tabii ki ciddiğim."

"Bana aşık mı oluyorsun?"

"Hayır." Elim tutuyor ve iki elinin arasına alıyor. "Ben sana uzun zaman önce aşık oldum."

Onu banyoya çekiyorum çünkü tüm o yabancıların tezahüratları ve kahkahaları beni sinirlendirmeye başlıyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Kahretsin Chelsea, seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor boynuma doğru. "Eğer aptal bir pislik olduğum için beni affedersen, hayatımın geri kalanını ne kadar çok sevdiğimi kanıtlayarak geçireceğim. Ne kadar inanılmaz olduğunu bilmeni sağlayarak. Ne kadar özel olduğunu. Ne kadar değerli olduğunu."

Yine hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, gömleğinin içine doğru. Ama kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum ve kulağına "Ben de seni seviyorum" diyorum.

On dakika kadar banyoda kaldık ama sonunda dışarı çıkıp restoranla yüzleşmek zorunda kaldık.

Ve ailemle.

Babam hariç hepsi sıırtmayı saklamaya çalışıyor ve babam sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyorum. Sam'e bakıyorum. "Her şeyi duydunuz mu?"

"Ondan önce ne olduğunu duyamadık ama şarkıyı duyduk." Sam artık gülümsemesini saklamıyor. "Şarkıyı hepimiz duyduk."

Melissa yumuşak bir kahkaha atarak, "Şarkıyı herkes duydu," diye ekliyor.

Owen başını eğiyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Hâlâ elimi tutuyor.

Trevor gülüyor ve Owen'ın omzuna yumuşak bir yumruk atıyor.

"Elvis'i gerçekten söyleyebiliyorsun."

Bu genel bir kahkahaya yol açıyor ve Pop bile biraz kıkırdıyor.

Bunun benim için bir anlamı var.

Hepimiz için.

Ben tatlımı yerken babam, "Söyleyeceğim bir şey var. O kadar heyecan verici bir performans olmayacak ama bir duyurum var."

Hepimiz dönüp bakıyoruz. Kimsenin ne olacağını bilmediği açık.

Kimse Pop'un bundan sonra ne söyleyeceğini tahmin edemezdi.

"Evleniyorum."

Sam'in nefesi kesiliyor ve Trevor kahvesini hafifçe yudumluyor.

"Evleniyor musun baba?" Melissa gözlerini hiç görmediğim kadar kocaman açarak soruyor.

"Evet. Dün gece ona sordum. O da evet dedi."

"Kimmiş o?" diye soruyorum. "Çıktığınızı bile bilmiyorduk."

"Çıkmıyorduk. Randevulaşmak aptalca, modern bir uydurma. Bayanı birkaç yıldır kiliseden tanıyorum. Onu hep takdir etmişimdir. Ama işle meşguldüm ve siz kızların... Bana hâlâ ihtiyacınız olduğunu düşündüm." Neredeyse mahcup görünüyor, ki bu Pop için çok alışılmadık bir durum.

Tüm bu konuşma alışılmadık.

"Ama son zamanlarda hepinizin büyüdüğünü görüyorum. Hepiniz."

Sanki bu önemli bir şeymiş gibi gözlerime bakıyor ve bu jest benim

göğsüm ağrıyor. "Kendinize iyi adamlar buldunuz ve artık hayatlarınızı yönetmeme ihtiyacınız yok. Ben de yoluma devam etme zamanımın geldiğini düşündüm."

"Ne zaman evleniyorsun?" Hunter alçak sesle gelen yanıt üzerine sordu.

"Birkaç ay içinde. Basit bir tören yapacağız. Ama sana bu gece söylemek istedim çünkü yarın akşam onu Pazar yemeğine davet ediyorum. Onu ve kızını."

"Bir kızı mı var?" Sam'in nefesi kesildi.

"Yetişkin bir kızı. Senin yaşlarında. Umarım ona ailenizden biri gibi davranırsınız. O ve annesi uzun zamandır yalnızlar."

Biz güvence onu o Biz olur, ve Biz teklif gerçek tebrikler. Gece her açıdan çok iyi bitiyor.

Babamın nişanlısının zavallı yetişkin kızı için endişelenmemeye çalışıyorum.

Bu özel aileye katılarak onu nelerin beklediğinden haberi yok.

OWEN VE BEN EVE GELDİĞİMİZDE, banyoda geçirdiğim sinir krizinden sonra kendimi berbat hissettiğim için yüzümü yıkayıp kıyafetlerimi değiştiriyorum.

Dışarı çıktığımda Owen'ın koltuğuna yığılmış olduğunu gördüm. Gözleri kapalıydı ve koltuğu sonuna kadar geriye yaslamıştı.

"Gerçekten mi? Koltuğunda mı uyuyorsun? Bu gece mi?" Sesim kızgınlıktan ziyade sevecen.

Orada gerçekten çok sevimli görünüyor.

Gözlerini açıyor. "Uyumuyorum. Sadece seni bekliyorum."

"Seks falan mı yapmak istiyorsun?" Tam yanında durmak için geldim.

Elime uzanıyor ve beni koltuğa oturtana kadar çekiştiriyor, yanına sokuluyorum.

Bir kolunu bana doluyor ve boğuk bir iç çekiyor. "Seks yapmak istiyorum. Bunu bu gece kesinlikle yapacağız. Ama sanırım önce biraz kendime gelmem gerekiyor."

Kıkırdıyorum. "Neyin iyileşmesi?"

"Hayatta olmaktan. Ve kırk yaşıñ üzerinde. Ve aşık olmaktan. Ve geçen hafta kırık bir kalbe sahip olmaktan."

"Senin hatan."

"Bunu biliyorum. Daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum."

"Benim de seni önemseydiğimi nasıl fark etmediğini anlamıyorum."

Kaşlarını çattı ve başını kaldırdı. "Beni önemsemek de neyin nesi? Beni sevdiğini sanıyordum."

"Seni seviyorum." Gömleğine sokuluyorum. "Sadece sana aşık olduğumu fark etmemeni anlayabildiğimi söylüyorum, ama en azından seni çok önemseydiğimi nasıl fark etmediğini anlamıyorum. Yaptığın şey yüzünden gerçekten incineceğimi. Beni sevdiğini bilmiyordum ama en azından beni önemseydiğini bilmiyordum."

"Bunu bilmiyordum. En azından bildiğimi sanıyorum. Seni biraz inciteceğini düşünmüştüm ve incittiğini de görebiliyordum. Ama hiç düşünmemiştim. Sadece hayal edemedim. Yani, gençsin, güzelsin, canlısın ve inanılmaz derecede tatlısın. İstedığın her erkeğe sahip olabilirsin. Gerçekten, herhangi bir erkek."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru."

"Bazı erkekler evlidir ya da bir ilişkisi vardır. Bazı erkekler eşcinsel ya da asexual ya da romantizmden hoşlanmıyor. Bazı erkekler beni istemiyor."

"Tamam, ilk ikisini kabul ediyorum ama sonuncusunu kabul etmiyorum. Seni tanıyan herkes seni ister."

Yine kıkırdıyorum. Kendime engel olamıyorum. "Benim deneyimim bu yönde değil ama senin buna inandığın çok açık."

"İnanıyorum. Her zaman da inandım. Bu yüzden senin beni seçebileceğin bir dünyayı kavrayamadım. İşte bu yüzden bilmiyordum. Bu yüzden bu kadar cahil bir pisliktim."

"Sorun değil." Boğazına dağınık bir öpücük konduruyorum. "Seni affediyorum."

"Güzel."

Birlikte uzandık, uzun süre birbirimize sarıldık.

Daha önce fark etmemiştim ama ben de çok yorulmuştum. Ve burada Owen'la rahatlamak çok doğru geliyor.

Bir süre sonra, "Sana bir şey söylemek istiyorum." diyor.

Ses tonu omurgamın sertleşmesine neden oluyor. "Ne? Kötü bir şey mi?"

"Hayır. Kötü bir şey değil." Saçlarıma birkaç öpücük konduruyor. "Sadece tam olarak açık olmadığım bir şey..."

"Neymiş o?"

"Seni birkaç ay önce gördüm."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor ve sesindeki tuhaf notayı okumaya çalışıyorum. "Beni gördün mü?"

"Evet. Görüşmemizden bir ya da iki ay önce. Seni gördüm. Trevor'la şehir merkezinde öğle yemeği yiyorduk ve sen de caddenin karşısındaki bir restorandan arkadaşınla çıkıyordun. Eva."

Bu itiraftan ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. "Beni gördün mü?"

"Evet. Pencereden dışarı bakıyordum ve sen oradaydın. Mor bir elbise giymiştin, güneş saçlarını aydınlatıyordu, bana doğru gülümsüyordun ve ben..."

"Sen ne?" Onu daha iyi görebilmek için döndüm.

Yutkundum. "Ben gitmiştim. Ve sonra sen..." Boğazını temizliyor. "Çöp kutusunun üzerine tünemiş bir karga vardı. Sana ciyaklıyor falan olmalıydı çünkü kargaya döndün ve onunla konuştun, sanki sohbet ediyormuşsun gibi."

Birden bahsettiği günü hatırladım. "Oh evet! O arsız kargayı hatırlıyorum. Çöp kutusunda hiç yiyecek olmadığından şikayet ediyor gibiydi."

"Bu mantıklı. Çünkü bir poşetin içinde poğaça gibi bir şey vardı ve sen ona uzanıp kargaya atmak için bir ısırık çıkardın." Sesi boğuk, sanki bu küçük olay onun için gerçekten önemli bir şeymiş gibi. "Daha önce gitmemiş olsaydım, o zaman temelli gitmiştim. O aptal kargaya yiyecek bir şeyler verdiğinde."

"Bütün bunları gördüğüne inanamıyorum. Yine de kim olduğumu bilmiyordun."

"Hayır. Ama Trevor beni sana bakarken yakaladı ve bana senden bahsetti. Senden etkilendiğimi görmemiş gibi davrandı. Muhtemelen benim için kötü hissetti, seninle bir şansım olmayacağını biliyordu. Ama ben seni düşünmeye devam ettim. Ve seninle tanışmak için bir yol bulmaya çalıştım."

"Neden Trevor'a sormadın? Bizimle bir akşam yemeği ya da başka bir şey ayarlayabilirdi."

"İstedim. Ama bunu mahvedeceğimi biliyordum." "Neden?"

"Benimle ilk randevundaydın, değil mi?" Sesi çok kuru. "Çok iyi biliyorsun ki eğer dışarı çıksaydık, her şeyi berbat ederdim ve benimle bir daha asla konuşmazdın."

"Ah."

"Haklıyım, değil mi?" Sesinde bir gülümseme var ve çenesini saçlarına sürüyor.

"Belki de öylesindir. Yani hiçbir şey yapmayacak mıydın?" "Hayır. Pek sayılmaz. Ama sonra Trevor'la benim paketleme sorunları vardı ve aklıma geldi. Bir iki ipucu vermiş olabilirim... belki bana yardım etmek için iyi bir insan olabilirsin."

"Aman Tanrım!" Koltukta dik oturuyorum. "Trevor küçük bir sinsi! Aklında benim olabileceğimi ima bile etmedi."

"O iyi bir adam. Dediğim gibi, sanırım benim için üzüldü. Her neyse, sana söylemek istedim. Bana ilk e-posta gönderdiğinde kim olduğunu zaten biliyordum."

"Kim olduğumu mu sordun?"

"Biliyorum sordum. Bir gün seni caddenin karşısında gördüğümü ve o günden beri gitmekte olduğumu güçlkle itiraf edebildim."

"Sen de biraz sinsisin."

"Biliyorum." Beni tekrar yavaş bir öpücüğün içine çekti. "Bunun için de beni affediyor m u s u n ?"

"Sanırım öyle. Hiç kimse bana kendimi senin kadar özel hissettirmedi, Owen. Umarım bunu biliyorsundur."

"O zaman diğer herkes aptal. Çünkü sen dünya tarihinde yaşanmış en özel şeysin."

Gülüyorum. Elimde değil.

Ama biraz da gözlerim doluyor çünkü buna inandığını biliyorum.

Sonunda biraz daha öpüşüyoruz ve sonra k o l t u k t a sevişiyoruz.

Ve sadece bir kez onu devirmekle tehdit ettik.

Yatar koltukta seks daha önce yaptığım bir şey değil.

Ama Owen'ın artık benim kocam olduğunu ve istediğimiz her yerde seks yapabileceğimizi düşündüm.

• • • •

O akşam, sonunda yatağa girdik. Owen'ın odasında.

Bana buranın artık onun odası olmadığını ve ertesi gün temelli olarak onunla birlikte alt kata taşınmam gerektiğini söylüyor ve ben de bu düzenlemeye itiraz etmek için hiçbir neden göremiyorum.

Tam da istediğim gibi.

Yatmadan önce duş almıyor, ben de öyle. Yatağa tırmanıyorum ve dönüp ona bakıyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Orada ne yapıyorsun?" "Hemen uyumak isteyip istemediğinden emin olamadım."

"Muhtemelen çok çabuk uyuyacağım." Bana kuru bir yarım gülümseme veriyor. "Ama bu yine de yatağın o tarafında olman gerektiği anlamına gelmez."

Kenara kayıyorum ve kendimi onun yanına yaslıyorum.

Bir kolunu bana doladığında rahatladığını hissediyorum. "İşin hakkında konuşmalıyız," diye mırıldanıyor.

"Oh. Oh evet. Tabii ki." Ona bakmak için başımı yukarı eğdiğimde kalbim hızlanıyor. Oda karanlık ama yüzünü yeterince görebildiğim için ifadesinin sessiz ve ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

"Senin için önemli olduğunu biliyorum. Diğer her şey dağılıyormuş gibi hissetsen de hala ona sahip olduğundan emin olmak istedim. Bunu senden almak istemedim."

Bunu bir dakika düşündüm. "Ah. Ben düşündüm ki... Şirkete benden daha çok değer verdiğin için böyle davrandığını sanıyordum. Bu yüzden işimi bırakmamı önermedin."

"Hiç de öyle değildi. Seni Masterson'da istiyorum. Bize gerçekten yardımcı olabilirsin. Ama pozisyonunu korumanı ve üst kata taşınmanı söylememin nedeni bu değildi. Birçok nedenden dolayı korkuyordum ama kendi pisliğimin bu kadar iyi bir şeyi senden almasına izin veremezdim."

Daha da sokuluyorum. "Bu iyi bir şey. Orada yaptığım şeyi gerçekten seviyorum." "Bunu yapmaya devam etmeni istiyorum. Ama bunu yapıyormuş gibi davranmayacağım. karmaşık olmayacak."

İkimiz de bir dakika boyunca sessizce uzandık. "Sence en azından stajı yürütebilir miyiz? Daha önce olduğu gibi? Sadece yirmi saat çalışmaya dikkat edersem ve işte bana söylediklerini yaparsam. Sence bir yıl boyunca yürütebilir miyiz?"

"Evet. Bence yapabiliriz."

Neredeyse onun üzerine yatacak şekilde dönüyorum. Uzanıp ağzına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim. Eğer staja devam etmeme izin verirsen, işim bittikten sonra başka bir iş bulabilirim. O zaman biraz deneyim kazanmış olurum. Belki başka biri beni işe alır."

Hemen cevap vermiyor. Ağır ağır nefes aldığını duyuyorum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Kimsenin beni işe alacağını düşünmüyor musun?"

"Tabii ki seni işe alacaklar!" Sözlerim belli ki onu bastırılmış hayalinden uyanırdı. "Seni işe almamak için deli olmak lazım. Ben sadece..." Boğazını temizledi. "Masterson's için çalışman için bir yol olmasını istiyorum. Bize verebileceğin şeyi kaybetmek istemiyorum. Ama gerçekten sana ait olan iyi bir işe ihtiyacın var. Stajın bittikten sonra tabii ki devam etmek isteyeceksin. Bence bu iyi bir plan."

Sözlerini dinliyorum ve ses tonunda biraz isteksiz bir kenar duyuyorum ve aniden anlıyorum. Onu tekrar öperken içimden kahkahalar dökülüyor. "Cömert olmaya çalışıyorsun!"

Öpücüklerime karşılık vermesine rağmen sesinde bir kaş çatma duyabiliyorum. "Tabii ki cömert olmaya çalışıyorum. Seni seviyorum ve olabildiğince mutlu ve tatmin olmuş olmanı istiyorum. Bu Masterson's için seni kaybetmem anlamına gelse bile. Ağgözlü olacağımı ve senin için en iyisi olmasa bile seni orada tutmaya çalışacağımı mı düşündün?"

"Hayır! Ağgözlü olacağını hiç düşünmemiştim." Hâlâ aptal gibi kıkırdıyorum. "Sadece hiç kimse beni -yani çalışmamı- o kadar çok istemedi ki, benden vazgeçmek zor bir şey. Gerçekten o kadar iyi olduğumu düşünüyorsun."

"Elbette öyle düşünüyorum. Bütün bu konuşmanın ne hakkında olduğunu sanıyorsun?"

"Ve benim mutlu olduğumdan emin olmak için Masterson's için bir şeyleri feda etmeye hazır mısın?"

"Elbette istiyorum. Bütün bunlarla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

Ona sertçe sarıldım. "Gittiğim yer, sana zaten aşık olduğumdan daha da fazla aşık olmam."

"Ah." Sesi huysuz, neredeyse isteksiz geliyor. Ama beni yine yanına oturtuyor. "Tamam o zaman. Kabul ediyorum."

Kısa bir süre sonra uyumaya gidiyoruz.

Owen'ın mutlu olduğunu biliyorum. Bunu vücudunda hissedebiliyorum. Ama benden daha mutlu olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ertesi sabah, telefonumun bir mesajla çaldığını duyduğumda uyanıklığın sınırındaydım.

Mesaj almak için alışılmadık derecede erken bir saatti, bu yüzden ses beni uyandırdı.

Bugün Pazar sabahı ve saat sekiz bile değil. Owen hâlâ yanımda uyuyor, saçları dağılmış ve yorganı beline doğru çekmiş.

Mesajı kontrol etmek için telefonuma uzanıyorum. Sam'den.

Twitter'da bir şeye link vermiş.

Artık tamamen uyanığım, linke tıklıyorum ve gördüğüm şey karşısında nefesim kesiliyor. Owen'ı dürtüyorum.

Mırıldanıyor.

"Owen, uyan."

"İstemiyorum. Erken."

"Erken değil. Neredeyse sekiz oldu."

"Pazar günü."

Yuvarlanmaya başladı, ben de onu tekrar dürttüm.

"Ow." Sonunda gözlerini açtı ve bana ters ters bakıyor.

"Şuna bak! Birisi dün geceki küçük serenadını videoya çekmiş ve Twitter'da yayınlamış."

Aniden oturdu ve telefonuma baktı. "Oh lanet olsun. Bu Bana."

Nasıl tepki vereceğini bilmediğim için gülmemeye çalışıyorum. Birisi onu telefonuyla yakalamış ve hafif sallantılı görüntüde banyonun kapalı kapısına doğru şarkı söylerken görülüyor. Görünüşe göre

Etraftaki herkesten tamamen habersiz ve bu gerçekten çok tatlı bir şey.

"Siktir," diyor yine. "Viral oldu."

"Evet. Korkarım öyle. Ve senin kim olduğunu biliyorlar. Bu yorumlardan bazılarını okumalısın."

"Kesinlikle yorumları okumayacağım."

"Çoğunlukla iyiler. Ne kadar sevimli ve romantik olduğun hakkında. Birkaçı da kışın hakkında

konusuyor." "Ne olmuş

kışıma?"

"İyi bir kış olduğundan."

Burnunu çekiyor ve çenesini ovuyor. "Oh. Tamam."

Onu öpmek için eğildim, sabah nefesini o an için unuttum. "Yakında unutulup gidecek. Herkes bunu unutacak. Böyle şeyler hep unutulur."

Sözsüzce homurdanıyor ve bunun onun bu konuda gerçekten üzgün olmadığı anlamına geldiğini biliyorum.

"Peki bu hafta, ani popülerliğinden sonra seninle çalışmak isteyen her türlü tasarımcıdan telefon alacağına dair bahse girmek ister misin?"

"Bunun olmasına imkan yok." "Bahse girmek ister misin?"

Bana düşünceli bir bakış fırlatıyor. Sonra nihayet başını sallıyor. "Yapmasam daha iyi. Bu tür konularda benden çok daha zekisin ve muhtemelen bu bahsi kaybederim."

Bu yorum ve ayık ifadesi ona bir öpücük daha kazandırıyor. Durmadan önce uzun bir zaman var.

Sonsöz

SEKİZ AY SONRA, bir Cumartesi sabahı dışarıda hava hâlâ karanlıkken uyandığımda bugün iyi bir şey olacağını biliyordum.

Sonra ne olduğunu hatırlıyorum.

Birkaç dakika boyunca yatakta uzanıyorum, tavana bakıyorum ve Owen'ın nefes alışını dinliyorum, ta ki heyecanımı daha fazla bastıramayana kadar.

Onu hızlıca dürtüyorum.

Oflayıp pufluyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor.

Kaşlarımı çatarak başının arkasına bakıyorum ve onu tekrar dürtüyorum, bu sefer tam kürek kemiklerinin arasına.

Sözsüzce mırıldanıyor.

Bu bir gelişme, bu yüzden onu bir kez daha dürtüyorum. Sırt üstü yuvarlandı. "Ne oldu?"

"Sabah oldu. Cumartesi sabahı!"

"T'mam." Tanıdığım bir hareket yapıyor -yuvarlanmasına ve tekrar uyumasına yol açacak bir hareket- ben de onu durdurmak için kolunu tutuyorum.

Bana kötü niyetli bir bakış attı. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Altı civarı sanırım."

"Kalkmak için çok erken."

Şimdi uyandı. Sonuna kadar. Biliyorum çünkü tam kelimelerle konuşuyor. Ama gözlerini kapalı tutuyor ve hâlâ halsizmiş gibi davranıyor.

Onu bir kez daha

dürtüyorum. "Ow." Kolunu

ovuşturuyor.

"Numara yapmayı bırak. Artık uyumadığını biliyorum."

Kıkırdıyor ve gözlerini açıyor. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Bugün için çok heyecanlandım." Yatakta doğruluyorum, yorgan belime kadar iniyor. "Sen de heyecanlanmadın mı?"

Gözleri yumuşak, uykulu ve sevecen bir şekilde bana bakıyor.

"Evet, heyecanlıyım. Heyecanlı olduğumu biliyorsun."

"O zaman neden hâlâ uyuyorsun?"

"Artık uyumuyorum. O kadar dürtmeye rağmen bir insan nasıl uyuyabilir bilmiyorum."

"Şey, sen uyanmıyordun ve ben de bir şeyler yapmak istedim."

Saçlarını düzeltiyor ve kıllı çenesini ovuşturuyor. Göğsü çıplak ve saçları, düzleştirmenin evcilleştirmeye yaklaşmadığı bir dağınıklık içinde. "Tamam. Önce uyanmam için bana birkaç dakika ver."

"Uyanıksın."

"Evet, ama uzun süre kalkmamı istiyorsan bundan biraz daha uyanık olmalıyım. Üstünü çıkarabilirsin."

Kendime baktım. Güzel beyaz bir kaşkorse ve soluk mavi pamuklu bir pijama pantolon giyiyorum. "Üstümü çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Havaya girmemin en hızlı yolu bu." Şu anda yüzünde ciddi ve odaklanmış bir ifade var, buruşuk görüntüsüyle sevimli bir tezat oluşturuyor.

Çaresizce kıkırdıyorum. "Seks yapacağımızı mı düşünüyorsun?"

Göz kırıyor. "İstediğin bu değil miydi? Erken uyandığını ve bir şeyler yapmak istediğini söylemiştin. Hazırlanmak için bir iki dakikaya ihtiyacım var."

O kadar gülüyorum ki belimden öne doğru eğildim.

Doğrulduğumda Owen kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"Seks yapmak istediğimi kastetmemiştim," diye açıklıyorum, sesimi zar zor kontrol edebiliyorum. "Yapmak istediğim başka bir şey vardı."

"Oh. Tamam. Üstünü çıkarma o zaman."

Onu öpmek için eğildim, yavaş ve şefkatli bir şekilde, sonra da yanına sokuldum. "Sana tapıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu tekrar duyduğuma her zaman memnunum." Bir kolunu bana dolayarak pozisyonumu hafifçe ayarlıyor. "Ne yapmak istiyordun?"

"Bu sabah Masterson'a gitmek istedim - yeniden açılmadan önce. Eskiden büyükbabanla yaptığın gibi seninle dükkânın etrafında dolaşmak istedim."

Owen sessiz, ama vücudunda duygusal bir gerilim hissediyorum. Yüzüne baktığımda nedenini anlıyorum.

"Bunu benimle yapmak mı istiyorsun?" diye soruyor kısık sesle.

"Evet. Biliyorum. Seninle çok gurur duyuyorum. Ve geçen yıl boyunca yaptığınız her şey. Şimdiye kadar sadece bir dükkânı yenilediğini biliyorum ama

Sanki bu, tüm çalışmalarınızın doruk noktasıymış gibi. Seninle birlikte yürümek istiyorum. Eğer bunu benimle yapmak istiyorsan."

Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "İstiyorum. Açılıştan hemen önceki tüm karmaşadan kaçınmak için oraya oldukça erken gitmemiz gerekecek."

"Biliyorum. Ben her an kalkmaya hazırım." "Peki ya seks?"

İç çamaşırının önünü hissetmek için bir elimi göğsünden aşağı kaydırıyorum ve sertleşmediğini fark edince gülümsüyorum. "Seks sonraya kalabilir. Şu anda en önemli şey mağaza."

Kalkıyoruz, duş alıyoruz ve çabucak giyiniyoruz, böylece yediyi biraz geçe şehir merkezindeki büyük Masterson's mağazasındayız.

Owen bizi anahtarıyla içeri alıyor ve iki özel koleksiyon ve eski Masterson's'a göre çok daha modaya uygun, çağdaş bir görünümle tamamlanan, güzelce yeniden tasarlanmış mağazada dolaşıyoruz. Geçtiğimiz aylarda birkaç tasarımcıyla daha anlaşma yapmış, ancak yeni koleksiyonlardan bazılarının mağazalarda stoklanması bir ya da iki yıl sürecek.

Her şey mükemmel. O kadar başım dönüyor ki, turu tamamlarken kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Owen tüm bu süre boyunca elimi tuttu. Sessizdi ama elimi sıkı sıkı tutuyordu ve onun da mutlu ve duygusal olduğunu biliyordum. Turumuzu bitirdiğimizde beni öpüyor. Kollarımı boynuna doluyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum.

"Bunu sensiz yapamazdım." Ciddiydi.

Ciddi olduğunu biliyorum.

Beni ciddiye alan ilk erkek oydu ve hâlâ bana herkesten çok inanan kişi o.

Onsuz kim olurdum, hiçbir fikrim yok.

"Ağlıyor musun?" diye soruyor, yüzümü tarayarak.

Parmaklarımı tek gözümde gezdiriyorum. "Hayır. Sadece mutluyum."

Diğer gözümün altındaki bir damla yaşı düşmeden yakalıyor. Yüz ifadesi çok şefkatli. "Güzel. Ben de öyle. Ve aslında ben de

bir şeyden bahsetmek için."

"Neymiş o?"

Çenesini ovuşturuyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Ne oldu, Owen?" Ben soruyorum. "Neden gerginsin?"

Kederli bir bakışla gözlerime bakıyor. "Mary emekli oluyor."

Bu bir sürpriz, bu yüzden gözlerim büyüyor. "Kesin mi?"

"Evet. Üç ay içinde. Kocasını yeni emekli oldu ve Florida'ya taşınmak istiyorlar. Yani üç ay içinde ayrılacak."

"Mary'yi sevdiğimi ve onu özleyeceğimi biliyorsun. Ama bu, onun yerine başka birini koyman için iyi bir fırsat."

Owen başını sallıyor. "Biliyorum. Düşünüyordum da. Emekli olduğunda bazı şeyleri yeniden yapılandıracağım ve o alanın başına Kıdemli Başkan Yardımcısı getireceğim. Böylece satın alma personelinin doğrudan ben denetlemeyeceğim."

Başımı salladım, dinliyor ve düşünüyordum. "Tamam. Bu iyi bir fikir." "Satın alma personelinin doğrudan denetlemeyeceğim."

Az önce söylediği için kaşlarını çatıyorum. "Tamam."

"Satın alma personelinin doğrudan denetlemeyeceğim." Sesi alçak ve yumuşak bir hal aldı. "Beni hâlâ anlamadın mı?"

Ona bakıyorum, aniden bana ne söylediğini fark ediyorum. "Oh. Oh."

Bir eliyle yanağını okşuyor. "Chelsea, stajın bittiğinde başka bir iş bulmak istersen seni tamamen anlarım. Ne olursa olsun seni destekleyeceğim. Ama Masterson's için çalışmanı çok isterim. Sana hâlâ ihtiyacımız var. Hala sana ihtiyacım var. Ve ben de Masterson senin tüm dehanı alacak, başkasını değil."

Aptalca kıkırdıyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Ben zeki değilim, Owen."

"Evet, öylesin. Ve eğer bunu istemiyorsan sorun değil. Ya da emin değilsen. Ya da etrafa bakıp daha iyi bir şey bulup bulamayacağını görmek istersen. Ama en azından seni tutma ihtimalimiz olsun istedim." Boğazını temizliyor ve aşağıya bakıyor. "Eğer istersen."

Kollarımı ona doladım. "Tabii ki Masterson's için çalışmak istiyorum! Her zaman istediğim şey buydu. Sadece bunu halledebileceğimizi düşünmemiştim."

"Sanırım yapabiliriz." Kolları beni sıkıca sarıyor, acil, çıplak bir şekilde muhtaç. "Bence bunu başarabiliriz."

Yüzümü takım elbisesinin ceketine gömdüm. Yeniden açılış için giyinmişti. "Kulağa mükemmel geliyor. Beni çok mutlu eder."

"Eğer eminsen. Seni çok istediğim için Masterson's'ta çalışman konusunda kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

"Baskı hissetmiyorum. Bu konuda kendimi çok iyi hissediyorum. Her konuda kendimi doğru hissediyorum. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Sanırım tek ihtiyacım olan yaşlı bir dostmuş."

Beni bir kez daha öpüyor. "Bu yaşlı dostum sonsuza dek senin olacak."

Hiçbir şey bana daha iyi gelemezdi.

YAZARIN NOTU: Bunun Trophy Husband serisinin son kitabı olması gerekiyordu, ancak Pop'un nişanlısının yetişkin kızı hakkında bir kitap için daha ilham aldım. Yayın programıma uydurmam gerekeceği için ne zaman çıkacağından emin değilim ama serinin son kitabını bekliyor olabilirsiniz.

Bir sonraki kitabım Loft serisinin üçüncü kitabı olan Living with Her Fake Fiancé olacak. İlerleyen sayfalarda bir alıntı bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplarımdan ve satışlarımdan haberdar olmak istiyorsanız [aylık bültenime](#) kaydolabilirsiniz.

Kitap tartışmaları ve kitaplarım hakkında içeriden bilgi almak istiyorsanız, [Facebook'taki Okuyucu Grubuma](#) katılabilirsiniz. Katılmak için sormanız yeterli, ben de sizi onaylayacağım.

Kitaplarımda seriler ve mecazlar da dahil olmak üzere tam bir listesini istiyorsanız, [Yazdırılabilir Kitap Listem](#)'e gidebilirsiniz.

Sahte Nişanlısıyla Yaşamak'tan Alıntı

CHLOE OTURMAYA GELDİ, topuklu ayakkabılarını çıkardı ve bir bacağını yatağın üzerine katlarken diğerini sarkıttı. Kirpikleri kalın ve koyu renkliydi ve onları neredeyse utangaç bir şekilde indirdi. "Sanırım oradan bir yarasa gibi çıktığına göre, sana ne soracağımı biliyorsun."

Brent boğazındaki tıkanıklığı aşarak konuşmak için kendini zorladı. "Ben... Ben bu işte berbat olurdum."

Sanki söyledikleri onu şaşırtmış gibi gözleri yukarı fırladı. "Hayır, olmazdın. İyi olurdun. İyi bir konuşmacıya ya da Mima'yı etkileyecek birine ihtiyacım yok. Sadece bir erkek vücuduna ihtiyacım var."

Belki bazı erkekler onun sözlerinin hakaret olduğunu düşünebilirdi ama aslında Brent'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Onu endişesini anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Bazen o kadar gergin oluyorum ki zar zor konuşabiliyorum."

"Sorun değil. Mima'ya utangaç olduğunu söylerim. Muhtemelen bundan hoşlanacaktır. Fazla bir şey söylemek zorunda kalmayacaksın. Sadece seni Mima'ya nişanlım olarak tanıtmama izin ver. Hepsi bu kadar."

"Sadece bir kez mi?"

Yüzü buruştu. "Şey, hayır, muhtemelen birden fazla kez olması gerekecek. Birkaç hafta kalacak, bu yüzden onunla birkaç öğün yemek yememiz gerekecek ve belki Pazar sabahı bizimle ayine gelersin ve belki... Birkaç hafta boyunca rol yapacağız. Çok şey istediğimi biliyorum."

Nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. Umutsuzca ona yardım etmek istiyordu ve sosyal yetersizliklerinin büyük bir engel teşkil etmeyeceğine olan inancında samimi görünüyordu. "Yani orada öylece oturabilir miyim? Konuşmadan ya da başka bir şey yapmadan?"

"Evet!" Uzanıp dizine dokundu ve bu, kot pantolonunun kalın kumaşının üzerinden bile teninin karıncalanmasına neden oldu. "Orada öylece oturabilirsin. Muhtemelen birkaç gün sonra biraz rahatlarsın, böylece doğrudan sorulara ve her şeye cevap verebilirsin. Ama cevaplamakta zorlandığın her şeyi ben hallederim. Ben de Mima'ya senin

Utangaçsınız ve yeni insanlara ısınmanız biraz zaman alıyor. Bu yalan bile sayılmaz, değil mi?"

Kuru bir eğlenceyle oflayıp pufladı. "Doğru."

"Yani... bunu düşünecek misin?"

"Evet." Kendini neyin içine soktuğunu merak ederek sertçe yutkundu.

"Ben... Ben yapacağım. Eğer daha iyi birini bulamazsan."

"Daha iyisini istemiyorum. Sen çok iyisin. Çok teşekkür ederim!"

Kız ona gülümsüyordu ve bu onun aklını başından almaya başlamıştı.

"Sana borcumu ödemek için ne yapabilirim?"

Gözlerini kaçırdı. "Bana borcunu ödemek zorunda değilsin," diye mırıldandı.

"Evet, zorundayım. İstiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Durakladı, belli ki hızlıca düşünüyordu. "Sana bir arkadaşımı ayarlamamı ister misin? Sana gerçekten sevimli ve tatlı birini bulabilirim."

Yanaklarının kızardığını hissederek sakalını ovuşturdu. Sesini çıkaramayınca onun yerine başını salladı.

"Emin misin? Çok fazla kimseyle çıkmıyorsun. Oh. Erkeklerden... hoşlanıyor musun?"

"Hayır!" Hiddetinden utanarak boğazını temizledi. Chloe'nin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. "Kızlardan hoşlanıyorum."

Ona bakma riskini göze aldı ve yüzünde rahatlamaya benzer bir şey gördü. Bunu anlamamıştı ama kalbinin birkaç kez çarpmasına neden olmuştu.

"Öyleyse sana iyi bir kız bulmama izin ver."

"Ben... kızlarla aram çok kötüdür. Bunu arkadaşlarından birine yapmak istemezsin."

"Sorun değil. Pek çok kızın umurunda değil. Sana borcumu ödemek için ne yapabileceğimi biliyorum! Sana kızlar konusunda yardım edebilirim."

"Bana yardım etmek mi?"

"Evet, sana yardım edebilirim. Onların yanında daha rahat olmana yardım ederim."

Onlarla konuşmana falan yardım ederim. Buna ne dersin?"

"İhtiyacım yok..." Açık bir yalan olacağı için cümlesini bitirmedi.

Kızlarla ilgili alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

"Bunun bir yararı olmaz," demeyi başardı.

"Evet, olur. Bu tür şeylerde iyiyimdir. Bir sürü kızla çıktım ve kızları senden çok daha iyi tanıyorum. Neden sana yardım edemeyeyim ki?" Gözleri geniş ve sorgulayıcıydı.

Belli ki onun kendisinden tamamen vazgeçtiğine dair kesinlikle bir fikri vardı. Kız bir yanıt beklerken, adam kendi kendine mırıldandı, "Tamam. Teşekkürler."

Heyecanla ellerini çırpı. Her zaman böyleydi. Bir güneş ışığı gibi parlaktı. Hissettiği her şeyle dolup taşardı. Daha önce hiç bu kadar ışık dolu, bir odaya dalıp orayı sıcak ışıltısıyla dolduran birini tanımamıştı.

"Peki hiç gerçek bir kız arkadaşın oldu mu?" diye sordu.

"Evet." En azından bu soruya olumlu yanıt verebildiği için mutluydu. "Lise son sınıfta bir kızla birlikte oldum ve üniversite boyunca çıktık."

"Oh. Vay canına. Onunla uzun süre birlikte olmuşsun. Tek ciddi kız arkadaşın o muydu?"

"Evet. Hemen hemen."

"En son ne zaman çıktın?"

"Bilmiyorum. Yaklaşık bir yıl önce. İnternette flört etmeyi denedim ve onlarla yüz yüze buluşma zamanı gelene kadar idare ettim. Sonra hep... batırdım."

"Peki en çok hangi konuda yardıma ihtiyacın var?" diye sordu, açıkça işe koyulmaya hazırды.

Yarı mahcup yarı heyecanlı Brent'in nutku tutulacak kadar telaşlıydı. "Her konuda."

"Bunun doğru olmadığına eminim. İnsanları tanıdıkça ısınıyor gibisin. Başlangıçta senin için en zor olan kadınlarla tanışmak mı? Onlara yaklaşmak? İlk adımları atmak mı?"

"Hayır. Her şey."

"Her şey mi?" Eli dizine geri dönmüştü ve orada öylece duruyordu.

Bu dokunuş onu damgalamış gibi hissettiriyordu ve o kadar dikkat dağıtıcıydı ki sözlerini koruyamadı. "*Her şeyi.* Ben... hiçbir şey yapmadım."

Bunu hep yapardı. İsteddiği zaman konuşamıyor gibi görünüyordu ve sonunda söyleyebileceği en uygunsuz şeyi ağzından geçiriyordu.

Ü z e r i n i bir sıcaklık dalgası kapladı ve daha önceki sinir ürpertisini yok etti.

Chloe'nin gözleri hiç görmediği kadar büyüktü. Ona bakarken dolgun dudakları hafifçe aralandı.

Artık biliyordu.

Biliyordu.

"Brent?" diye sordu bir dakika sonra. "Diyorsun ki... Sen hiç..."

Omuzları çöktü. Rol yapmanın bir anlamı yoktu. Dünyanın en kötü yalancısıydı. "Asla."

Sahte Nişanlısıyla Yaşamak hakkında DAHA FAZLA BİLGİYE [BURADAN](#) ULAŞABİLİRSİNİZ.

Noelle Adams Hakkında

NOELLE ilk aşk romanını on iki yaşındayken spiral ciltli bir deftere elle yazdı ve o zamandan beri yazmayı bırakmadı. Sekiz farklı eyalette yaşadı ve şu anda Virginia'da ikamet ediyor, burada tam zamanlı olarak yazıyor, eline geçen her kitabı okuyor ve çok şımarık bir cocker spaniel'e saygılarını sunuyor.

Seyahat etmeyi, sanatı, tarihi ve dondurmayı seviyor. Hayatının çok uzun yıllarını yüksek lisans okulunda geçirdikten sonra, önceliklerini yeniden yönlendirmeye ve çağdaş romanlar yazmaya odaklanmaya karar verdi. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesine göz atın: noelle-adams.com.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

